

העולם הזה

התופעה המתפשטת בישראל

סטרופ = טייד !!

נגע חברתי

או

בידור רצוי?

השער:

סטריפ-טיזאית
תמי אלקיים

לוי' צי

כאשר ניגשו עורכי העולם הזה לפני שנתיים ורבע לבחור באיש-המדע של השנה עמדו בפני שאלה קשה. כי בין המועמדים בלט איש אחד שרבים זילזלו בו אז. קשה היה להאמין כי אלכסנדר זרחין היא גאון. הוא דיבר על המצאה שהיתה באפי תחתו, אולם רבים (וביניהם פקידים ממלכתיים) הטילו ספק באמיתות טענותיו של האיש שגר בחדר קטן בבית-מלון ישן, מוקף ספרים מאובקים וניירות פזורים. בין המעטים שהאמינו לזרחין היה העולם הזה. אף שחששנו כי בחירתנו תתקבל בזיו בחוגי המדע, הענקנו לזרחין את תואר איש המדע של השנה. תחת הכותרת „המצאה בי בית-מלון“ גוללנו את הפרשה המזווה של האיש שסען כי פתר את אחת הבעיות החשובות ביותר של האנושות. השבוע נוסח כי בחירת העולם הזה היתה צודקת. באיחור של כמה שנים זכה זרחין להכרה לאומית ובינלאומית. את הסיפור הבלעדי על דרך תלאתיו עד שהגיע לנקודה זו — ראה בעמוד 13.

★ ★ ★

קצי'משטרה הסתכל ישר בעיני ורשב: צבע אפיר, צורה רגילה. הוא התעניין לדעת אם שערו צפופות או דלילות, אם זקני מרובע או עגול. ברוב איכותו אף רשב כי מבנה גופי חסון.

אחרו קצין מילא טופס מפורט, בעל כמה עשרות שאלות גופניות, שצירף אותי למחנה הפושעים במדינה. האישום: עבירה על סעיף 41 של חוק בתי-המשפט, בואת שמירסמרי בשבועון זה כתבה ושער על מעשה-ההזדעק בשכונת-התקעה, שיש בהם כדי להשפיע על מהלך המשפט.

הדגש הושם דווקא על השער: תמונתה של הצעירה שנפלה קרבן למעשה. הקצין שכה להטביר לי איך יכולה תמונה זו — שפניה נמחקו עד ללא היכר — להשפיע על ה משפט. אם אמנם תביא המשטרה אישום זה לבירור משפטי, תתעורר בפעם הראשונה בהיסטוריה המשפטית השאלה המעניינת אם תמונתה של עדה יכולה להשפיע לרעה על שופט.

אם קראת בשבוע שעבר את הכתבה, נו כחת לדעת כי הטיפול היה רחוק מכל סני סציוניות. היה זה נסיון אחראי לברר את הרקע החברתי-המוסרי של המעשה ועושייו — נסיון לו הוקדשו הרבה עשרות שעות של חקירה רצינית, כולל רדיפה דרמטית אחרי שתי הצעירות המעורבות, רדיפה ש נמשכה כמה ימים.

★ ★ ★

ערב הפירסום הופיע במערכת אחי הנפ געת, במצב של התרגשות רבה (ואף מוכנת), ותבע לראות את הכתוב. הראינו לו את הכתבה ברצון. הוא נוכח לדעת כי התמונה אינה מאפשרת זיהוי, ועל כן לא התנגד לפריסומה. הוא גם ראה כי בשום מקום לא הזכרנו את שם אחותו.

האח ביקש למחוק עוד כמה פרטים: המוצא העדתי של הנפגעת, שם המושב בו היא גרה, נענינו לבקשתו. האח חיכה בדפוס עד שהגליונות הראשונים יצאו לרחוב, בדק אם אמנם נמחקו הדברים, כמובטח. אחריכך הלך לדרכו, כשהוא מרוצה מיחס המערכת. למרות זאת הופיע למחרת היום בבית המשפט, דרש להחרים את העתון. מבוסס לא ניתן לו. אולם כתוצאה מהפצרותיו נפ תח היה האישום.

לוי' צי

מכתבים

שיטת ה"טופו"

הוכינו בתדרמה כשקראנו את ההסבר כיצד הולק הפרס ב"טופו בתורות", במדור קורא יקר (העולם הזה 1189).

מבלי לפגוע ברוח החשבון הנכון, הרי נעשה כאן שגיאה נסה אשר אינו רואה למעשה כל דרך לתיקונה. הדרך בה פתרתם בעיה פשוטה זו מוכיחה כי כל המומחים היו רחוקים מרחק רב מאר ממקצוע הסטטיסטי. טיפה לפי דרככם אתם יכול היה אדם מסוים לתת חמישה צירים למפא"י, 20 צירים לקומוניסטים ו18 לציונים הכלליים, ולזכות בפרס כספי גדול.

הפתרון הייב היה להיעשות על ידי שמוש במסווע ניאוכטרי ועל ידי נתינת משקל לכל מפלגה (כמו מדד רגיל).

ב. סמואל, קרית טבעון

ועדת הטוטו לא היתה רשאית לנהוג לפי שיטה אחרת, מאחר ששיטת השיפוט פורטמה מראש. בעת הכרזת מפעל הטוטו.

מינוי שנתי בדאר'אוויר

- ל"י לקפריסין
- לכל ארצות אירופה (כולל תורכיה), פרס ומושבת הכתר עדו
- לארצות הברית קנדה, קובה וחקטיקו
- לארצות רוס'אמריקה

העולם הזה

העורך הראשי: אורי אבנר
 ראש המערכת: שלום כהן
 עורך בשנה: רוב איהו
 עורך כיתוב: עורך תכנית: זקי
 סלבי שש
 כתב בכיר: צלם המערכת: אריה קרו
 אלי תבור

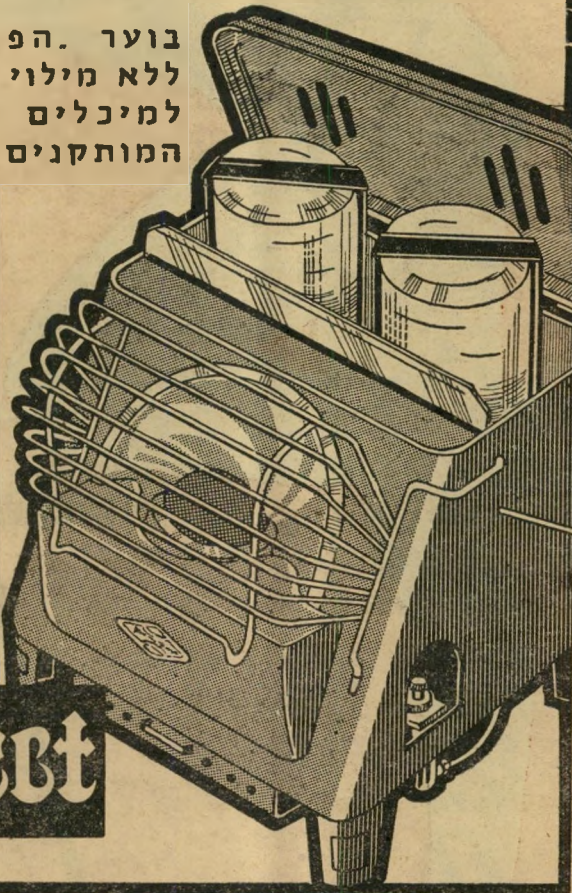
רחוב גליקסון 8, תל-אביב, 26785, ת. ד. 136. מען למברקים: „עולמפרט“. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, סל. 31139. ההפצה: דור טופל ובניו, תל-אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

בוער. הפיירפרפקט ללא מילוי דלק הודות למיכלים המיוחדים המותקנים בתוכו.

מיכלים אלו העשויים זכוכית. בניגוד למיכלי המתכת המחלידים, מאפשרים לך לראות את כמות הדלק הנמצאת בהם. לכן מילוי הדלק ב-„פיירפרפקט“ נעשה רק פעם ב-40 שעות.

Fireperfect

זר' כלה וסידור סלים

משה בן ישיע ח ככר דיזנוף 13, טל. 24749

בית חרושת לעגלות ילדים "לתינוק"

מתכבד להודיע:

לרגל הצלחתנו הגדולה בייצור עגלות-ילדים מדגם שווייצרי רשום, פטנט ישראלי מס. 12333, החלו בזמן האחרון להופיע בשוק עגלות ילדים, שהן חיקוי לדגם המקורי שהוא פטנט רשום.

הננו מבקשים בזה להפנות את תשומת לב הקונים, שיקפידו ויודו את רוק את תוצרתנו לתינוק דגם שווייצרי רשום, פטנט ישראלי מס. 12333, מקורי, המיוצר עלידינו בטיב ואיכות ממדרגה ראשונה.

דרוש תמורת כספך את התוצרת המקורית ולא חיקוי בלתי מוצלח.

"לתינוק"

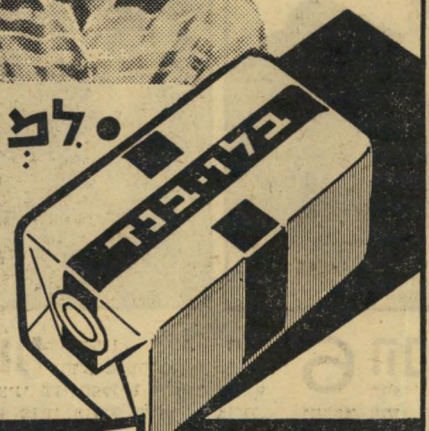
בית חרושת לעגלות ילדים רחוב החלוצים 27/29 טלפון 82861, תל-אביב

גאות כל אם-
ילדיה הברואים

לפריחה על הפת

- לבשול
- לטגון
- לאפיה

בלויבנד

דברי סריגה וכל הא ריגים העדינים מכבדים את רוק בקצף רך ללא אלקלי של

טקסטיל
טקסטיל

תוצרת נקה תוצרת איכות. המסיצים היחידים חב' גורית בע"מ

עונש מוות

נרמה לי שכתבכם לא הצליח כלל ועיקר לשקף את החרדה שמעשה האונס כפול ה"חשך הצהר בה את הארץ. כתבתו, המעשה המחריד" (העולם הזה 1150), אם כי חדרה עמוק עמוק לעולמם הנפשו והמוסרי של לפחות חלק מבני שכונת התקווה, לא הצביע על הנורם המשותף ביותר, השם כל ויכוח או סליחה במקרה זה לפיחות: כל אונס, איזה שיהיה, הינו פשע חמור ביותר, ש' במדינות מסוימות (בארצות הברית למשל), מביא על מחוללו עונש מוות.

ג. חססון, הרצליה

...אולי תפסיקו כבר עם התמונות הי שחורות שלכם? ואם כבר אתם עושים זאת, עשו זאת בצורה מושלמת.

יעקוב אוריאל, פתחתקווה

כפי מה שנמסר לי, (עליידי ער ראייה במקום), לא היה זה אונס במלואו מבין הסליחה במקרה זה אינני חושבת שצדקתם בכל הניתוח שלכם על פרשת האונס, אם זוהי שאלה של הדיור בלבד, והיו שאי אפשר לדבר כאן על אונס המוני.

תקחה דויד, תל-אביב

שכנוע כלכלי
סוף סוף שלפמם חוב עתיק, כתבתם שהוקדשה לחתן היובל הרב מרכזי נורוק (העולם הזה 1150), היתה במקומה טוב עשייתם שהבאתם את דבריו בהם סיפר על פעילותו הענפה, אך לא נראה לי כי כבוד הרב היה צנוע מדי. לא הזכיר את פעולותיו הכלכליות הברוכה. ליריעתכם: הרב מ. נורוק שכנע בשנת 1932 משקיעי הון לכביים להשתתף ב"יריד המורה, שנערך אז בתל-אביב. הוא בעצמו, אף על פי שהיה ציר כסיים האמריקני, בא לארץ — והיה לו חלק רב ב"עלית".

אברהים מחגינה, אוסיל-פחם

הרמוניה איטלקית
ברצוני להודות לכם בשמי ובשם אגודתנו על הכסוי הנאה והמקרה שנתתם לתוצרת האופנה האיטלקית שאורגנה על ידינו (הער' לס הזה 1157). כתבתם נתנה תמונה ברורה ומעניינת אף לאלה שלא זכו לראות את התוצרה.

אני מקוה שאף בעתיד נזכה לשתוף פעולה תור הרמוניה נמורה.

י"ר ועדת ארגון התוצרה, יעל מסלון, תל-אביב

דמיון מכריע
נהניתי מאוד למקרא הכתבה, מבחו בר לאהבה" (העולם הזה 1150). כתבתם הצליח להעלות בצורה ציורית את הנעשה מאחורי הקלעים של מבחו הכר. אנב, האם לפי דעתכם, הונג הדבר לחלק את התפקידים הראשיים במרם ללא מבחו קודם? נרמה לי כי לגבי תפקיד ראשי אחד לפחות הייתי מוצאת מועדפת מתאימה יותר...

יעל גרווינסקי, חיפה

... אייפשר היה שלא לשום לב לדמיון המכריע בין הנכתבת חנה עוזיאלי לכוכבת הבד וויינא ליי ר אליוכס מילר, אני בטוחה כי כל חברת סרטים המכבדת את עצמה לא היתה מודרת על השתתפותה.

אביבה שמואלי, תל-אביב

דור חדש
יש לי העונג ל-הודיעכם שלציבור קוראי העולם הזה נוספה עוד קוראה יקרהו בתי חווה נולדה רק השבוע.

והדבר הראשון ש'עשתה, משהגיעה ה' ביתה, היתה קריצת עין לעבר נליון העולם הזה.

זלמן שנוקפצקן, תל-אביב

לקוראים שנוקפצקן, מזל טוב.

דו"ח טעים
נפנעתי מאוד למקרא הכתבה, עושה החד" שות" (העולם הזה 1150). לפי מה שנאמר בה מתקבל הרושם כי היקר באדם, אלבאסי איינהלה, עושה הכל כדי לגרום לפסקנלים, עליהם יוכל לדווח בעתונאי. כאשר המכירה, אמנם זמן מועט ביחס, את מר איינהלה, יכולה אני לומר לכם כי הוא אדם צנוע ועניו, המתרחק מכל מהומה ושאו. מה שאי רע בירושלים, היה רווקא באשפתם של אלה מאתנו המתקראים לכני עור, בו בזמן שלכם הוא שחור משחור.

רבקה מ., ירושלים

קראתי בעתון ערב כי עושה החדשות איי נ'לה מונה כאחראי על השרורים הישראליים למערב אמריקה, מאחר והוא האדם היחיד בארץ השלטת בשמות המרובות בארצות אלה. כל הכבוד לניגרי חובב ישראל, אולם כיצד מעלים מנהלי "קול ישראל" על דעתם את קיומו של מצב בו יהיה האדם היחיד הי' מבין מה הוא אומר, האחראי על מה ש' נאמר?

יהודה עופר, תל-אביב

... שמעתם כבר את הסיפור על המשלחת הישראלית שזכתה לקבלת פנים בלתי-מקובלת בכפר אמריקאי? כשאלו הם את ראש ה' שבט למשר הדבר, הצביע הוא על מקלט הרדיו היחיד שבכפר, סיפר: "קול ישראל חזר והודיע לנו כי הישראליים הם האנשים המעימים ביותר בעולם..."

יורם אכטל, חולון

נרמה לי שכתבתם לא הצליח כלל ועיקר לשקף את החרדה שמעשה האונס כפול ה"חשך הצהר בה את הארץ. כתבתו, המעשה המחריד" (העולם הזה 1150), אם כי חדרה עמוק עמוק לעולמם הנפשו והמוסרי של לפחות חלק מבני שכונת התקווה, לא הצביע על הנורם המשותף ביותר, השם כל ויכוח או סליחה במקרה זה לפיחות: כל אונס, איזה שיהיה, הינו פשע חמור ביותר, ש' במדינות מסוימות (בארצות הברית למשל), מביא על מחוללו עונש מוות.

ג. חססון, הרצליה

...אולי תפסיקו כבר עם התמונות הי שחורות שלכם? ואם כבר אתם עושים זאת, עשו זאת בצורה מושלמת.

יעקוב אוריאל, פתחתקווה

כפי מה שנמסר לי, (עליידי ער ראייה במקום), לא היה זה אונס במלואו מבין הסליחה במקרה זה אינני חושבת שצדקתם בכל הניתוח שלכם על פרשת האונס, אם זוהי שאלה של הדיור בלבד, והיו שאי אפשר לדבר כאן על אונס המוני.

תקחה דויד, תל-אביב

שכנוע כלכלי
סוף סוף שלפמם חוב עתיק, כתבתם שהוקדשה לחתן היובל הרב מרכזי נורוק (העולם הזה 1150), היתה במקומה טוב עשייתם שהבאתם את דבריו בהם סיפר על פעילותו הענפה, אך לא נראה לי כי כבוד הרב היה צנוע מדי. לא הזכיר את פעולותיו הכלכליות הברוכה. ליריעתכם: הרב מ. נורוק שכנע בשנת 1932 משקיעי הון לכביים להשתתף ב"יריד המורה, שנערך אז בתל-אביב. הוא בעצמו, אף על פי שהיה ציר כסיים האמריקני, בא לארץ — והיה לו חלק רב ב"עלית".

אברהים מחגינה, אוסיל-פחם

הרמוניה איטלקית
ברצוני להודות לכם בשמי ובשם אגודתנו על הכסוי הנאה והמקרה שנתתם לתוצרת האופנה האיטלקית שאורגנה על ידינו (הער' לס הזה 1157). כתבתם נתנה תמונה ברורה ומעניינת אף לאלה שלא זכו לראות את התוצרה.

אני מקוה שאף בעתיד נזכה לשתוף פעולה תור הרמוניה נמורה.

י"ר ועדת ארגון התוצרה, יעל מסלון, תל-אביב

דמיון מכריע
נהניתי מאוד למקרא הכתבה, מבחו בר לאהבה" (העולם הזה 1150). כתבתם הצליח להעלות בצורה ציורית את הנעשה מאחורי הקלעים של מבחו הכר. אנב, האם לפי דעתכם, הונג הדבר לחלק את התפקידים הראשיים במרם ללא מבחו קודם? נרמה לי כי לגבי תפקיד ראשי אחד לפחות הייתי מוצאת מועדפת מתאימה יותר...

יעל גרווינסקי, חיפה

... אייפשר היה שלא לשום לב לדמיון המכריע בין הנכתבת חנה עוזיאלי לכוכבת הבד וויינא ליי ר אליוכס מילר, אני בטוחה כי כל חברת סרטים המכבדת את עצמה לא היתה מודרת על השתתפותה.

אביבה שמואלי, תל-אביב

דור חדש
יש לי העונג ל-הודיעכם שלציבור קוראי העולם הזה נוספה עוד קוראה יקרהו בתי חווה נולדה רק השבוע.

והדבר הראשון ש'עשתה, משהגיעה ה' ביתה, היתה קריצת עין לעבר נליון העולם הזה.

זלמן שנוקפצקן, תל-אביב

לקוראים שנוקפצקן, מזל טוב.

דו"ח טעים
נפנעתי מאוד למקרא הכתבה, עושה החד" שות" (העולם הזה 1150). לפי מה שנאמר בה מתקבל הרושם כי היקר באדם, אלבאסי איינהלה, עושה הכל כדי לגרום לפסקנלים, עליהם יוכל לדווח בעתונאי. כאשר המכירה, אמנם זמן מועט ביחס, את מר איינהלה, יכולה אני לומר לכם כי הוא אדם צנוע ועניו, המתרחק מכל מהומה ושאו. מה שאי רע בירושלים, היה רווקא באשפתם של אלה מאתנו המתקראים לכני עור, בו בזמן שלכם הוא שחור משחור.

רבקה מ., ירושלים

קראתי בעתון ערב כי עושה החדשות איי נ'לה מונה כאחראי על השרורים הישראליים למערב אמריקה, מאחר והוא האדם היחיד בארץ השלטת בשמות המרובות בארצות אלה. כל הכבוד לניגרי חובב ישראל, אולם כיצד מעלים מנהלי "קול ישראל" על דעתם את קיומו של מצב בו יהיה האדם היחיד הי' מבין מה הוא אומר, האחראי על מה ש' נאמר?

יהודה עופר, תל-אביב

... שמעתם כבר את הסיפור על המשלחת הישראלית שזכתה לקבלת פנים בלתי-מקובלת בכפר אמריקאי? כשאלו הם את ראש ה' שבט למשר הדבר, הצביע הוא על מקלט הרדיו היחיד שבכפר, סיפר: "קול ישראל חזר והודיע לנו כי הישראליים הם האנשים המעימים ביותר בעולם..."

יורם אכטל, חולון

אנב, האם המספר 594 הוא המספר הנכון של הקולות שניתנו לרשימת "הכוח השלישי" ש"י? אנו מספקים כבר, עם היפתח חלק מהקלפיות, פורסם כי מספר קולות רשימתנו הוא 655. לאחר שנפתחו יתר הקלפיות, פורסם כי קיבלנו 574 קול. בתהליך פתיחת הקלפיות אברו לנו אימא 91 קול. שאלנו את ה"מוסמכים" למשר החירה והם לא ידעו לבארה. לאחר זאת פורסם המספר 594. כי רוב הקלפיות לא היו לנו משקפים, והאם קוני הקלפות מנו נכונה? או ששא מכונות

נורוק

ביסוד בתי החרושת. פלא"אום" ו"עלית".

י. אישוביץ, תל-אביב

המתיידות ההגיון

סדרת המכתבים שמפרסמם (העולם הזה 1150) בתשובה למאמר של משה ברש, שהציע להקים קואליציה לאומית ספיר אל קיר, ללא מפא"י, הוכיחה לי טוב יותר מכל נימוק אחר כי גם הרעיון החשוב ביותר, שיושפע מעל כמה רציוני בישראל, לא יקלט אלא לאחר לבטים שונים. כך קרה כקואליציה-יתר באה לאחר עשר שנים של כניעה ללא תנאי למפא"י — ובעקבותיה הריאקציה המיידית: הבריתה הלאומית של ניאל אלון.

לא, במדינה זו אייפשר לנסות ולפתח רעיון הניוני בכח השכל בלבד, רק לאחר שכל אותן שותפות אפשריות לקואליציות ברש תדוכאנה ביד רמה, תושפלנה שוב ושוב על-ידי רועה הדר, רק אז אפשר יהיה לחזור ולהפוך ברעיון מצוינו, אך מוקדם זה.

ד"ר י. לבנטל, תל-אביב

מי שמכנל במתייד את רעיונו הנאוני של מר משה ברש, ומתחץ את הסתייגותו ב"בלתיאפשרי", לא בא בהשבון" ו"מסוכן לחרות"; חושף רק את ההסתייגות המוקרת את ההגיון שבקורקורו.

למי עניות דעתי, צריך היה רעיון אדיר ותוסכ זה לפחות אחריו יותר מששים אחוז מאורחי המדינה, על כל גיוון דעותיהם הי שונות. מסתבר כי רעיון ברש, כקול קורא במדינה הית, ולא רק זאת, אף אחד, מבין 65 נבחריו הכנסת, לא ניסה לבטא בפרהסיה, רעה, ולו גם הזחירה ביותר, בכיוון זה. אני מסיק מכך, כי כמו רוב הבוחרים ביש ראל, גם כן נבחרים — אחוזי צמרמורת למשמע האפשרות של הקמת שלטון בלי מפא"י...

... מראינה יותר הדממה הרקה האופפת את תנועת החרות, שהיא למעשה המתוחנת הראשית ברעיונו של ברש, מדוע לא יפסיקו אלמי מעילי הרות לללקק את פעיצי אי ההצלחה בבחירות וירממו בכל מאורם לחת דרת רעיון האפשרות הריאלי של שנינו הי שלטון?

יצחק הללי, ירושלים

הקוד השלישי

זיינתם כמעניינת את העובדה שבבחירות לכנסת זכתה רשימת "הכוח השלישי" במספר קולות קטן ממספרם של אלה שהמליצו עליה (העולם הזה 1154). תרשנו אימא להוסיף שתי עובדות מעניינות אשר יש להן קשרימה לעובדה המעניינת הנ"ל.

בקלפיות הערביות הונחו מתארת הבוחר הנושאות אות, "הכוח השלישי" בעברית בל' בר. רובם המכריע של הקולות הערביים ניתו למפלגות הציוניות, וקולות אלה ניתנו, רר' עם ככולם, תמורת כסף או טובת-הנאה תמי רית אחרת או התח לחץ המשמל הצבאי.

העם

מחיר העקרונות

בלשון החזאים, היתה זאת "רוח מדברית יבשה שחזרה לאזרנו". בהרגשת האורחים, היה זה קייץ שני ונעים יותר. אלפים הצטופפו בשפת־הים, רבצו על החולות. שמש נעימה שיזפה את עורם. אחרים שמחו פחות על מזג־האוויר היבש והנחמד. חקלאים עקבו בדאגה גוברת אחרי התחזיות. כמו בשנים כה רבות באקלים הקפריזי של ארץ־ישראל, היתה צפויה סכנה לתבואות החורף של המדינה. רק יכול אחד שגישג השבוע בכל רחבי ישראל: יכול האינטריגנת הפוליטית. בעוד שהגדולים עסקו במישחק השביש של הרכבת הקואליציה הממשלתית, הסתפקו ה־סגנים יותר בהרכבת הקואליציות העירוניות והמקומיות. האפשרויות היו אינסופיות. אם היה זה בירושלים, שם בגד עסקן דתי בתכריו וקפץ מאחורי גבם על עגלת מפא"י, ואם היה זה בכניברק, שם נמשכו התככים עד הרגע האחרון ממש (ראה סידרת תמונות מימין) — המראה היה אחיד. הוא לא היה אסתטי. כי אף לא במקום אחד בלטה דמות של עסקן שנשאר נאמן לסיסמות שהשמיע ערב בחירתו, או שגילה נכונות לחתור על כסא למען עקרון. בשוק המפלגות הישראלי, מחיר העקרונות נמוך מאד.

ירושלים

אליל השפע

היונים הקדמונים אמרו כי אפילו האדם העשיר ביותר אינו יכול לשתות יותר מאשר מכוס אחת. יוצאת־מין־הכלל אחת: אלת השפע, המחזיקה מתחת לבית שחייה שני דליים. היא הניחה היכולה ליהנות משתי הכוסות גם יחד. השבוע קם לה בירושלים מתחרה רציני. ראובן רביע (45), סוחר מקריח בשוק מחנה־יהודה, לפת בידיו שתי כוסות מלאות: מפא"ית ודתית.

העסקן של יוצאי עיראק, שנוכח בירושלים, עזב את הארץ בדרכו להודו, נתקע בעיראק וחזר לפני 25 שנים לעיר החושה, ידע למלא בסבלנות ובעקביות את שתי הכוסות. חמש ספרות בלבד. העילה המתאימה למילוי כוסות השפע של רביע נמצאה לפני הבחירות, כש"הבבלים" רגזו על ראשי העדה הספרדית, שכיסו את הקברים שנכרו על ידם. רביע יצא ברשימה נפרדת לבחירות, הצליח, בעזרת 7000 לירות שקיבל מהדתיים הלאומיים, להיבחר לעיריית ירושלים. רביע נבחר, אך נשאר צמא. הוא ברח מביתו, סגר את מכולתו, יצא לבחור את הכוס ממנה ירחה את צמאונו. הוא בחר אחר שב ע. רביע הכריז על הצטרפותו הבלעדית לגוש הדתי, היה מוכן להקים קואליציה של חרות והדתיים בעיר הקודש. חודש וחצי לא גילה רביע כל רצון להפסיק את שותפותו עם הגוש הדתי, שהיה מורכב משה נציגים של החזית הדתית ואגודת־ישראל. הוא לא התערב בדיונים שהתנהלו עם מפא"י. למרות לחץ שהפעיל עליו עלידי צעיריה, נשאר נאמן לעקרונותיו הדתיים.

השתתפים דיברו ודיברו וגורנו של רביע ניחר יותר ויותר. במוצאי־שבת התקשר עם משה ברעם ומרדכי איש־שלום, הציג כמה תנאים. בין השאר: מפא"י חייבת להסיר את ענין בית־הקברות, לממן את מסע הבחירות שלו. הסכום שרש לא עלה על חמש ספרות, הסתכם ב־10,000 לירות.

נציגי מפא"י הבטיחו לו סגנות בשכר מלא, הצליחו לשכנע אותו להצטרף לקואליציה השמאלית. רביע נופף בראש חוצות את הכוס הדתית, אולם היה זה רק כלפי חוץ. מאחורי הקלעים האשימה האגודה את הדתיים לאומיים במשחק כפול, טענו כי הם רק הכינו את הרקע לכניעתם לקואליציה בלעדית.

הדתיים הלאומיים לא הודו, הודיעו כי יתבעו מרביע את 7000 הלירות שנתנו לו. אך הגבר בעל השפם הדקיק לא התרגש. "זה סתם רעש. עוד לא ידוע לי על התביעה", אמר השבוע רביע לכתב העולם הזה. "מי שרוצה יכול אפילו לקרוא לזה ביום".

רק דבר אחד ענין אותו: שלא ישת אותו לרחמים כלנחר, העסקן הדתי שהבטיח את שלטון מפא"י בבירה במעצת הקודמת. בלי השארה זו יוכל רביע ליהנות בשלוה מ־כוס השפע המפא"ית, לא לזנוח גם את הכוס הדתית.

2 הקנוניה

ראובן אהרונוביץ מעביר פתק לנציג מפא"י, מאחורי גבו של בגנו הדתי־לאומי. כשנודעו תוצאות הבחירות לעיריה, ניהלו שתי המפלגות הדתיות משא־ומתן להרכבת קואליציה, אך אגו־י העדיפה את מפא"י

1 הפתיחה

במרכז יושב משה בגנו, ראש עיריית בני ברק היוצא. מימין: נציג אגודת־ישראל, ראובן אהרונוביץ. משמאלו: איש מפא"י זלמן מילשטיין. בגנו, דתי־לאומי, פתח את הישיבה בידעו כי קיים הסכם בין מפא"י ואגו־י

4 המשא־ומתן

הוחלט על הפסקה. נציג אגו־י שמעון טורוקה (סזוקן) עזב את שולחן הישיבות, והסתגר עם נציגי הדתיים־לאומיים. בניסיון לשכנעם כי יצטרפו אף הם לקואליציה, ויקבלו סגנות של ראש העיר.

3 הנאת מפא"י

נציג הדתיים־לאומיים ביקש להפסיק את הישיבה לעשר דקות, כדי לאפשר התייעצות בין סיעתו לבין אגו־י. כל יתר הסיעות התנגדו. זלמן מילשטיין (מפא"י) מריס את ידיו בהנאה.

6 הבטחה

שעה שבחדר הסמוך התנהלו הברורים בין אגו־י והדתיים־לאומיים, מתכופף נציג מפא"י לעבר נציג אגו־י, מעל לכסא הריק של ראש העיר, ומבקש ממנו הבטחה שההסכם ביניהם עומד בעינו. ההבטחה ניתנה.

5 שינוע סלפוני

הרב אלטר בונים מביתו בירושלים ניסה לשכנע את נציגי שני הפלגים הדתיים לשתף פעולה ולמנוע קרע פני־סדתי בריכוז הדתי הגדול ביותר בישראל.

8 הכעס

ראש העיר החדש קם לשאת נאום. משמאלו נראה מילשטיין, שנבחר כסגנו. איש הדתיים־הלאומיים, שסיעתו נשארה באופוזיציה זו הפעם הראשונה בתולדות עיריית בני־ברק, מתפרק לעומתו: "נבלח עשה בישראל"

7 ההצבעה

מי בעד ראובן אהרונוביץ כראש עירי? שאל בגנו. שמונה ידיים הורו מו — חמש אגו־י ושלוש של מפא"י — ואהרונוביץ נבחר. בתמונה נראים: מילשטיין ממפא"י (ימין) ונציג אגו־י מצביעים.

נציח תוכפא"י

ל כאורה, לא השתנה כלום. ממשלה יצאה וממשלה באה. ההכרעה הבלעדית בכל ענין השוב היתה ותהיה בידי מפא"י. שתי מפלגות פרשו, אחת מצטרפת. בימי שיתוף השמאל בממשלה, פעלה הממשלה בניגוד נמרץ להשקפות השמאל. עתה, עם שיתוף הדתיים, תוכל הממשלה לפעול בי שקט נגד השקפות הדתיים.

ובכן: אותה גברת בשנוי אדרת.

א זדם בפעם הראשונה מתגנב ללב החשד: האמנם זאת אותה הגברת? ה' אמנם אפשר להתייחס אל מפא"י כאל כמות ידועה ובלתי משתנה?

או שמא קרה משהו בר' בנובמבר, ה' מחייב לשנות באופן יסודי את ההערכה לגבי מפא"י, ולגבי כל עמיה החיים הפוליטיים בתוך המדינה?

שהרי מי שמדבר על אותה הגברת ב' שנוי אדרת, מצויר לעצמו תמונה של מצב סטאטי, של חוסר-שינוי. אפילו בעיני יריכי מפא"י, זוהי אחרי ככלות הכל תמונה מר-גיעה. אם אין הם יכולים לשמוח, לפחות אין להם מפני מה לחשוש. אם המצב אינו יותר טוב (במושגים שלהם) הרי גם אינו יותר רע. הכל נשאר במקומו בשלום.

אני מעז למעון כי זוהי תמונה כוזבת. אין זו אותה גברת בשנוי אדרת, ואף לא אותה הגברת כי אותה האדרת. זוהי גברת אחרת באותה האדרת.

כי מפא"י זו, המרכיבה השבוע ממשלה חדשה, אינה אותה מפא"י שהרכיבה את הממשלה הראשונה במדינה, ואף לא זו שהרכיבה את הממשלה האחרונה. חל שינוי מהותי במשקלה הסגולי.

במלים פשוטות: מפא"י נמצאת בתהליך דינאמי, כמעט מהפכני, של התפשטות והשתלטות. תהליך זה מוגיע עתה לממדים המשניים את כל המציאות הפוליטית בישראל, והוא נמצא עדיין בעיצומו.

ה תפשטות אדירה זו מקיפה כמעט את כל שטחי-החיים. המנגנון המפא"י פועל בעקביות שאינה תלויה ברצונו של איש, ושואלי אף אינה חוזרת להכרתו של איש. הוא פועל בכוח התאוצה הגוברת של הנתונים הפוליטיים.

ניקה, לדוגמה, את שטח הדת. במשך חמישים שנות הישוב העברי ועשר שנות קיום המדינה, היה מובן מאליו ששטח זה מסור למפלגות הדתיות והוא מקור חרות הרבנים היו תועמלני המפלגות הדתיות. בתי-הכנסת היו מרכזי פעילותן הבלעדית. בתי-הספר הדתיים חתה-הכשרה לתגבורתן. כל זה היה מובן מאליו — עד לשנה האחרונה. לפתע החלה מ' מפא"י מבינה את השיבות של שטח זה. בשיטתיות אופיינית הח' לה ניגשת לכיבושו.

באמצעות ההסתדרות החלה מפא"י כוב' שת את הרבנים במושבי העולים. היא מינ' תה שרדנות משלה אשר בשמו היא מפקחת על משכורות הרבנים ודואגת למינות ה' רבנים הראשיים. מני וגמור עמה למנות רב ראשי אשכנזי משלה. היא מתכוננת לפתוח סמינריונים להכשרת רבנים מבין אנשיה.

שטח זה כה חשוב בעיניה, עד שגם בקואליציה החדשה לא תתן למפלגות הדתיות דריסת-רגל בתן משרדי-הדרת, היחיד החשוב להן. שוב אין ספק כי תוך שנים מעי' טות יהיו רוב רבני ישראל חברי מפא"י וממוני מפא"י, שיקבלו את משרדותיהם מיריבים מפא"י-יות, שישבצו את בתי-הכנסת ואת בתי-הספר הדתיים במעקף-ההע' מולח של מפא"י.

זה לבדו מיבצע אדיר של השתלטות. הוא

יוסיף למפא"י כמה אחוזים בבחירות.

כ יבוש העיריות מהיר ובלוט עוד יותר. יש לו ערך חיוני לגבי מאוזן הכוחות במדינה.

זו הפעם הראשונה בדור האחרון שולטת מפא"י על כל שלוש הערים הגדולות בישראל, וכמעט על כל ערי-השדה. הכיבוש המכריע — עירית תל-אביב — הוא קרש-פיצה עצום לקראת העתיד. מפא"י עצמה מתיחסת אליו כאל שכחה. אין היא מסתפקת בהחלפת לבנון בנמריה. היא מת' כוננת להפוך את תל-אביב לחוסיסטאן שניה (ליתר דיוק: ראשונה — כי תל-אביב המפא"יית תהיה חשובה מחיפה המפא"יית). ראש-העיר החדש, שאינו דמות שתלטנית במיוחד, מביא עמו אדם מסוג אחר לגמרי: סגנו אליעזר שכטר, לו "העביר" את מש'

לפתע החלה מפא"י מבינה כי אין טעם לקנות עתון, כאשר אפי' שר לקנות עתונאים. הדבר זול יותר עד אין שיעור. כי עתונאי בלתי-לוייכביכול המשרת את מי פא"י מעל עמודי בטאון בלתי-לוייכביכול, שקול כנגד מאה עתונאים מפא"יים המדברים מעל עמודי בטאון מפא"י.

לפני עשר שנים היתה העתונות הבלתי-תלויה בעלת גון אנטי-מפא"י מובהק. ה' אלה הימים כאשר עזריאל קרליבאך המנוח הלם בשלטונו של דוב יוסף, כאשר הארץ מחת ביקורת קטלנית על השלטונות. מאז זרמה דיו רבה לתוך מכבשי הדפוס. עתה המצב שונה לחלוטין. העתונות בעלת התפוצה ההמונית

חזרה לשולחן המגזשלה

עומדת כמעט כולה לשרות מפא"י. הדבר תחיל בשטח הלועזי. בזה אחר זה קנתה או שכרה מפא"י את כל הבטאונים הקטנים בשפות הזרות, עד שנשאר לה מעמד של מונופוליסטית בשטח זה. אורח שאינו שולט בעברית שוב אינו יכול לה' שג כמעט אף כילה מודפסת אחת שלא נכתבה במשרון בהשראת מפא"י.

בעתונות העברית הושג אותו דבר מאח' רי הקלעים. יש עתונים, כמו מעריב, ש' הפכו לבטאונים מפא"יים מובהקים, על בסיס מסחר-חליטין של אינפורמציה-תמורת-שרות. בעתון אחר עקפה מפא"י את העורך, השייך למפלגה אחרת, ורכשה פשוט את מרבית העתונאים השולטים על המדורים השונים. ואילו הרדיו היה כבר מזמן שופר' תעמולה מפלגתי מובהק, הערוך עלידי אנ' שי מפלגה לצרכים מפלגתיים.

אפשר לצפות כי תוך שנים מעי' טות יהיו כל העתונים החשובים (מלבד שבועון זה, אני מקווה) כפופים במישרין או בעקיפין ל' מפא"י. למטרה זו אין כל צורך בחוק מיוחד, מן הסוג החביב על

חיים כהן. השיטה הנוכחית יעילה הרבה יותר.

קשה לתפוס את הערך העצום של מצב כזה למפא"י. האזרח יצטרך להסכים עם דרכה, פשוט מפני שלא יקבל שום אינפור' מציה העשויה להטיל צל על הקו המפא"י. הדבר יוסיף למפא"י כמה אחוזים בבחירות.

א פשר להביא דוגמות רבות אחרות. אפשר להצביע על כיבוש שכבות חב' רתיות שלמות. למשל: בעלי-המלאכה, שהיו בעבר מעמד "אורח", והפכו בשנים האחר' רונות, בשקט, למעמד מפא"י, אשר כל מוסדותיו מנוהלים על-ידי אנשי מפא"י, ב' שם מפא"י, למען מפא"י.

אך יתכן כי השוב מכל הכיבוש שים הגשמיים הוא הכיבוש שקשה להגדירו: כיבוש האקלים הציבורי.

ערב קום המדינה היתה מפא"י בשטל המדרגה מבחינת הרוח הציבורית, וביחוד רוח הנוער. הנוער הצעיר התיישב ממנה בגלל אי-נוחותה להילחם בבריטים. אהדה גוברת והולכת ניתנה לאצ"ל וללח"י. בקצה השני פנה הנוער לפלמ"ח ונתן את אהדתו למפלגות השמאל.

באותם הימים לא היה זה מכובד, ביחוד בשביל אדם צעיר, להשתייך למפא"י. צעיר שתמך במפא"י היה נאלץ להתנצל על כך. בשנים האחרונות חלה תנועה עצומה ב' שטח זה. בחסות מפא"י קם מעמד של פקידים בכירים מפא"יים, הקובע במידה רבה את הטון החברתי. אדם צעיר יכול להצי' טרף למפא"י מבלי שיצטרך להתנצל. שוב אין זה מפליא שאיש מן החוק, כמו אבא אבן, מגיע מניו-יורק ישר למטה הבחירות של מפא"י.

עתה הגיע תורם של האחרים להתנצל, מן יחשבו עלידי הבריות לבטלנים ולתמהונים. מועדוני-הנוער של מפא"י שוקי' קים חיים. אפשר להניח כי פעולה זו תורחב בהרבה, וכי העסקנים הצעירים של מפא"י יועלו על נם כדוגמה ומופת לדור הצעיר. הנר' ער יעבור מן העריסה ישר למעקף המפא"י.

והנוער הוא כמובן, המפתח לעתיד.

א ותם המדברים על דיקטטורה בישראל, ראל, שוגים שגיאה יסודית: הם כבולים עלידי מושגים השאולים מימים אחרים ו' ממצאות אחרת.

מפא"י נמצאת במצב של עליה. עלייתה בכנסת — 45% ל-52 ח"כים — היא רק סימפטום היצוני לתהליך המתקדם בקצב גובר והולך בכל החזיתות.

תהליך זה יוצר משטר שהוא במהותו חרמפלגתי. לצורך זה אין הכרח במיבול שאר המפלגות. כי כאשר המצב מעניק למפא"י שלי' טון בלעדי מעשי, נידונות שאר ה' מפלגות לקיום של חוטבי-עצבים ושואבי-מים, המשרתים את מפא"י תמורת שכר זעום.

רק שאלה של זמן היא עד שמפא"י תשיג בכנסת רוב מוחלט, גם ללא שינוי שיטת' הבחירות. כי בעוד שהפרסטיגיה של מפא"י נמצאת במצב של עליה מתמדת, שוקעת הפרסטיגיה של שאר המפלגות בקצב גובר והולך. חוסר-אונן המעשי ועקרותן הרעיי' נית מתוקות את מפא"י, ואילו עלייתם של כוחות חדשים נעשית קשה יותר ויותר, ו' למעשה לא יתכן ללא זעזוע מהפכני.

דמה כאילו שאר המפלגות השלימו בתת-הכרתן, ואילו אף בהכרתן, עם תה' לך זה. אחרת קשה להבין את התכונה חסרת-הכבוד סביב הקמת הממשלה החדשה. הדתיים הכריזו הכרזות רמות על חינוך דתי תיכוני ממלכתי. הפרוגרסיבים הציגו (המשך בעמוד 16)

תל-אביב

לבנון ושאר על הבמה

האולם הדום. על היציע מעשנים בעצבנות מהולה בצפייה. למטה סופרים חיים לבנון ויהודה נגיבי את קולות חברי מועצת עיר-ית תל-אביב. 20 ימים בעד מרכזי נמיר, 11 נגד. השר המקריח בעל החליפה האלגנטי סית עולה אל הבמה, לוקח את הפטיש הימונה על השולחן החום. ברגע האחרון הוא תופס בורועו של לב-גון היורה מהבמה, עוצר בעדו. ראש העיר החדש מבקש ממנו לשבת לידו, לעזור לו לנהל את הישיבה. הוא אינו בקיא עדיין. לבנון יושב ליד הראש בפעם האחרונה. ישיבת המועצה מנוהלת לראשונה מזה 32 שנים על-ידי איש מפא"י.

בפעם הבאה ברמת-גן. ההתחלה אינה מעניינת ביותר. נציגי כל הסיעות מוסיים הצהרות. כולם דואגים לטובת העיר, לכן כל אחד מצביע אחרת. רק אברהם שטרמן מחרות לא מרוצה משיגרת ההצ'רות. באמצע ואזמו הוא פונה אל נמיר: "איך הנוהג אצלכם — נותנים לשתות באמי-צע הנאום או בסוף?" ראש-העיר החדש נבוך. אינו יודע עדיין, מברר את הבעיה ברצינות. המסקנה: חברי מועצת העיריה לא יוכלו בארבע השנים הקרובות לשתות שום משקה באמצע נאומו. הם זה אולי ישכנע אותם לקצר את הנאומו.

מגיע תורה של מפא"י למסור הצהרה. "כחבר הסיעה אני מציע שתתחרו על זכות זו", פונה נמיר אל חבריו, הסובלים כמו-הו מחום. אליעזר שכטר קם. "כלל לא התכוונו למסור הצהרה", הוא מכריז. אולם מתא התוואים לא מאמינים שהדושיח בין נמיר ושכטר הוא ספוטאני. אתה כמו ואידוון, גיבור חידוני הסלבוניה המבוים של ארצות הברית, מעיר אחד הכתבים.

פרשת ההצבעות על סגני ראש-העיר נגי-מרת במהירות. הצ'כים צועקים שיש אינ-פלציה של סגנים, שישה במספר. אבל לאיש לא איכפת. זהו המחיר שמשלמים בעד קואליציה, וזה כפי, עונה נמיר. כולם מבינים. גם הם היו פעם בקואליציה דומה. מיד אחרי ההצבעה מוסר איש מפא"י מכתב לזקן הכתבים שמעון סאמט: נמיר ושכטר ילכו לבית משפחת רוקח, יתייעצו עם אלמנתו מהו מפעל הזכרון שכדאי להקים לזכר בעלה.

האחרים ממחרים אל המזנון העשיר, מת-חילים להרויק את 500 כנסיות הקונויאק. בפעם הבאה גם את רמת-גן, מברכים אנשי מפא"י את עצמם.

אנשי האופוזיציה החדשים בעיריה מחפשים ניחומים. "אני שמח שישנו לפחות עוד מפא"יניק אחד שמצטער על הצלחת מפא"י בתל-אביב", אומר איש חרות ידוע. "זה לוי אשכול. עכשיו הוא ייאשל לעשות מה שלא עשה אף פעם: להגיש עזרה כס-פית לעירית תל-אביב."

רחובות

אפיית הקואליציה

עם הידוע תוצאות הבחירות לרשויות המקומיות, שכמו הבחירות לכנסת הנוחלו תבוסה מכרעת לציונים הכלליים, הוציא מידם את ראשות העיר בראשון-לציון ובתל-אביב, ניחמו הצ'כ את עצמם בעובדה אחת: ברחובות הם זכו בציר נוסף. הסיכויים הם, כך הודיעו, שראשות העיר רחובות תחזור לידי הצ'כ.

ואמנם במשך שבועות מספר נדמה היה כי הצ'כ כבשו מחש את ראשות העיר רחובות. הם אמנם לא זכו בציר נוסף, אולם למועצה נבחר שאל זילברמן, נציג רשימת הסוחרים העצמאיים, שהוא חבר הנהלת הצ'כ ברחובות.

עד לפני זמן קצר התנהל משא ומתן להרכבת קואליציה של שמונה מתוך 15 חברי המועצה, בראשה יעמוד דב כרמלי, נציג הצ'כ והמוכר הרצוי של איגוד ה"קבלנים ביום חמישי לפני שבועיים הת-כנסו בבית המפלגה הדתית-לאומית בתל-אביב, במלון קסטל לשעבר, שמונה נציגי הקואליציה החדשה — 2 נבחרו הצ'כ, 2 נבחרו המפלגה הדתית, נציג חרות, נציג אנגידת ישראל, נציג הסוחרים העצמאיים ו-נציג תימני שצריים. הם הגיעו ביניהם ל-ניסוח קיום משותפים לקואליציה החדשה, אולם בעיה אחת הפרידה ביניהם — בעית הסגנים. האופוזיציה בעד. במועצה הקודמת

היה כל חבר שני במועצה שגן ראש העיר. לראש העיר היו ששה סגנים. הקואליציה החדשה החליטה לבחור רק שני סגנים — את שלמה אבגין, נציג שצריים ואת נציג ה"מפלגה הדתית לאומית. כאן התקעו נציג אנגידת ישראל, משה מרגליות, אופק לפי מקצועו. "איני רוצה להיות יותר אופק", טען, "אני רוצה סגנות בשכר". בקשתו נדחתה. הוחלט לחתום על ההסכם ביום ראשון. אולם ביום ששי הת-ברר כי משה מרגליות עבר לצד מפא"י. ה"סיבה: הוא יקבל סגנות בשכר. קיבל גם הבטחה לשיכון. עתה, כשלה מפיא"י היו שמונה מתוך 15 חברי המועצה, מיהרו להצטרף אליהם גם שאר חברי הקואליציה הימנית. בישיבה הראשונה של המועצה החדשה נבחר נציג מפא"י יצחק כ"ץ, שהיה גם ראש העיר הקודם, לראשות העיריה. 13 חברי המועצה, כולל נציג חרות, הצביעו בעדו. רק שני נציגי הצ'כ נמנעו מהצבעה.

כך זכתה רחובות להיות אחד המקומות הבודדים בישראל בו הצביעו נציגי האופוזיציה בעד מועמד של הקואליציה. הגורם לכך היה עוצם ביישיותו של יצחק כ"ץ, המקובל על חוגים רבים. גם חברי הקוא-

ח"כ כנוביץ לבריאות

ליציה היתנו את הצבעתם בעד מפא"י בתנאי שמועמדה יהיה כ"ץ עצמו, ולא משה ברזילי, מנהל לשכת המס ברחובות, ש"מפא"י רצתה למנותו במקום כ"ץ. כ"ץ, מהנדס בכיר, עומד לצאת בעוד חצי שנה לגאונט בשליחות סולל בונה. יש רוש ממשרתו כראש העיר. אולם אז לא יוכלו עוד חברי הקואליציה להתנגד למוע-מדותו של משה ברזילי. ברוב להיטותם להצטרף לקואליציה, לא הבחינו הם כי חת-מו על סעיף המחייב אותם לתמוך בראש עיר המוצע על-ידי מפא"י, ולא דחקו ביצחק כ"ץ.

בריאות

רפואה מונעת

"שתי מכונות מגן דויד אדום עזבו בצ"פירה ארוכה את רחובות ורמלה", סיפר ה"שבוע גבר ממושקף, המהלך קצת בכבידות. המכונות הרחובותיות הביאה יולדת לבית החולים הממשלתי אס"ף הרופא ברמלה, ה"ניה הביאה לבית-החולים קפנן ברחובות יולדת חברת קופת-חולים. בדרך נפגשו הנה"גים, החליפו את הילדות וחזרו כל אחד לעירו. זה סמל הניבו הרופאי בישראל, סיים כשהוא נושף אויר.

סיפורו המשעשע של האיש לא היה בדוי. ח"כ הצ"כ לעצבר בן-ציון הראל, שהיה חבר ועדת בריאות ממשלתית בראשות יצחק קנב, הגיש הצעות מיעוט מיוחדות לביטוח ממלכתי, ידע על המקרה.

החודש, שנה אחרי שהצעתו של הראל הוגשה לשר-העבודה מרדכי נמיר, היא היתה למעשה הבעיה המרכזית עליה הת-כחו נציגי מפא"י והפרוגרסיבים.

הפרדוקס הגדול. תכנית-הבריאות של הראל נראתה לפרוגרסיבים כמינימום המ-אפשר להם להצטרף לקואליציה. "בלעדיה

לא ניכנס לממשלה", הצהיר עסקן פרוגרסיבי מרכזי. "אנחנו דורשים את ביטול קופות ה"חולים המפלגתיות, והקמת קופת-חולים מ"לכתית לכל האוכלוסיה, כולל אותם 20 אחוז שאינם שייכים לשום קופה".

היתה זו דרישה הגיונית. אך הפרוגר-סיבים לא הסתפקו בה. הם רצו לפתור עוד כמה בעיות נוספות. "זוהי ארץ של שיאים עולמיים ברפואה", אמר ח"כ הפרוגרסיביים ד"ר שמעון כנוביץ (59). — "יש בה שיא עולמי של רופא על כל 450 תושבים, שיא עולמי גרוע של רופא על כל 1800 חברים בקופת-חולים, ושיא-עולמי של חוסר תע-סוקה ל-40% מתמשת אלפים הרופאים ה"נמצאים בארץ. זה פרדוקס", הוסיף החיכ-שהוא הרופא הפעיל היחיד בכנסת הרביעית. רופאי קופת-חולים עמוסים צבורה, אינם יכולים לטפל בעילות בחולה, בזמן שלא חרים אין עבודה.

סיפר כנוביץ, בעצמו רופא-ילדים, לכתב העולם הזה: "לפני חצי שנה חתמתי הסכם עם קופת-חולים של ההסתדרות, בה מבו-טחים 1.2 מיליון מתושבי המדינה. לפי ההסכם יישלחו המבוטחים לרופאים פרטיים, הקופה תשלם להם עבור כל טיפול. עד היום לא נשלח אף חולה לאף רופא".

דרישות הפרוגרסיבים לא הסתכמו בשתי בעיות אלו. הם ידעו כי ביטוח מקיף של כל האוכלוסיה, חלוקת העבודה בין כל הרופאים, תעלה סכומי ענק. לפי הצעת ועדת קנב, שכאיש קופת-חולים דרש להגדיל את ההקצבה הממשלתית לקופת-החולים ב-10%, לבטח רק 80% מן האוכלוסיה, היה הבי-טוח עולה כ-150 מיליון לירות.

בכל זאת האמינו הפרוגרסיבים כי אפשר לחסוך כספים רבים, אפילו אם יבטחו את כל האוכלוסיה. הסביר כנוביץ החיגר לכתב העולם הזה: "הממשלה משלמת כ-35 מיל-יון ל"י" לשנה לקופת-החולים השונות, בגלל ריבוי המנגנונים והפקידות, שתפקידם היחיד הוא לסחוב את העגלה הפוליטית החולה של מפא"י".

קופת-חולים אנגלית. הפרוגרסיבים אספו הרבה חומר על הנושא. הם הצביעו, הם איתו לא רק מהצעתו הישנה של הראל, שדיחחו לשר-העבודה הרגיו לפני שנה את יצחק קנב, מנע אפילו ישיבת סיום חגיגית בלשכתו של מרדכי נמיר.

אנשי מקצוע רבים עזרו להם בטיעונם נגד קיום קופת-החולים המפלגתיות. אחד מהם, ממנהלי בית-החולים הדסה בירושלים, גילה כי קופת-חולים הפרה הסכם עם ראשי מוסדו, לפיו יאושפזו חולי הקופה כמעט בחינם, אצלם, תמורת זה לא יאספו בנספר כספים בארצות-הברית. התוצאה: חולי קופת-חולים מאושפזים במחיר אפסי בהדסה, מנ-הליהם ממשיכים לשגור כספים באמריקה.

ח"כ כנוביץ, שימש דובר המפלגה בעניני הבריאות עם מפא"י, ידע גם דברים מעניינים יותר: כי חולה רגיל המוכנס לבית-חולים ממשלתי משלם 22 לירות ליום, קופת-חולים משלמת עבור חבריה רק 4.5 לירות.

אחרי שאסף את החומר הרב על המצב הרפואי בארץ, ידע על התורים הארוכים וההתמרמרות במרפאות קופת-החולים, הת-כונן כנוביץ למאבק. הוא היה משוכנע כי עם ציוד גדול כל כך של עובדות ומספרים יצליח לשכנע את שרי מפא"י לקבל את הצעותיו, לפרק את קופת-החולים ההס-תדרותיות, להבטיח שירות רפואי לכל ה"אוכלוסיה.

אולם כבר בתחילת המשא-ומתן הוסבר ל"פרוגרסיבים כי ההצעה לא תתקבל, כי ב"גיבור לדעתו של דויד בן-גוריון, התנגדו ראשי מפא"י להצעת הקוסמת לאפשר ביטוח רפואי גם ל-400 חלקי האזרחים שלא היו חברים בשום קופת-חולים. הם פחדו להס-מיט מידיהם את קופת-החולים של ההס-תדרות, חשבו כי רבים מחברי ההסתדרות יעזבו את הארגון המקצועי אם יהיה ה"ביטוח הרפואי בידי הממשלה, לא בביניהם.

כל עסקני מפא"י החתיקים קיבלו ברצינות מדהימה את דבריו של מרדכי נמיר, שהס-ביר לפני חודשיים מדוע זכו השמרנים ב"אנגליה בבחירות: "אילו היתה למפלגת ה"עבודה הבריטית אותה קופת-חולים כמו שיש לנו, השמרנים לא היו עולים לטלפון ל"עולם".

עסקני מפא"י, שלא האמינו בנצחיות של (המשך בעמוד 8)

• באמריקה, רופא לכל 700 תושבים ב"ממוצע.

• כ-80% מכלל המבוטחים, השאר ב"ש" מונה קופת-חולים אחרות בישראל. ••• תחילת חלוקת המגיע 173 מיליון ל"י.

האגם

השאלה היא אם נחיה אנחנו ייש-ה. ראל תמות או אם תחיה ישראל והעיר-בים ימותו! הכיני השבוע המיגור סאלח סאלם, ראש שירותי ההסברה של רע"ם, ה"ריפובליקה הערבית המאוחדת תהיה מ"בנה להילחם באם תתחיל ישראל בהסית מי הירדן", הוסיף הוא.

היה זה שיאה של מלחמת עציבים קולנית נגד ישראל, בה פתחו רע"ם לפני שבוע, ממשלות המרחב התכנסו לישיבות חירום. מומחים צבאיים וטכניים נועדו יחד לועידות מלחמת פירסומת. איומי מלחמה והצהרות תוקפניות היהדו שוב על גבולות ישראל. אולם האיום המחשי ביותר, שהושמע ב"סערת השבוע, היה איום שכנותיה הערביות של ישראל לנתק ולחסום בפניה את מימי הירדן, מקור המים העשיר ביותר של המדינה. באינו מידה היו איומים אלה רציניים? האם מסוגלים הערבים, מבחינה טכנית ר-כספית, להגשים את איומיהם? האמנם תעמוד ישראל בקרוב בפני העובדה של הידלדלות מימי הירדן? — אלה היו השאלות שהעסיקו השבוע את אזרחי ישראל.

★ ★ ★

ציר גב המדינה

שירו המפורסם שתי גדות לירדן כתב זאב ז'בוטינסקי בית אחד, בו חרו: "נעמוד שבתוך לגשר / וכחוט השדרה ל"אנוש / לארצי קו הציר והקשר / זה ירדן — הירדן הקדום". בזמן כתיבת השיר עדיין לא שיער איש כי יבוא היום ונהר הירדן יהיה באמת חוט השדרה של כלכלתה הע-תידה של ישראל. בניגוד לשכנותיה בעולם העתיק, מצרים ובבל, לא היתה ארץ-ישראל מעולם ארץ השקאה. שעה ששכנותיה פיתחו מפעלי השקאה בידע סבני מופלא, נועדו מפעלי המים הקדומים של ישראל בעיקר לתצרוכת אדם ובהמה, ולא לצרכי חקלאות. העשיר במקורות המים של הארץ, הירדן, שימש רק את היושבים בשכנותו.

אולם בעתיד הקרוב עשוי חווגו של ז'בוטינסקי, על "שתי גדות לירדן, זו שלנו זו גם כן", להתגשם — גם מבלי שיופעל כח צבאי לכיבוש הגדה המזרחית של ה"ירדן. הירדן עתיד, עזוב שנים מספר, לזרום דרך מוביל מים ארצי, בל-בליבה של המדינה, מהגליל עד לגב הרומי, כששתי גדותיו נמצאות בשטחה.

השבוע, יותר משש שנים מאז הוחל ב"ביצוע מפעל הירדן לגב, היה מי שדאג להזכיר לאזרחי ישראל את קיומו. התער-רותם של שליטי רע"ם, דחקו בשעה שלא נעשתה שום פעולה בולטת או מיוחדת במינה במפעל הירדן, היא מענינם של פרי-שנים פוליטיים. מה שהדאיג יותר אופי איומיהם, לא היו אלה דיבורים בעלמא. הם לוו בתכניות מפורטות, שאיימו לא רק להפריע לביצוע מפעל הירדן לגב, אלא סיכנו גם את מקור המים הראשי של ישראל, אמרו להפכו לאפיק חרב בו יורמו מיוחדות ועירות של מים, שלא יספיקו אף לאזורים המתקיימים על מימי הירדן כיום. מה מידת הסכנה שבאיומים אלה?

★ ★ ★

נסיעה בצעד ראשון

מה עובדות המצביעות על חשיבותו של מפעל הירדן: כמות המים הנוצרת במדינה מתקרבת כיום ל-1100 מיליון מטר מעוקב לשנה. סקר של כמיות-המים במ"דינה קבע כי מקורות-המים עשויים לספק עד 2000 מיליון מטרים מעוקבים לשנה, כלומר, כיום מנוצלים כ-55 אחוז ממקורות המים בישראל. ביום בו אפשר יהיה לנצל את מקורות המים, יחול מפנה מכריע בפיתוחה, החקלאי בעיקר, של הארץ.

רבע מכמות מקורות המים של המדינה, כ-500 מיליון מ"ק לשנה, מצוי בירדן. ב"

• שאר המקורות: הירדן והמעיינות — 500 מיליון מ"ק בשנה; מי שטפונות הני-תנים לניצול — 100 מיליון מ"ק בשנה; מי תהום — 750 מיליון מ"ק בשנה; מי ביוב ומים חוזרים מהשקאה — 145 מיליון.

יטג הירדן לאחור?

השבוע היו שתי תכניות איום אלה פרו שות לפני מומחי המים הישראליים. הם בחנו אותן בעיון ותגובתם היתה זלולנית מאוד. "התכנית היא יפה מאד" אמרו ה" מומחים. "אולם היא איננה מציאותית. לי מזלנו הרב הטבע הוא שקובע את פני הדברים. ובמקרה זה הטבע הוא לצידנו."

הטבע הוא במקרה זה לצד ישראל, משום שמשלושת עברי בקעת החולה, אליה זורמים מקורות הירדן, מתרוממות שרשרת הרים גבוהות. וחוק הטבע הוא שהמים אינם זורמים למעלה. כדי לשנות את מהלכם של המים, ולהזרים אל מעבר להרים, ידרשו אמצעים עצומים, עשרות מיליוני דולארים. "אין דבר שאי אפשר לעשותו באמצעים טכניים", אמר השבוע אחד ממנהלי תה"ל,

הדרומי-מערבי בין סוריה לירדן, והוא מש" תסך לירדן דרומית לאפיקים.

★ ★ ★
"הטבע לצידנו!"

מכל מקורות הירדן המתחילים בני בולות ארצות ערב, מנוצל על ידי ה" ערבים רק הירמוך. כמעט בעת ובעונה אחת עם תחילת מפעל הירדן הישראלי תחלו הירדנים בביצוע מפעל מים משלהם. היה זה אחרי ששליחו המיוחד של הנשיא איי זנהאואר, אריק ג'ונסטון, אישר את תכנית המים של האזור, קבע את חלוקת מיי-הירדן בין ישראל וירדן. הירדנים לא התנגדו ב" שעתו למפעל הירדן, כיון שבין כה וכה לא יכלו ליהנות ממימיו. בירדן אין כמעט ישר-

סוריה, עובר דרך מדינת ירדן. מבחינה ת" אורטית בלבד, יכלו סוריה, לבנון וירדן, עלידי חסימת מקורות הירדן, לגרום להי" לדלות מימיו במידה ניכרת.

★ ★ ★
מיליון מוד 20 אלף

ה אם מסוגלים הערבים לבצע את איור

כדי לענות על שאלה זו, צריך לעמוד על מהותם של מקורות הירדן. נחל דן, היחיד הנובע בשטח ישראל, הוא הקצר במקורות הירדן אך הוא גם השופע שבהם. ליד תל" אלקאי (תל-השופט, מזדהה עם השם ה" עברי דן), שלפי ההשערה היא העיר ליש הקדומה, מתפרצים מי תהום הממלאים שני

כמות המים הבתלי מנוצלת עדיין בישראל. ושתנוצל בעתיד לפי ההכנון, מהמים מי הירדן כשליש הכמות. כלומר: מ-1000 מ"י ליון המ"ק ביטנה שיתחספו לישראל, עם השלמת תכנית המים הארצית, יספיק הירדן 320 מיליון. כיצד יעשה הדבר?

לפני כשבוע שנים עיבדה במשרדי תה"ל (תכנון המים לישראל), שהיא חברה משר" תפת לממשלה, לסוכנות היהודית ולקרן" הקיימת, תכנית למוביל-מים ארצי, שמימיו יבואו מהירדן. תכנית זו, שתוכננה בסיוע מהנדסים זרים, מורכבת ממבצע הנדסי מ" סובך של תעלות, צינורות, אגמים, מנהרות, תחנות שאיבה ותחנות כוח. במקורה תוכ" גנת התכנית בצורה שהצריכה את הטיה אפיק הירדן. לפי תכנית זו היה צורך לחפור אפיק חדש לירדן. תחילת האפיק ליד גשר בנות-יעקב שמדרום לחולה ומוצאו בסביבות הטבחיה, בחוף הצפוני-מערבי של הכינרת.

אפיק זה היה מנוצל את הבדלי הגובה בין מוצא הירדן מהחולה לשפכו בכינרת. בקטע זה, שאורכו כ-18 קילומטר, יורד הירדן מגובה של 70 מטר מעל פני הים עד ל-209 מטר מתחת לפני הים התיכון. הטיה האפיק תוכננה, כדי לנצל הפרשי גובה אלה ליצירת מפל, שהיה מניע בכוח מימיו טור" בינות של תחנת-כוח גדולה. תחנת-הכוח היתה מפעילה משאבות, שהיו שואבות את המים עד לאגם עמק בית-נטופה שבגליל התחתון. משם יזרמו המים לנגב.

כשהוחל בביצוע עבודות הטיה אפיק הירדן, בשנת 1953, הקימו מדינות ערב מהומה גדולה. "ישראל גוזלת את המים השייכים לנו" טענו הדרובים הערביים. ה" פרשה הובאה לדיון באו"ם. אולם עוד לפני שהתקבלה החלטה כלשהי, הודיעה ישראל כי היא חוזרת בה מעבודות הטיה האפיק.

★ ★ ★

מקור מחוזן נגבו

הנדסי המים הישראליים דחו זמנית את תכנית הטיה האפיק, אולם דחיה זו לא הביאה להפסקת תכנית הירדן לנגב. לפי התכנית החדשה היו המים צריכים להשאב ישר מהכינרת, באמצעות תחנת שאיבה רבת כח, עד לבית-נטופה. תכנית זו יקרה את המפעל פי כמה, שכן היא חייבה הוצאת אנרגיה השמלית רבה לשאיבת המים. אולם התיקרות היתה רק בתחילה. כאשר יושלם המפעל, יוחזר חלק מהמים שישאבו מהכנרת בחלקה העליון חזרה אליה וייצרו עליידי כך כח חשמלי.

במשך שש השנים שחלפו, מאז הוחל ב" ביצוע עבודות מפעל הירדן לנגב, הושלמו מספר קטעים במפעל הארצי. ליד כפר-סבא הושלמה הגחת קטע צינורות של המוביל ב" אורך 10 קילומטר. ליד אגם בית-נטופה נת" פרו התעלות שהיו עתידות להחת את א" פיקו של הירדן, כשפני מימיו העליונים יהיו בשטח זה ברוחב של 11 מטר. בהרי עילבון הושלמה חציבת מנהרה אחת והוחל בחציבת מנהרה שניה בהרי מנשה. זה בינתיים הכל.

ובמצב זה הוטלה לתוך מימי הירדן ה" רוגעים, שנראו כבר בעיני מומחי המים הישראליים וזרמים בשלוח אל תוך הצינור רות שהכינו להם, תכניתם של שליטי רע"ם לחסימת מקורות הירדן. ולרגע היה נדמה כי אם אמנם יגשימו את איומם, עשויה מדינת ישראל להכנס לתוך תסבוכת מדינית וכלכלית חמורה.

כי הירדן, המתחיל את דרכו כנהר עצי" מאי רק בעברו על פני ביעות החולה, נוצר כתוצאה מהתחברותם של ארבעה פלגים, שכולם יורדים בשיפוע מהצפון. ממרגלותיו של הר החרמון. רק אחד מארבעה פלגים אלה, הוא הון, הנובע ליד תל" אל קאדי, מקבל את רוב מימיו בתוך שטחה של מדינת ישראל. שאר שלושת הפלגים, ה" בניאס שבמזרח, החצבני במרכז ונהר ב" ריעת שבמערב, זורמים מתוך שטחי סוריה והלבנון אל תוך שטח ישראל. גדול יובליו של הירדן, הירמוך, המתחבר אליו רק דרומית לים כינרת, מתחיל אף הוא בשטח

כשהתבקש על ידי כתב העולם הזה להגיב על התכנית הסורית. "אולם השאלה היא— האם זה כדאי?" "אין שום אפשרות להקים סכר בבניאס, כיון שהוא זורם בואדי בין שני הרים ת" לולים עד הגיעו לשטח ישראל. אפשר ל" עשות חפירה, כמו שעשינו אנחנו באגם שומים יחלחלו. זה אותו סוג סלע שאינן מחזיק מים. לנו היו כבר נסיונות מרים בסלע זה", אמר אותו מומחה. בחצבני, לעומת זאת, אפשר להקים סכרים. אפשר גם להזרים את מימיו לאפיק הלי" טאני, אם כי לשם כך יש להרים את המים מגובה 400 מטר עד לגובה 900 מטר. אולם אפילו אם ייעשה מפעל ענק כזה, שיעלה עשרות מיליונים, הוא לא יועיל לאיש. לא לסורים ולא ללבנונים אין שטחים הזקוקים להשקאה באזור. כל האזור הוא הרי מובהק. בליטאני עצמו יש עודף מים שהלבנונים אינם יודעים איך להתגבר עליו. "קשה להניח שהערבים יסקיעו מאות מיליוני דולארים בתכנית שלא תועיל להם, ושמטרתה רק להזיק קצת לישראל", סיכמו המומחים את דעתם.

ביום לאורך בקעת הירדן, וכדי להשקות את הרמה המיושבת שממזרח לירדן, היה עליהם לשאוב את המים לגובה רב. משום כך החליטו הירדנים לחפור תעלה במקביל לירדן שלתוכה יזרמו מי הירמוך. תעלה זו היתה מאפשרת להם להשקות את השטחים שבין התעלה לבין הירדן, מהכינרת עד לים המלח. באזור זה, לאורך 60 הקילור" מטרים של התעלה, שתיגמר השנה, עומדים הירדנים לישב פליטים מארץ-ישראל. שתי התכניות העיקריות שהעלו שליטי רע"ם בשבוע האחרון נוגעות בעיקר לשני נהרות — לבניאס ולחצבני. לפי תכנית המומחים של רע"ם אפשר היה לפגוע במ" קורות הירדן על ידי הקמת סכר ליד מע" ינות הבניאס, שיאגרו את מי הנהר, ימנע מהם להצטרף לירדן. לפי תכנית שניה יונגו קו צינורות, או תיחפר תעלה, בין החצבני לנהר הליטאני, הזורם במקביל לו. אך משתפך לים התיכון. במקום הצר ביותר, כ-15 קילומטר צפונית לון, מגיע המרחק בין שני נהרות אלה ל-5 קילומטר בלבד, ובאמצעים טכניים, כמו תחנת שאיבה חזקה, ניתן להפנות את מי החצבני אל אפיק הליטאני.

שקעים בקרקע, הופכים אותם לברכות מים. המעינות הנמצאים ממערב לתל מתחברים לפלג שוטף, המפיק ביממה אחת כמעט מיליון מ"ק מים. תפוקה זו שווה לתפוקת כל שאר הפלגים גם יחד. המזרחי שבפלגי הירדן הוא הבניאס, ש" מקורו בתחתית החרמון. אורכו של הבניאס כ-9 קילומטר, מהם רק שניים בשטח סוריה. תפוקת מימיו היא כ-20 אלף מ"ק ביממה. השלישי והארוך שבמקורות הוא החצי" בני, שאורכו הוא כ-40 קילומטר. תחילתו בלבנון, במעין הנמצא למרגלות אחת מש" לוחות החרמון, ובדרכו לירדן הוא חוצה את גבול סוריה ועובר בו כשלושה קילו" מטר. תפוקתו היומית של החצבני אינה קבועה, נעה בין 10 אלפים מ"ק בקיץ, עד ל-300 אלף מ"ק בעונת השטפונות. שלושת אלה נחשבים למקורות הירדן ה" עיקריים. מלבדם קיים עוד פלג הרים קטן, נחל בריעית, שמקורו ליד מרגיעיון, העיירה הלבנונית ממול למטולה. כמות שהה לוז שמזרימים אל הירדן כל ארבעת הפלגים אלה גם יחד, מזרים לתוכו נהר הירמוך, שיוכלו מתחילים ליד קוניטי" רה שבסוריה, ואפיקו מהחה את קו הגבול

(כל הזכויות שמורות)

קיימת אפשרות סבירה כי השנה הנוכחית תהיה שנת בצורת. במשרד האוצר אומדים כבר את הנוק, מעריכים אותו ב-40 מיליון לירות, אם תחגשם התקוה כי הבצורת תפסח על הנגב. חוסיון מלך ירדן יפעיל לחץ בכירות המערב להתערבות בעיראק. בביקורו האחרון בלונדון הסביר חוסיון כי משרדו יציב, אולם הוא חושש כי עד סוף 1960 תיפול עיראק לידיים קומוניסטיות.

כמה סניפים של תנועת החרות יחלימו רשמית לתמוך בהצעתו של משה ברש, שחרות תאיים להצביע בעד בחירות אזוריות, אם המפלגות האחרות לא יקימו ממשלה בלי מפא"י. גם בסניפים אחרים תוסיף הצעת ברש לגרום לתסיסה. מאחר שעסקי התנועה נואשו מכל זרך אחרת להוציא את חרות מן הבידוד. כמה מראשי התנועה כבר הביעו תמיכה ברעיון, בעוד שמנחם בגין נחשב עדיין למתנגד.

בלי שום קשר לזה, תשנה תנועת החרות את המבנה האירגוני שלה. תהיה זו המסקנה המעשית הראשונה בעקבות תוצאות הבחירות. חרות תחקה את מפ"ם, תחלק את מנגנונה למוכרות רעיונית ומבצעת. למרות כל ההכחות, יחולו שינויים בסניף התנועה בתל-אביב. את תפקיד יושב-ראש הסניף יקבל אברהם שכטרמן, ראש סיעת המפלגה במועצת העיריה.

קרוב לוודאי שיישבר הקרח ביחסי מפא"י-חרות. המגע בין שתי הסיעות הגדולות לא ייפסק אחרי שהצביעו במשותף בעד סגני יושב הכנסת. יתכנו הצבעות משותפות נוספות.

יחסי סיעת מפא"י ושלושת צעיריה אבא אבן, משה דיין ושמועזן פרם יתחדדו. בשבוע שעבר הציעו השלושה כמה הצעות לעבודת המפלגה בכנסת, נתקלו בתגובה לגלגנית חריפה.

ח"כ יוסף סרלין עלול להסכים לדרישת הצ"כים הבלתי

(המשך מעמוד 6)

טונם, לא רצו לוותר על מה שאין לידיהם האנגליים.

השותף הטוב. דויד בן-גוריון חשב אחרת. בכל השיחות בין הפרוגרסיבים ו"מפא"י תמך דוקא בעמדת המפלגה הימנית הקטנה. הוא הבין מה שלא הובינו חברי מפלגתו: המשך שלטונה של מפא"י אינו מותנה בהחזקת קופת-החולים, הוא יציב גם בלעדיו. לכן לא הבין ביגיי מדוע התעקשו חבריו לא לוותר בסעיף זה.

אולם הוא לא הצליח לכפות את רצונו על מרדכי נמיר ולוי אשכול, שנתמכו בהתנגדויותם להצעת הפרוגרסיבים על ידי פנחס לבון. הם ניסו למצוא פשרות, שעיקרן היה לא לבטל את קופות החולים המפלגתיות ה"קיימות".

השותפים הקואליציוניים לא הסכימו. הם הודיעו לביגיי כי דרישתם היא תנאי מינימלי להצטרפותם לממשלה. אפילו אם תבטיח לנו לתמוך בעמדתנו בממשלה לא נוכל ל"הצטרף". אמר אחד העסקנים הפרוגרסיביים לבן-גוריון. "אי אפשר להשאיר את המצב כפי שהוא".

לפני עשרה ימים נראה היה כי הפעם תיאלץ מפא"י להקים ממשלה בלי שותפיה הקבועים. בכל זאת חידש ביגיי את המגע

אולם לד"ר כנוביץ וידידו הפרוגרסיביים היתה נחמה. הקרב הגדול על הבריאות הצ"כ איר בידם קלף מסתורי ובלתי בטוח. הצ"כ טדק הח"כ החדש, כשהוא נושף מפיו עשן סמיך של סיגריה רחנתי: "בן-גוריון הב" טיח להקדיש את כל כוחו למאבקנו. עם שותף כזה יהיה לנו קל להילחם". הניתוח ההגיוני והציבורי של הפרוגרסיביים סיבבים היה מוצלח. אבל הילד הפוליטי נולד מת.

רפואה

מי בודד את החידק?

ידיעה סנסציונית שפורסמה לפני שבועיים בהארץ הרגיזה רופאים רבים. היא גילתה ששלושה רופאים ישראליים - רינצו טאוף, נחום קרוצ'ק ומשה רבינוביץ - מצאו שהחידק הליסטריויזיס גורם להפלה חוזרת בזמן הריון שני. המחקר - שהועתק מן העתון המקצועי הרפואה - קבע כי הנגיף בודד. נמצאה לו תרופה.

רעש במעבדה. הידיעה גרמה לרעש גדול. נשים אומללות פנו לרופאיהן, שאלו על אמינותה. הרופאים רגזו על הפרסום בעתונות, ירמוזו דבר ציטט את הרוטאים יצחק אלברטס וארה"ן רבאו, שקבעו כי עדיין שום דבר לא הוכח סופית.

אולם הם לא היו היחידים שכעסו. ביום בו פורסמה הידיעה, מיהרו כמה אנשים ל"מעבדה בקטרילוגית ברחוב ביאליק בתל-אביב, הציפו את האשה בגיל העמידה ש"קיבלה אותם, בשאלות: "עד כמה שידוע לי, היה גם בעלך הנפטר בין החוקרים", קבע אחד. האשה קראה את הרשימה, גדהמה. כי אלמנתו של ד"ר אפרים רפפורט, שנפטר לפני חודשים אחדים בתל-אביב, היתה משוכ"נעת שנעשה לבעלה עוול גדול: שמו לא הוזכר בין החוקרים.

האלמנה לא יכלה לסלוח. היא סיפרה למכריה הרופאים על הענין, איימה להגיש תביעה משפטית נגד השלושה, שלא הזכירו את שמו של בעלה בין המגלים. "בכל זאת טוב שהארץ העתיק מעתון הרפואה את המחקר, אחרת אף אחד לא היה שם לב למעשה שנעשה", אמר השבוע אחד מידידיה של רפפורט, אשר האמין בצידקת טענותיה. אולם לא כולם היו משוכנעים שהאשמה מדויקת. "רפפורט עבד אתנו בשטחים רבים", סיפר לכתב העולם הזה ד"ר משה רבינוביץ, מן המעבדה הבקטרילוגית של בית-החולים הדסה בתל-אביב, "אבל לא במחקר זה ש"פירסמו".

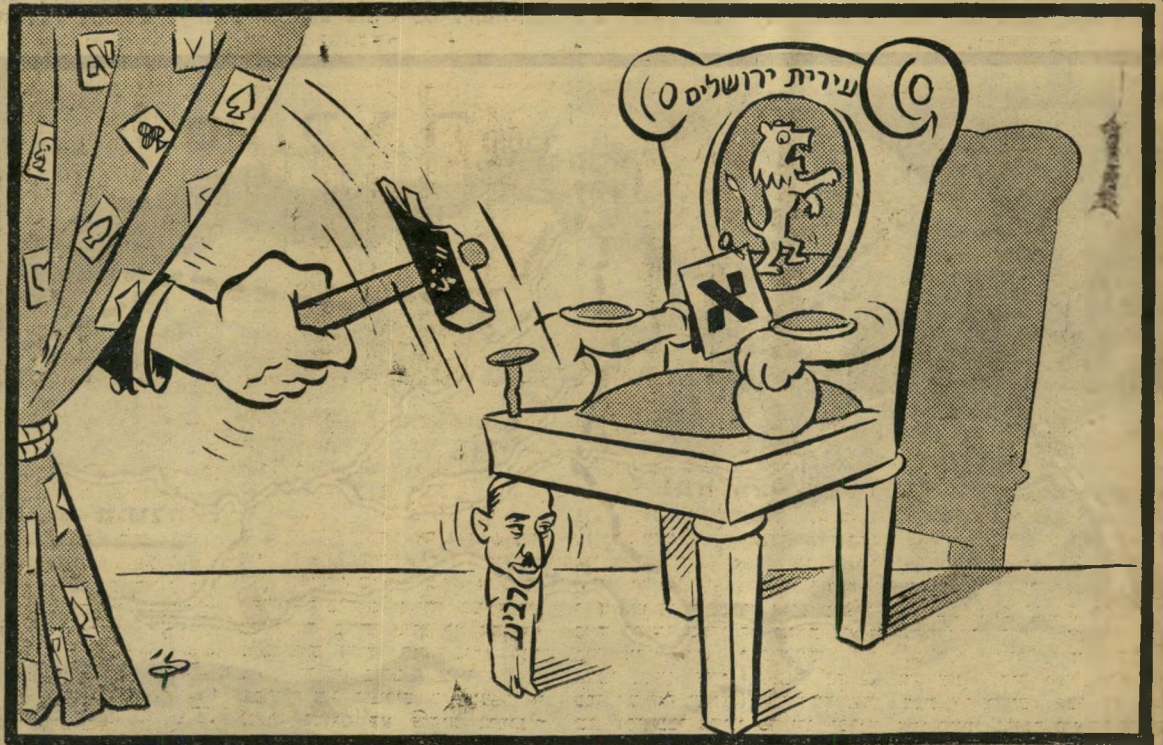
הים

תהום יסובבוי

הרב הראשי של צה"ל חיבר לכבודת ג' סילה חדשה, המלה "צוללן" נתחספה רש"מית לשפה העברית. סמל מיוחד הוכן עבור אנשי צוותה, כתב מיוחד כיסה כל מיל ימי של הפלגתה מפורטסמות, וערב הגיעה ל"חיפה סטה מפקד חיל-הים ממינהגו והעניק ראיון לכתבים הצבאיים של העתונות הישראלית. כל אחד תרם את תרומתו להאי דרת המאורע ותפארתו. כי גם במדינת ש"שבעה מליצות על" הפעם הראשונה אחרי אלפיים שנה", היה בואה של הצוללת הי ראשונה של הצי הישראלי מאורע גדול לי תושביה.

הצולת הישראלי שהגיע לגמל האנגלי, לפני כשנה, כדי לקבל לידיה את צוללת הוד מלכותה ספרינוגר. היה אמנם צוות של מל"מים בשורות קבע בחיל-הים. אך רק לאחר חודשים מאושי היה נכיון קודם בשירות על צו"ללות, אותו רכשו בציים שונים, במלחמת העולם השנייה. את הדרך מנמל הרכישה, עד למספנה בליברפול, שם נערך בה שיפוץ כללי, עשתה הצוללת על פני הים. אסור היה לה לצלול, כי הוראות-הקבע של הצי הבריטי אוסרות על צוללת לצלול אם עברו שנתיים מאז השיפוץ הכללי האחרון שנערך בה.

בראש הצוות הישראלי עמד סגן-אלוף יוסף דורו, כמעט-צבר גדול בתל-אביב ו"הצטרף מאוחר יותר לקיבוץ מעין-מיכאל. רק ערב צאתה את בריטיניה, כמפקד הצוללת (המשך בעמוד 12)

הכל בגלל חסמר קטן...

מרוצים להקדים את ועידת המפלגה. סרלין הצליח לשכנע את חבריו למפלגה הממורמרים כי אינו אשם בפרשת ח"כ משה נסים, והם יותרו על הדרישה לטלס אותו מתפקידו.

לא מן הנמנע כי חרות והצ"כ יופיעו כבלוק מאוחד בי קונגרס הציוני הקרוב. זיונים על כך שתנהלים מאז הופסק המשא-ומתן בין ביגיי והצ"כ.

קלושים הסיכויים שסיעות מפ"ם ואחדות-העבודה יקימו גוש טכני בכנסת. גם גישושים מצד כמה מנהיגים של אחדות-העבודה, על איחוד מחדש של שתי המפלגות, נתקלו בהתנגדות. בעיקר מצד קיבוצי הסומר-הצעיר. הטיעונים כי הקיבוץ המאוחד נמצא עכשיו במשבר.

צפה למשפט סנסציוני הקשור במעילה באחד המוסדות הכלכליים של ההסתדרות כמון חודש רצמבר. הגילויים המרעישים, הקשורים בשינוי תוצרת חקלאית, יתגלו בקרב בדברי הנעים.

ח"כ מפא"י מתנועת-המושבים יתנגדו למדיניותו של שר המסחר והתעשייה פנחס ספיר, הרוצה, בגלל חיסובי אינדקס, להוריד את מחיר החלב. המושבים טוענים כי קיפחו כבר עלידי הממשלה, שהתחילה למכור קופסאות בשר, גרמה לירידת מחירי העופות בשוק.

בקרב תוכל לקבל ארוחות מיוחדות מאירופה, יומיים אחרי הזמנתן. שרות זה תעניק ללקוחותיה המסעדה האקסקלוסיבית קסבה, שתיפתח בתל-אביב בעוד שבועיים. המסעדה, המופארת בישראל, תביא את הארוחות בשרות אוירי מיוחד של חברת אולימפיק, תספק כל דרישה קולינרית.

מכשול חדש צפוי בנידול החזיר, נוסף על הבעיה הדתית. מחלה מדבקת פשטה בין החזירים בארץ, ומשרד-החקלאות ניסה לאתר את מקומה ליד צרפיין. לפי חיסוב ראשון תיאלץ הממשלה לשלם כחצי מיליון לירות לבעלי המסקים שניזוקו.

מתן תפילת הדרך לצוות הצוללת: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שתצילנו לשלום ותולינו לשלום ותעלנו ושלום... באנו במעמקי הים-אפנונו מים עד נפש, תהום יסובבנו, כל משברין וגליך תלינו עברו. אל תשטפנו שבלת מים ואל תעלנו מצולה ואל תאטר עלינו באר פיה...

ושרק, עלידי בדרנית מקומית (ראה עמודים 10-11). אם תצליח, אין ספק שעשרות בדרניות אחרות, המהפכות עתה, ילכו בעקבותיה. הסטריפטיז ייחפך לתופעת-כוכב במועדוני-הלילה של ישראל. כדי לעמוד על החיוב והשלילה של תופעה זו, פנה, "העולם הזה" לשרה של אנשים מחוגים שונים, הקרובים לכעיה, והעמיד לפניכם את השאלה: "האם, לדעתך, רצוי להציג סטריפטיז בישראל?"

בשנה האחרונה הופיעו הסגנונות הראשונות. כה ושם הוצג בארץ הסטריפטיז, תמיד עלידי אמנים זרים. מכיוון שהיו זרים, נתקבל הדבר ללא נקיטת עמדה. אחר-כך באה בדרנית הסטריפטיז המקומית הראשונה (העולם הזה 1141). אולם גם אז עוד היתה ההצגה מופוית, דמתה למישחק שובב. החודש, כפעם הראשונה, הוצג בארץ סטריפטיז אמיתי, ללא כחל

אהרון אמיר, משורר. עורך הרב"עון הספרותי קשת, מייסדי ומראשי תנועת הכנענים ומחבר ה"רומן ולא תהיה למות ממשלה. ענה בקיצור לשאלה: "צריך או לא צריך סטריפטיז בישראל?" "מי ש"צריך, צריך. יבושם לו."

ממי (מאיר) דהישלום, מנהל חברת התיירות הממשלתית. "לא צריך ישראל היא ארץ התניף וזה צה שתיירים מחפשים כשהם באים לכאן. את הדמיון לארץ התניף" סטריפטיז לא עולה בקנה אחד עם זה."

יונה דרוקר, מנהל חברת ה"תיירות סייטיאנג, יליד קנדה. "התי"ישראל מקורי חסר מאד, אז מה י"י לנו סטריפטיז פרימיטיבי, ש"אמנם אינו גס. אבל גם אינו מהנה, בעוד שכל האמנים הטובים שלנו בורחים לחו"ל?"

אברהם ויצקוביטש, זמר ר"ח. הוא נגד זה. "המוסר בישראל הוא בין כה וכה על דרגה די נמוכה ואני חושב שמי שמתעניין בסטריפטיז יכול לעשות זאת ב"עצמו במקום פרטי, אני נגד. כי זה זול מאד והמוני מאד."

לארי פריש, מפיץ. "כן, צריך." טוען מי שעתיד להיות שחקן ראשי בסרט הישראלי "איי לייק מייק". לי ישראל אין מה להסתיר. ראיתי את זה ונהייתי. אם נהנים מזה יותר מדי — זו אמנות. אני נהייתי מזה — אבל לא יותר מדי. סיכס לארי."

יוסף גזנה, שחקן וזמר. "אם זה קיים, סימן שצריך." קובע מי שהעלה לפני כשנה את הרעיון לה"קיס מועדון סטריפטיז. "אם מחקים את הצרפתים בכל, מדוע לא ב"ס" טריפטיז? ובכלל, מה אתם רוצים? אם שלמה המלך לא חס על הפרס" טיגיה שלו והיה הלוחם הגדול ביו" להתווכח? בשיר השירים שבתנ"ך יש לנו דוגמה פיוטית לסטריפטיז. רק שלא יהיה גס. בארץ זה עוד קצת פרימיטיבי, אבל לא גס. כש"אני הייתי בהצגה וראיתי את החבנה השקטה של הקהל, הבנתי כי התכ" מה עברה את הצנזורה הנבוהה ב"צ"א. אבל ליתר בטחון לא יזיק אם חמרחק בין הקהל ובין האסן יהיה גדול ככל האפשר."

שמעון ישראלי, זמר. "תן לי לחשוב! זו שאלה מופשטת מדי מי כדי לענות עליה על רגל אחת. אבל אני רוצה להיות אורגינלי ולענות ברצינות על שאלה, שכל אחד מנסה לענות בצחוק ובהתחכמות. ובכן, אני באמת רציני ואומר עם שלושה סימני קריאה: לא צריך!!! ובסוג" ריים (אם כי יש הרבה הופעות פומ" ביות בחיינו שבלי התפשטות נראות בכל מערומיהן). הסטריפטיז הוא בעני" ביון האדם והאשה. זה לא כמו העירום המוצג בפני צייר, למי של, והמוטבר אליו על ידי הפריז" מה האמנותית שלו. הפירוס המוגש לך בקאבארס, אחרי ששתית כוסית, לא בא כדי לעורר להנאה אסתטית. שם הוא מוגש כדי לעורר את ה"חוש" והנאות בעלות אופי שונה."

מגרה קרנים, החלף הנשי מוג האקרובטים מגדה ובבה קרניס, שעי"לו הונגריה לפני 11 שנה. לדעתה, לא רק שלא צריך סטריפטיז בארץ, אלא שזה גם מפריע לאמנים אמ"תיים לקבל עבודה. "אם לוקחים מס" פרים כאלה למועדון לילה, אז אף אמר, המרגיש שהוא באמת אמן, לא יופיע בתכנית אחת יחד עם דברים כאלה. זה בשום אופן לא אמנות, מתמרמרת מגדה, האקרובטית הנח"מדה, זה בא בשביל לפתח את ה"פנסיות של הגברים. זו חוצפה או גסות. לעולם לא אופיע בתוכנית אחת עם תשפנית של סטריפטיז. ני זה רק יוריד מכבודי כאמן וכאשה. אני מצטערת לציין שישראל עולה במהירות עצומה בכל השפחים ויר"רת מאד בשטח האמנות הקלמ."

אברהם ארגון, שחקן קומי ותיק, המחפש היום אחרי תפקיד מתאים, שולל. "איי דונס לייק איט." טוען ארגון בקיצור. "הייתי לפני שנתיים במרסיי ושם ראיתי סטריפטיז. זה הגעיל אותי. ועליכם לדעת שאני אוהב נשים. זו החולשה שלי אחרי התיאטרון. לא לפני התיאטרון. היי הנישואים זה דבר קדוש והסטריפ" טיז הוא זלזול במוסכמות, במוסר הציבורי, תגידו — גופה של אשה יפה, אפשר לראות אותו בעירום וליהנות. עושים גם תחרויות לגופות של גב"רים. אז תארו לכם שמר ישראל הי"נבחר יתפשט ערום בפני קהל. לי סיכום: אני אוהב את גופה של ה"אשה כשחוא מעורסל, אבל באור ה"דמדומים ובשש עינים. ארבע שלי (שתיים + המשקפיים) ושתיים שלה."

אליעזר מוכי, שופט מחוזי. "ב" נסיוני כשופט במשך 15 שנה, לא באתי מעולם במגע עם השפעה אפ" שרית של חשפנות על עבריינות. לא במשירין ולא בעקיפין. סופרים משפטיים וסוציולוגים רואים כפ"זכות בסטריפטיז במובן מסויים, כי זה מפנה את המרץ לכיוונים לא מסוכנים באופן יחסי. יחד עם זה, בזמן שישיבתי בועדה ממשלתית ל" תיקון החוק הפלילי, הייתי בועדה כי אין להשאיר את הסטריפטיז ללא פיקוח. מאידך, הסעיף — חזיון מגו"נה בפומבי — קשור רק במעט בי"סטריפטיז. דעתי היא שכדאי לתקן את החוק ולהכניס סעיף מיוחד על סטריפטיז. שכל הצגה כזו תהיה סעונה אישור של גוף ממשלתי. לא צריך לאסור לגמרי, אף צריך פיקוח."

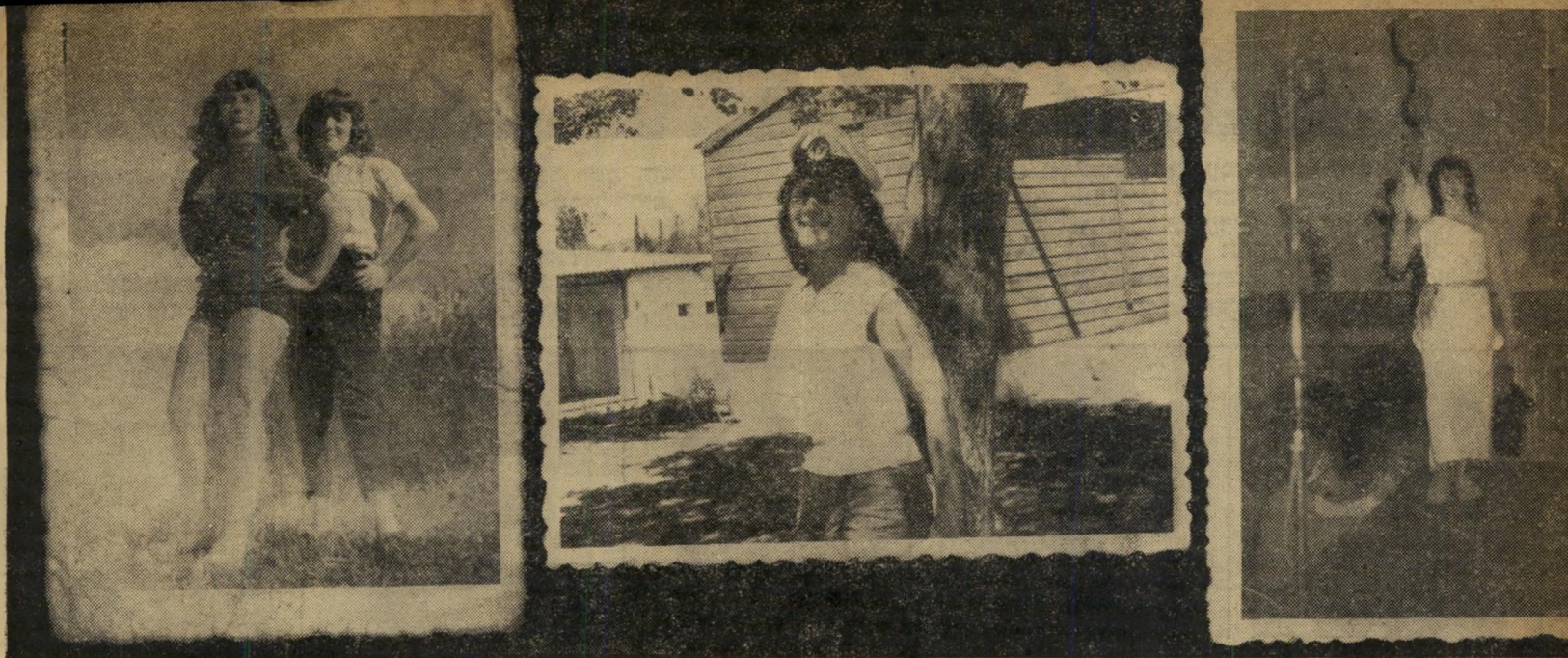
שלמה צפרי, צייר. "במידה רח"אסטסי, אין לי כל התנגדות לסוג זה של ביזור. ראיתי פעם את הצילומים של ההצגה, וזה הספיק כדי לדחות אותי. הסיבה פשוטה: פה האטרקציה היא ההתפשטות. וה"קימביניה של ההתפשטות היא מגו"חכת ואינה מתקשרת לשום נושא. בסיכום: לא — בשום פנים לא ו"

לני גרינשפן, יור" המועצה ל"ביקורת סרטים ומחזות. "עד עכשיו לא פנו אלינו ולא היתה התערבות. במידה ומגיעה לתונה, אנו מתי"עריבים. אחרי הפרסומים על הסטריפ" טיז הלכתי לכמה מועדונים כדי לב"דוק. שום דבר מיוחד. אולי נצטרך להגביל את הכניסה למועדונים אלה לגילים מסויים."

עליזה קשי (23), זמרת. רחקה. צברית. "מימי לא ראיתי סטריפטיז ואינני יודעת מה לאמר. אני רק יכולה לדמיין לי את זה. ובדמיון, אני מוכיחה להודות: זה נראה לי די יפה. השאלה היא, איך מציגים אותה ויותר חשוב — לשט מה. אם גרוי ויותר היחידה, אז אני שוללת את זה."

פיטר פריי, במאי. "אני רק אומר שאני מרחם על אלה שלא מקבלים את זה מספיק בבית, וזקוקים להש"למה זאת במקום פומבי ועוד במ"חיים כאלה. מתי כבר ילמדו שזה לא שווה כל כך הרבה? אני קורא לזה פשוט פורנוגרפיה. ראיתי את זה בצרפת, בפולי ברגר, וזה עורר בי רק גועל."

אריה דהישלום, זמרת. מנהלת האופרה הישראלית. "אנחנו צרי"כים כל דבר שיש בעולם. אבל אם הדבר מנוצל לאימוסריות, אז הוא רע. אבל אם הדבר בא להדגיש את יפי האמנות והגוף, אז למה לא? לא ראיתי סטריפטיז, ולסיכום אני חושבת, לפי מה שאני מתארת לעצ"מי, שאפשר לחיות יפה גם בלי זה."

מחזיון תנ"כי במוסד חינוכי והכנה להגשמה חלוצית בקיבוץ - להופעה בחינגא-בר מעליית הנוער - לקאברט

- מאת תמי אלקיים -

אף אחד לא יוציא לי את זה מהראש. אני אוהבת אירה קאברטית. חלמתי תמיד שאהיה פעם שחקנית גדולה, ואני חולמת על זה גם היום.

זה התחיל להיות אצלי חזק במיוחד כש- הייתי בצרפת. לא נולדתי שם. נולדתי בר- מרוקו לפני 18 וחצי שנים. כן, במרוקו. אבל בגיל 11 עזבתי את מרוקו למרסיי. לא היינו עשירים בבית. אבא היה סוחר של בדים ועבד עם עוד יהודי בשותפות. הוא היה צריך לפרנס אשה וחמישה ילדים. אני ועוד ארבעה אחים. כשהסוכנות באה ו- אמרה להורי כי הם רוצים להעלות אותי, הם הסכימו מיד. לא מפני שלא אהבו אותי, אלא מפני שזה הקל גם עליהם וגם עלי.

במרסיי הכניסו אותי לבית ילדים. במשך כל הזמן שהייתי בצרפת לא הלכתי אף פעם לבר או למשהו כזה, אבל ידעתי בדיוק על כל מה שהולך שם מחוץ למוסד. שמעתי שברגיטס בארדו התפרסמה רק מזה שהיתה מתפשטת בסרטים. חשבתי שכדאי לנסות את זה. מי יודע, אולי מזה שאני אתפשט, אצי- ליה גם אני?

לפני שלוש שנים עליתי ארצה. הייתי שנתיים במוסד נוח הדסה, אף על פי שכבר כשבוע הראשון ראיתי שהמקום לא בשבילי.

עבדתי בחדר אוכל, בגיהוץ ובמרפאה. אבל מכל מקום היו מסלקים אותי, כי שום דבר לא עשיתי טוב. משם עברתי לבית החלוצות בחיפה. כדי להתקיים עשיתי כל מיני עבודות. עבדתי בגניילדים והייתי טלפוניסטית במשרד. אבל לטלפן כל היום זה לא בשבילי, לא עתיד, חוץ מזה היה לי הריקוד והרצון למישחק בדם.

עם משכורת, זו אמנות

פעם באתי לתל-אביב ונכנסתי עם חברי רה למועדון לילה כדי לרקוד. פתאום ניגש אלי המלצר ואמר לי "שמעתי, יש לך גוף בשביל אמנות". צחקתי ממנו ואמרתי לו שיפסיק לדבר שטויות. אבל הוא לא הפסיק. בהתחלה לא רציתי לשמוע על זה. מוזמן שהייתי ילדה היה לי כל הזמן בראש רק סרטים. גם במוסד נוח הדסה הייתי כל היום חולמת ומדברת איך שאני אהיה פעם שחקנית קולנוע. עד שכולם הפסיקו כבר לדבר אתי. אז פתאום שאופיע במועדון לילה?

אבל המצב הלך ורע, וכבר לא היה לי

לדעת. להתפשט זאת ממש אמנות רצינית.

*** התמסרות דקה

אבל אף על פי שזה אצלי בדם ואני אוהבת את המקצוע, התביישתי נורא בפעם הראשונה, כשהייתי צריכה להופיע עי- רומה לפני קהל של גברים ונשים שישבו ונעצו בי את העיניים שלהם. הם לא זוו בכלל, לא רצו להפסיד שניה. בפעמים הי- ראשונות היה מיקו יושב על ידי, וכשהיה מגיע תורי לצאת אל הבמה הוא היה דוחף אותי החוצה.

כאן, בחינגא בר היחס הוא מצוי. בעל המקום שומר עלי נורא, ולא נותן לי להסי- תובך או לגשת לשולחנות בלי רשותו. לא בכל מקום זה ככה. לפני שהופעתי כאן הייתי מופיעה במועדון אחר. עד שיום אחד ביקשו ממני הבעלים שאופיע בחור צדדי, בהופעה מיוחדת בשביל שלושה אנשים ש- אחרו את התכנית. סרבתי ועזבתי שם.

בריקוד שלי אני חולמת על גבר שאיני יכולה להשיג, ומתפשטת לאט לאט כדי למשוך אותו אלי. הקהל נהנה מאד מהרי- קוד שלי ומהגוף היפה שלי. חלק מהנשים מקנאות בפעמים. אבל לא איכפת לי כי לא כל הנשים הן כאלה. האירוופיות מקבלות אותי יפה מאד. ורק הישראליות, אני יותר טערה לומר, הן קנאויות. הרי אין לי יותר ממה שיש לכל אשה אחרת, או למה הן מכסות את העיניים ומסתכלות הצידה כשאני מופיעה בעירום?

הגברים, לעומת זה, מקבלים אותי נהדר. הם נהנים כשאני נכנסת לתוך התמונה, לי- תוך עצמי. כשאני נשכבת בסוף על הכסא, זאת ההתמסרות שלי לגבר הדמיוני, והקהל מקבל זאת כהתמסרות אליו והוא נהנה. גם היום אני עדיין מתרגשת מכל ריקוד, אבל אני מתגברת על כך על ידי ריכוז מקסימלי בריקוד. אני מתרכזת כל כך שאני שוכחת כי אני מופיעה ערומה בפני אנשים זרים.

לאחר ההתפשטות, כוכבות

ינתיים אני גרה במלון לבדי. אבל בקרוב אעבור לדירה ממש, גם כן לבדי. אני אוהבת לחיות לבדי. בעצם גם אין לי שום חברים. אני לגמרי לבד. אף פעם לא למדתי לרקוד, אבל אני רוצה לנסוע לחו"ל ולהופיע שם בריקוד. במיוחד אני אוהבת את גרמניה. בונה הדסה הספקתי לגמור כתה ט' וזה מספיק לי בהחלט. העיקר שאני יכולה לרקוד הכל. מכל המשפחה רק אח אחד שלי ישנו בארץ אבל אנחנו לא מתראים אף פעם. אחרי שאני גומרת את ההופעה בארבע לפנות בוקר מלחה אותי מיקו הי- ביתה, ואני ישנה עד שתיים בצהריים. אחר כך אני הולכת לסרט, ולפעמים אפילו פעמיים ביום לסרט. זה החיים שלי. אני לא יכולה אחרת. אני מקוה שהצבא לא יפריע לתכניות שלי. אני לא רוצה להיות חיילת. אני רוצה להיות שחקנית. ידוע ש- הרבה שחקניות גדולות נעשו כוכבות אחרי שהתפשטו, או למה אני לא?!

מה לאכול. החלטתי לנסות ולהתחיל בזה. בעל המועדון ביקש ממיקו הרקדן להבין לי ריקוד. מיקו לור הזמין אותי לגרדרובה וביקש ממני שאתפשט. כשהוא ראה את החזה שלי אמר לי לעשות כמה תנועות, ולבסוף החליט: "את לא בשביל ממבו או סמבה. יש לך מספיק סכס בשביל לעשות סטריפטיוז". אני בקושי ידעתי או לדבר עברית, אבל מיקו טיפל בי ועשה הכל בשבילי. אני חושבת שהוא עשה את זה מפני שראה שאני כשרונית.

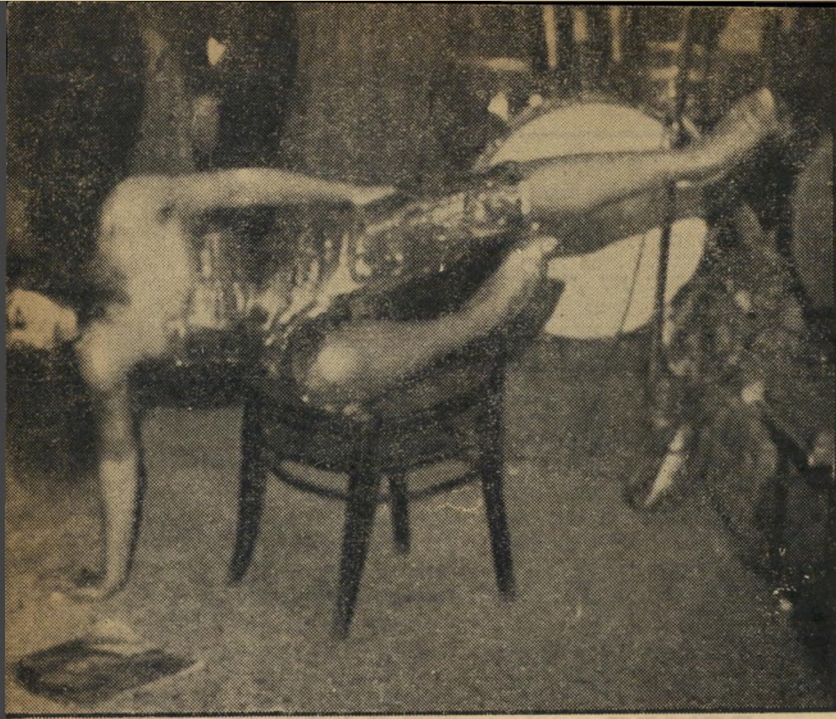
כשאנשים שומעים על סטריפטיוז, הם מי- עקמים את האף ואומרים "זאת היא בטח בחורה זולה שאינה רוצה לעשות כלום, רק לחיות קל". אבל זה רק מפני שעוד לא התרגלו לסוג הזה של אמנות. אצלי זה משנה אחר. אני אוהבת את זה. אני לא אשמה אם אני עושה רושם על כולם. גם כשאני עוברת ברחוב, לבושה בדבר פשוט, כולם מסתכלים אחרי. אני לא אשמה אם הטיפוס שלי הוא כזה. אני פשוט סכסית מאוד, ומושכת את הגברים.

תגידו מה שתגידו על הסטריפטיוז. בעיני זאת אמנות. כל זמן שמופיעים בפני הקהל ומקבלים משכורת, זאת אמנות. אני אוהבת את זה. אוהבת! אחרת לא הייתי עושה זאת. אני עושה את הדבר מתוך אהבה. אפשר לבוא סתם ולהתפשט ולהגיד "הנה תראו איתי". זה לא סטריפטיוז. להתפשט צריך

משתדלת לחסוך את הכסף אותו היא משתכרת בהופעותיה. בשלושת הצילומים למעלה היא נראית מימין לשמאל: כשהיא יוצאת לרחוב בדרכה לעבודתה. קונה ריקות. וליד גדה מועדון חינגא בר.

משתדלת תמי אלקיים בת ה-18 לבושה בפשטות, מחזי לנהל חיים שקטים עד כמה שאפשר. היא לבושה בפשטות,

תמי, המאהבת בגבר דמיוני, שוכבת על הכסא, נועצת עיניה בתמונת הגבר הנכסף, שקועה במחשבות עמוקות כיצד להפילו ברשתה.

שלב אי

תמי מנסה לעורר את ה"גבר הדמיוני בעזרת ריקוד חושני ומגרה. אך אין הדבר מועיל.

שלב בי היא מחליטה לגרות אותו ולמשכו אליה, מסירה את הבגד העליון, נשארת בביקיני צר.

לזה התקדמות? בושה וחרפה!
★ ★ ★

שלב ג' גברים מוזומנים

התקדמות או בושה וחרפה? הרוב הי גדול של הקהל מחא כף בהתלהבות. קרא לתמי לחזור ולהופיע. אף אחד לא קם ללכת באופן הפגנתי. איש מהנוכחים לא מחא בקול רם נגד העירום שהוצג בפני הקהל. הסטריפטיזו הפך לחלק בלתי נפרד מתכניות הבידור הקלות של הקאברטים בישראל. טוב, או לא טוב. זאת עובדה שאי אפשר להתעלם ממנה.

„אומרים: אם יש לרקדנית גוף יפה מדוע שלא תפשט לראותה? תארו לכם לו היה כל גבר בעל גוף מתפשט, טען אחד משוללי הסטריפטיזו. אולם הצעות להנהיג סטריפטיזו, כמו זה הנהוג במדינות רבות אחרות, עלו לא פעם. לפעמים בחדרים חדרים ולפעמים בגלוי.

ישה ליון, בעליו של חינגא בר, היה הראשון שהציע להגשים אותן. אולם הוא לא היה הראשון שהציע. התואר „הוגה רעיון הסטריפטיזו בישראל“, מגיע ללא ספק לבדרן הותיק, שחקן, זמר, חזן יוסף גולנד. הוא הציע בזמנו לפתוח מועדון סטריפטיזו בישראל.

גולנד עצמו חי הרבה שנים בדעה כי הסטריפטיזו הוא רק צעד אחרון לפני שיערי הפריצות והטומאה. הוא סייר באי רופה ובאמריקה וראה את הטומאה במו עיניו. גולנד נוכח כי לפחות הצרפתים הציעו ליחיו להעלות סוג זה של בידור כמעט עד לדרגת אמנות. הם הגישו הצגות שהיה בהן מקסימום של עירום אולם נהרו בדרך כלל מלהיגרר אל החלגרות.

אף על פי שגולנד זכה לעידוד מצד חוגים שונים כשהעלה את הצעתו, לא יצאה תכניתו אל הפועל. כי בעוד שאיש כגורני (המשך בעמוד 12)

האם זה דרוש?

האולם הקטן והאינטימי של חינגא בר היה מלא עשן סיגריות. אל המיקרו־פון ניגש כרוז, הכריז בקול חגיגי: „ועכשיו, רבותי, ועכשיו, בפעם הראשונה בישראל: מלכת הסטריפטיזו... תמי!“ מחיאות הי כפיים נדמו כאילו במטה קסם. האנשים נעצו את מבטיהם בפתח של חדר ההלבשה. הם כבר ראו סטריפטיזו. אבל אחת בשם תמי? זה היה חדש בשבילם.

אל המשטח הקטן שלפני התזמורת מרי ציאים כסא. האורות מכוונים אליו. הסקרנות הולכת וגוברת. מישהו שואל את המלצר „תמי? אתה בטוח? לא קראו לה קודם לזה, או לואיזה, או ננה?“ המלצר מחייך. „תמי! כמו שאתה שומע. ישראלית.“

תמי מופיעה בצעדי ריקוד. בידה היא מחזיקה שבועון קולנוע. על השער: רוק הדסון. היא מתכוונת בערגה בתמונתו של הגבר יפה התואר. עיניה מחפשות אותו בסביבה. הוא איננו. תמי מחליטה להשיג אותו, לגרות אותו. היא פותחת את רוכסן החצאית. רשרוש הבגד המוזהב הוא הרעש היחידי הנשמע במקום. כולם מתוחים. הי אורות, מלבד זה המכוון אל הרקדנית, עמור מים.

תמי לבושה עכשיו בתחתונת לבנה שמתחתיה נראה בגד בצבע זהב. מכנסיים וחולצה. תמי רוקדת קצת וקופצת מתוך התחתונת. היא משתרעת לכל אורכה על הכסא ומתכוונת בצילום על שער העתון, המוטל על הרצפה. היא קמה בהילוך מגרה, ובתנועה איטית מתקלפת מהבגד. מפיות אחרים נפלטת קריאת התפעלות. היא נש ארת בביקיני קטנטן.

היא בוחנת בפעם האחרונה את הצילום, מחפשת ומחפשת ופתאום עולה על הכסא, ובתנועה החלטית פותחת את החזיה הצרה. מניפה את ידיה כלפי מעלה. דממה מוחלטת. תמי יורדת מעל הכסא ובתנועת התמסרות נשכבת לאורכו. היא שוהה כך כמה שניות עד שהיא קמה, ובורחת אל מאחורי הוילון.

השקט נמשך זמן־מה. לפתע מתעורר מי שהו ומוחא כף בהתלהבות. אחריו כולם. תמי מופיעה שוב, כשהיא מכסה את חזה

כשתמי מגיעה למצב שהיא כמעט ערומה לגמרי, היא משתרעת בתנועת התמסרות ויאוש על הכסא. כשעיניה שלוחות אל הגבר הדמיוני, שהוא אוהבה. תמי מתרכזת בריקודה כדי לשכוח את קהל הגברים המסתכל בה.

שלב די

ואל אישר, כי לדעתו סטריפטיז הוא העסק
בהא הידועה בשביל ישראל, הרי התנגדה
לכך אשתו של הגיזע הרקדנית המורה מיא
ארבטובה. "גולנד עושה שטות" אמרה,
"בארץ לא יבינו אותו. אולי רק בעוד כמה
שנים. בינתיים לא". הגולל על התכנית
נסתם עוד לפני שקרמה עור.

יותר תקיף בדעתו היה ישה לוי, בעליו
של מועדון הלילה החתיק ח'ינג בר. בשנים
האחרונות ראה ישה כי אחדים מארחיו
הקבועים של הבר מבקרים בו פחות ופחות.
כששאל אתם מדוע הם מוקירים את רב
ליהם מהמקום, ספרו לו בגליליבל: "היינו
בחוק לארץ, ואחרי הדברים שראינו שם
אין לנו מין לראות אצלך. אין שום דבר
מיוחד אצלך."

★ ★ ★

אנשירוח חיוו רעה

י שה שמע, הבין והחליט. "ידעתי שאם
לא אתן לקהל משהו מיוחד באמת, אוכל
לסגור את ה-קום וללכת לישון."
ההודמנות באה מאלוה. להקת בידור, ב-
שם רודארט. הציעה לו תכנית על סטריפ-
טיז. ישה קפץ על ההצעה. סיפר הוא על
חבלי ילדתה של התכנית הראשונה: "בתחילת
לה חששתי מאוד מתגובת הקהל. הרי זה
בכל זאת כל כך שונה מרוח הארץ. הזמנתי
עיתונאים ואנשי-רוח כדי לראות ולחזות דעה.
הם ראו והתלהבו. העיתונאים מלאו תש-
בות. היתר בא מאלוה. הקהל בא בעצמו
ודרש את התכנית."

הסטריפטיזאית הרוזאראית הגאה והבלונד
ידת היתה עומדת במרכז האולם, כשגופה
עטוף מטפחה. שבקצה כל אחת מהן טבעת.
הקהל שקיבל הכות היתה דג את המטפחות
מגוף הסטריפטיזית, עד שליוה רודארט
היתה נשואת סלפים צר. היא לא רקדה.
הבעיה הראשונה ממנה חששו נפתרה. ה-
קהל לא הסתער על הבמה. הוא הגיב בצורה
תרבותית, אולי תרבותית יותר מדי, בהתאם
לנטיבות.

הנהוג בישראל הוא כי כל תכנית בידור
חייבת לקבל לא אישור המועצה לביקורת
סרטים ויחזות. ישה לא הגיש את תכנית
הסטריפטיז לאישר. הוא התכונן לקרב,
שייצור תקדים, במקרה שיותקף עלייני ה-
מועצה.

אולם ההתקפה לא באה כלל. הם פשוט
התעלמו ממנו. כאשר נשאל השבוע לוי
גרינשפון, יושב ראש המועצה לביקורת סר-
טים ומהות, מה עמדת המועצה לגבי הצעות
ההשפחות. שהפכו נזכר על קבע על במות
הבידור הקלות, ענה הוא: "אין התערבות.
אין בדיקה מיוחדת". היא הודה כי לא הוא
ולא איש מחבריו ראו את ההצעה. אבל
איש עדיין לא התלונן. יכול להיות שזה
ענינה של המשטרה, אבל לא מתפקידנו להר-
יע על כך."

והמטרה? "אנחנו לא עוסקים בהערכת
תופעות סוציולוגיות", קבע דובר המטה ה-
ארצי ניצבימשה יעקוב נאש. "כל עוד אין
בתופעה מסוימת משום סטייה מן החוק,
איננו מתערבים. איננו מחויבים את דעתנו
על יו. לשם זה הקימה החברה כלי לבי-
קורת. אישית לא היה הדובר מוכן לחתור
את דעתו על הבעיה. הוא טען: "אני מתאר
לעצמי כי יש ביניהן אמנות ממש, בדרגה
די גבוהה, וואת מבלי שהתופעה שהן
תהנה פגיעה בהשקפות על המוסר או ב-
טעמים הטוב."

★ ★ ★

"לא מוזיק לאיש"

איש לא התלונן עדיין על פגיעה
במסר. העסק משגשג. הסטריפטיזית
משתכרת 500 לירות לחודש. "עכשיו
באים גם אנשים שביקרו כבר בחוף-לארץ"
מדה ישה. "יש להם מה לראות. הם מודים
בה."

רק שתי חשפניות בלבד מופיעות כיום
בישול אלו, אולם זוהי רק ההתחלה. בעלי
מועדונים אחרים כבר לוכשים עין לחשפניות
חדשות.

"יתכן שאם הסיכום הנכון, ביותר לבגיה
מבא חיל תיאביבי, שהשיב על השאלה ב-
משיכת כתפיים: "לא מכריחים אף אחד
ללכת למועדון לילה ויראות סטריפטיז.
מי שהדבר מצא חן בעיניו שילך ויהנה.
זה לא מוזיק לאיש. מי שהדבר הוא תועבה
בעיניו יתרחק מן המקום. הציבור אינו
צריך להתערב."

כנראה שבסופו של דבר תיכרע הבעיה
עלידי הצופים בהצגות הסטריפטיז. וקיי
מים כל הסיכויים, כי צופים אלה יהיו רבים
ביותר.

במדינה

(המשך מעמוד 8)

תנין, גילה למארחיו האנגלים כי בימי ה-
העפלה היה מבוקש עלידים בשל פיצוץ
אנית גירוסה-המעפלים אושן ויגור, ובשל
פיקוד על אניות המעפלים המפעיל האלמוני.
לחיפה, לא לאלכסנדריה. כניסתה
של תנין למימי ישראל לא יכלה לחלל
שינוי מהפכני במאון-הכוחות הישראלי-
ערבי: נגד שייטת-הפנים בין מצרים וסוריה
יכולים לפעול ביתר יעילות מטוסים או
טרפדות המבוססים ביבשה; נגד ספנות ה-
אויב בנתיבים ארוכים יכולה הצוללת
לפעול רק תחת מיגבלות רציניות, שנתהו
עם שיכלול אמצעי-ההלימה והלוחמה של
האניות בצוללות.

אך בבוא תנין ל-ישראל, גברו הגאות וה-
שמחה על שיקולים קרים של מאוני-כוחות
ועילות אסטרטגית. אחרי שבמשך שנים
הורגל האזרח הישראלי לקרוא על צוללות
סובייטיות ופולניות הנמכרות לרצ"ם, שמח
עתה לשמוע כי צוללת שעברה את מיצרי
גיברלטר אל מזרח-הים-התיכון הגיעה לחי-
פה, לא לאלכסנדריה.

תחבורה

אור אדום וגם צהוב

צו הצמדת המוניות לאיזורים, אשר הוצא
לפני שלושה שבועות, קבע סימני-הזהר חיי-
צוניים למוניות של כל איזור ואיזור. נהגי
מוניות תל-אביב, למשל, נדרשו לצבוע פס
צהוב מסביב למכוניותיהם, לקבוע שלט
פלסטי לבן על הגג, ועליו המלה "מונית",
בעברית ולאטינית. רק אחרי שימלאו את
דרישה זו יוכלו לקבל את המספרים החדשים
שחילק משרד-הרישוי.

את שלט-הזהר האחד יכלו הנהגים להת-
קין אך ורק אור אדום נהגי המוניות, המ-
סונף להסתדרות. המחיר: 42 ל"י וחצי. ואו
הופיעה מודעה צנועה בעתון: כל נהג מר-
נית, המעוניין להתקין שלט-זהר כדרישת
החוק, יכול לעשות זאת תמורת שש וחצי
לירות בלבד.

היה זה כאילו הודלק לפתע אור אדום.
הנהגים, שהאמינו עד כה כי הם נוסעים
ברחוב חד-שיטתי, גילו כי אפשר לנסוע גם
בכיוון שני. הם הגיעו כעשרותיהם אל בעל
המודעה, סוכן לחומרים פלסטיים בשם
אלכסנדר טנגבאום. טנגבאום (29) הוריו, יכול
היה להציע את המחר המוקד, הודות לקשריו
עם מפעל חדש לחומרים פלסטיים ב-
ארץ ארגון נהגי המוניות הבלתי-תלוי, ש-
אינו קשור בהסתדרות.

עשרות נהגים, שכבר שילמו לארגון ה-
הסתדרותי את דמי השירות, ("זה כבר לא
שירות, זו כבר נטיעה ספסל!"), התרעם
אחד הנהגים), ורשש את כספם בחזרה. אר-
חזיר-הגה של הארגון הוויני על הורה
מידית של חמש לירות, ניסו להסביר כי
מחיריהם גבוהים מפני שהם קשורים בספ-
קים מיוחדים, הרוכשים את חזיר-הגלם
שלהם ממקורות שנקבעו על-ידי משרד ה-
תחבורה. לשוא. הנהגים קראו חמס.

ברגע הקריטי הציל משרד הרישוי את
הארגון ההסתדרותי מפקק-התנועה, שיכול
היה להתפתח לתאונות-דרכים קטלניות. הוא
הודיע כי לפי שעה לא יהיה הכרח שהנהגים

אורה רומם
הבעל הלך בינורא

עסור אותות הצטיינות על חלקו בקרבות
איטליה, בלגיה והולנד.

את הצהישהנה האחרון בחייו עבד כמו-
סנאי בבתי הזיקוק במיכרץ חיפה. ביום
האחרון של שנת 1947 התנפלו הפועלים
הערביים של בתי-הזיקוק על חבריהם ה-
הודיים. בין 39 ההרוגים היה גם אהרן
רוזנפלד.

הקרוב השלישי מבין ילדי רוזנפלד היתה
הבת, רינה. יום אחד יצאה כדרכה מבית-ה-
ספר גרינשפון בהדר-הכרמל, הלכה לתומה
ברחוב בלפור. ממול התקרבה מכונית.
לפתע איבד הנהג את השליטה על מכוניתו,
עלה על המדרכה, דרס למות את רינה
רוזנפלד. בת 12 היתה.

מזות ליד הפסים. גותר הבן הצעיר,
יגאל, יליד חיפה. הנער הצנוע סיים את
בית-הספר המקצועי בזיפה, חלם להיות
טייס בחיל-האוויר. הוא התגייס לצה"ל,
עבר בהצלחה את בחינות הכניסה לקורס
טייס. אך לילה אחד, בתום יום אימונים,
נרדם בשמירה. הוא נתפס בקלקלתו ומר-
עמדו לקורס בוטלה.

יגאל סיים את שירותו הצבאי, עבר בהצ-
לחה בחינה של נהג אוטובוס. באותו זמן
גם הכיר את אריאלה, צעירה עפולאית, ש-
הפכה כעבור זמן לאשתו. יגאל התקבל
כנהג שכיר באגד, השתקע בעפולה עם
אשתו הצעירה, שהמשיכה לעבוד כאחות
בבית-החולים המקומי.

אך מיגרעת אחת היתה בעוכרו של יגאל:
המהירות. הבחור, שחלם להיות טייס, נסע
כה מהר באוטובוס, שהוא פוטר מעבודתו.
הוא החליף את הגה הטייגר בהגה המשאית
של כפר היושע.

ביום חמישי האחרון הוביל זיפניף לקבוצ
החותרים. הוא היה כבר בדרגו הביתה,
כאשר התקרב אל פסי הרכבת שליד המשק.
במקום זה אין מחסום. מה שקרה באותן
שניות לא הוברר עדיין. רק דבר אחד ידוע:
יגאל (23) הרגיש כמאונר ברכבת המת-
קרכת. הוא ידע כי לא יספיק לעבור את
הפסים בזמן — ולעצור כבר היה מאוחר
מדי. הוא פתח את דלת המשאית, קפץ ה-
חוצה. הרכבת התנגשה ברעש מחריד במ-
שאית. יגאל נחת במרחק רב — על אבן.
ראשו התבקע לשניים.

קריבי המשפחה ציינו פרט יבש ואכזרי: כל
ארבעת ילדי רוזנפלד נהרגו בחודש דצמבר.

דרכי אדם

מות על הסך

"רוצחים! אם לא תעזבו את המקום מיד,
אשליך את עצמי ואת ילדתי לרחוב, ודמני
יחיל על ראשכם", צעקה אורה רומס מחלון
דירתה שבקומה השלישית, בבית ברחוב
ברכה פריד מספר שלוש. ליטה ויצבה
חבורת אנשים שהסתכלה באימה בכל תנועה
מתנועתיה של האשה הצעירה. החבורה
כללה את פקיד בית המשפט, שבא לפנות
את אורה מדירתה. עורר-הדין ואנשי נידת
משטרה שהוועקו על ידי השניים.

כשפנתה החבורה לעבר חדר המדרגות,
הרימה אורה את בתה בת השנתיים, הוציאה
את כל גופה של הקסנה מבדד לחלון,
וצעקה כשהיא מחויקה את הילדה רק ב-
ידיה: "אתם לא מאמינים לי! אחר כך יהיה
כבר מאוחר!" צריחה חדה החזירה את כל
האנשים אל הרחוב. אמה של אורה, שסבל
גורא היה חרוט של פניה. התחננה: "אנא,
היו אנשיים. תנו לה ארכה ליום-יומיים. אני

יתקינו את השלט, כדי לקבל את המספרים
החדשים. מספיק אם יציירו את הפס הצהוב.
הנהגים השמיצו צפירת-נצחון.

עתונות

הקרב מאחורי הקרב

הידיעה המסעירה של השבוע היתה ה-
סיפור על ירושת המיליונים בנתניה. אלמנה
קנדית עשירה מתה, הורשה רכוש-ענק לבני
משפחה ישראלית בנתניה. עמוד שהיורשים
המיועדים היו בני משפחת דנקנר-בר-עמי, מ-
בעלי המניות הע-קריים של מעריב. הופיעה
הידיעה לראשונה דווקא בידעית-אחרונות. לא
הזכירה את דנקנר או את בר-עמי, אלא אדם
בשם יוסף רבינוביץ.

הידיעה הגיעה למערכת על-ידי כתבה,
אלכסנדר זאבור. מאחר שהכתב בנתניה-נפצע
באותו יום בתאונת דרכים, נשלח כתבו ה-
תל-אביבי על העתון, יוחנן להב, להכין את
הסיפור המלא.

כשהגיע להב לבית רבינוביץ, הוא נתקל
בשתיקה מוחלטת. באין ברירה פנה אל
משה דנקנר, בן-דודו ומעבידו של רבינוביץ
בבית החרושת ליהלומים. "אנחנו לא רוצים
שזה יצא החוצה", זה היה כל מה שדנקנר
היה מוכן למסור. להב ניזכר פתאום כי נתקל
בשם דנקנר במסיבות אחרות. "נדמה לי
ששרתתי עם בנך בהגנה", אמר להב משה.
ברור קצר אישר את הקירבה. משה דנקנר
היה מוכן לספר עוד.

במשך כל זמן השיחה לא פסק הטלפון
מלצלצל. על הקו היו כתב מעריב בנתניה
ועובר בר-עמי, שביקשו מדנקנר להימנע מ-
לכסור את הסיפור לעתון המתחרה. אולם
דנקנר לא נכנע. הוא הבטיח לכתב מעריב
כי גם לו ישאיר חומר. כשסיים את הראיון
ביקש להב צילום של הודעה המורישת. דנקנר
טען כי אינו יודע היכן למצוא.

למחרת הופיע הצילום הבלעדי במעריב.
הקרב מאחורי הקרב על הירושה הסתיים
לפי שעה בתיקו.

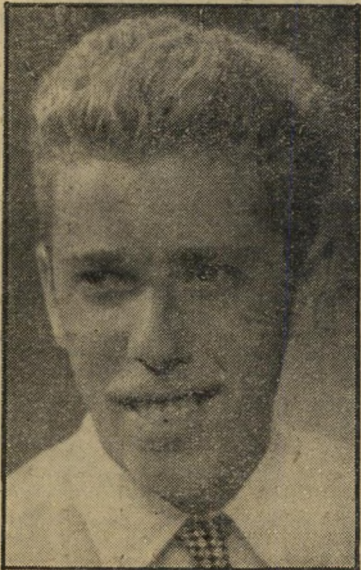
אסונות

הבן הרביעי

ביום הששי האחרון צלצל הטלפון בדירתה
של משפחת נוימן, ברחוב פינוסקי על הר
הכרמל. גברת נוימן הרימה את השפופרת.
"מדברים מהמטרה" הודיע קול, "זה בעניין
השבן שלך... רוזנפלד-רו... הבן...".
קילו של השוטר גיגמס והיסס. גברת נוימן
נבהלה: "מה קרה לז? תניד — מה קרה
לז? אתה יודע מה שאתה מדבר? שלושה
ילדים הם כבר איבדו...".
"גם הרביעי איננו...". ענה השוטר.
השפופרת נפלה בסריקה על הרצפה.

שלושת הראשונים. כאשר שמע
ישעיהו רוזנפלד (62) על גורל בנו, צנח
ארצה, מוכה התקפת-לב. הוא נלחם לבית
החולים, שוכב שם עד היות. אשתו חיה
(62) מררה בבכי חרישי. לנגד עיניה עלו
הזיפניע ארבע דמויות צוחקות של ילדים —
דמויות ילדיה ההרוגים.

הראשון, שנילד ברוסיה, נהרג שם. בה-
יותו בן חמש נפל ממרפסת בית הוריו
ולא קם עוד. כעבור שנה וולד הבן השני,
אהרן, היא פיצה את הוריו על אסונם,
התפזר לבחור חסון, מלא מרץ וחיים. בארץ
הצטרף לאגודת מכבי ובגיל 17 התגייס
לבריגדה היהודית. הוא חזר לבית הוריו

קרנן רז
המתת בא בצמבר

כוכב זורח: זרחין

לרמאים. לחברה האמריקאית לא היו כל אמצעים. נציגיה ניסו לגייס כספים אצל המיליונר היהודי האנגלי אייזיק הלפסון. האופציה בוטלה, לאחר שלא הצליחו בעליה לגייס כספים.

למשך שנתיים נעלם זרחין מעיני הצבור. הגאון הרב גנני הפעיל את מוחו בעשרות שטחים. המציא עשרות המצאות. זרחין לא עבד כדי להמציא המצאות. אמר הוא: "אינני ממציא המצאות. המצאות באות לי. כאשר יש בעיות, אני מנסה לפתור, ואז אני מגלה המצאות. כשאין בעיות אי אפשר להמציא."

הוא המשיך לקבל חומר מדעי רב מברית המועצות ותיך כדי התעמקות בבעיות חדשות, גילה דברים חדשים. אולם כל המצאותיו זכו כמעט לאותו יחס בו נתקלה לראשונה המצאת המתקן להתפלת מיים.

אמר זרחין העניין: "אין לי כל סינה נגד המלומדים בארץ. אינני מאשים אותם. אני מסתכל עליהם קצת בחמנות. אני אנשי מדע בטכניון ובמכון ויצמן אמרו שאני משוגע. אני חושב שגם אם הם אנשי מדע, הם לא יכלו לתפוס את הידושים שהמצאותי, דווקא מפני שהם מלומדים. כי מה שאני עושה אינו מדע, זו אמנות. זוהי מתת אלוהים. המדע הולך אחרי הנסיון, והנסיון בא אחרי ההמצאה, לכן אי אפשר להאשים את אנשי המדע שלא הבינו אותי."

★ ★ ★

תפוקת הירדן במתקן אחד

שבוע דחה זרחין את כל השבחים שהומטרו עליו. "לי לא מגיע שום שבח", אמר. "כמו שאי אפשר לשבח את ישה חפץ שיש לו כשרון כזה למוסיקה. השבח מגיע לאלה שגילו את הכשרון."

בישראל הגיע השבח לשלושה אנשים. היו אלה מנחם ברז, המנהל הכללי של משרד הפיתוח, אליעזר פרמינגר, המשנה למנהל הכללי ואברהם ארד, מתאם התיכנון והייצור במשרד זה. למרות שלא חדרו לעמקה של המצאת זרחין, הם הרגישו שטוב בה משהו מהכפני. הקדישו ימים וילילות לקדושה. לא היתה זו סתם מליצה. שלושתם לא בילו לילותיהם בבתיהם, המריצו את עבודת המתקן הנסיוני. גם דויד קאר, נשיא החברה האמריקאית, הבחין מיד בגודל המצאתו של זרחין. עוד יותר ממנו התלהבה מההמרה צאה אשתו של קאר היהודי, שהיא נוצרית. אחרי שפגשה בורחין המריצה את בעלה לחתום על ההסכם עם ממשלת ישראל, למרות כל הקשיים. והקשיים היו רבים.

חברת פיירבנקס וויטני מספקת ציוד בעשרות מיליוני דולארים לארצות ערב. חתימת ההסכם עם ישראל היתה עשויה להכליל חברה זו ברשימה השחורה של החרם הערבי. עובדי זה חצי מיליארד דולאר, המספקת ציוד לראשי של מים בארה"ב מזה 100 שנה, (במקביל למקורות בארץ), בעלת הון של חצי מיליארד דולאר, המספקת ציוד לשאיבת מים במאות מיליוני דולארים לכל רחבי העולם - על הסכם בו הם מתחייבים להשקיע מיליוני דולארים בהקמת מתקנים להתמתק מיים בשיטת זרחין, היה פירוש הדבר הכרה בינלאומית.

רק קולו של אדם אחד לא נשמע בהמולת הפירסומת הרעשנית. היה זה קולו של זרחין עצמו. במסיבת העיתונאים הוא סרב לדבר, טען "מה יש לי לדבר?". הוא סרב לקבל עתונאים, למסור הודעות או הצהרות. האדם הצנוע, שעמד במרכז ההמולה, המשיך לשבת רכון על ספרי המדע הרוסיים שלו בחדרו הצר במלון סגל. שם הוא יושב 13 שנה, מאז עלה ארצה.

אלכסנדר זרחין (64), בנו של בעל תעשיית מזון באוק' ראיה, שממציא את המצאתו הראשונה כבר בגיל 18, זכה ללימודי חינוך במכון הטכנולוגי בלנינגראד, לא האמין עדיין השבוע למה שאירע. נזמה היה לו שהוא חולם. שהתרחש נס.

במשך עשר שנים נדד זרחין ממשרד ממשלתי אחד למשנהו, מאנשי המדע ועד לראש הממשלה עצמו, היציע את תכניתו להתפלת מייהם. במשך עשר שנים לא התייחס אליו איש ברצינות. אנשי המדע הישראליים לענו לו. פקידים חסריהבנה ראו בו אחד מאותם משוגעים המתדפקים על דלתותיהם בהצעות דמיוניות. גם התערבות האישית של דויד בן-גוריון לטובתו לא הועילה. המוצעה המדעית דחתה את תכניתו כחסרות ערך ממש. זרחין לא התיאס. למרות שהיה במשך שנים מחוסר עבודה, התקיים רק על לחם ובצלה, המשיך לעבד את

המצאותיו, הוסיף והמציא חדשות. רק לפני שלוש שנים, זכה זרחין סוף סוף להתענינות מצד משרד הפיתוח. המשרד הקציב 150 אלף ל"י לבידוק תכניתו. זרחין עצמו התקבל לעבודה במשרד הפיתוח כיועץ בדרגה ב'. אולם גם אז פיקפקו רוב אנשי המדע בערכה של שיטתו. רק מעטים הכירו במהפכה הסמונה בהמצאה זו.

★ ★ ★

"אין לי כל סינה, אני מרחם"

משך שדווש השנים האחרונות פיקח זרחין על הכמת המתקן הנסיוני אישם בארץ, שהיה צריך לבדוק את יעילות שיטתו. שיטתו של זרחין לא היתה חדשה ביסודה. הרעיון של הקפאת מיים, והמסתם מחדש תוך הפרדת המלחים מתוכם, נוסה בכמה מדינות. אולם בכל מקרה היה זה תהליך יקר מאוד, שייקר את המים, הפך את ההמצאה לבלתי-כדאית.

זרחין המציא שיטה בה אפשר היה להפריד בתהליך מיכני בין שכבת המלחים שעטפה את גוש מייהם הקפואים, לבין הקרח הנקי עצמו. שיטתו של זרחין היתה פשוטה ויולה. כשראו אתה לאחרונה המנהדסים האמריקאים, הם

ממציא זרחין כמו המצאת האש

תפסו בידיהם את ראשם מרוב השתוממות. לפי חישוביהם ניתן בשיטתו להפיק מים במחיר הנמוך מהמחיר הממוצע של המים בארצות הברית.

אולם עד ליום בו הופעל לראשונה המתקן הנסיוני הסודי והוכחה יעילותו, עברה על זרחין תקופת יסורים קשה. הוא הועלה אמנם לדרגת מהנדס א' במשרד הפיתוח, אולם המשיך לחיות חיי צנע ודלות בחדרו הצר. ללא מכשירים, ללא אמצעים טכניים, המשיך לעבד את תכניתו.

אולם בינתיים הגיע שמע המצאתו למדינות רחוקות. מכל רחבי העולם החלו להתעניין בה. חשובי העתונים כתבו עליו. חברות פרטיות פנו אליו בהצעות מסחריות. אולם פניו של זרחין לא היו לכסף. הוא רצה שיכירו בהמצאותו בארץ, יגצלו אותן לצרכי המדינה. לפני כשנתיים הוא חתם עם יצניי חברה אמריקאית על הסכם, שהעניק לה אופציה לתקופה של חמישה חודשים על המצאתו להתפלת מייהם. החברה היתה צריכה לגייס סכום של מיליון דולארים להקמת מתקן נסיוני.

לא עברו חמישה חודשים ולזרחין התברר כי נפל קרבן

ה רב אירע לפני חודשים מעטים. בקיטנה קיצית באחת ממדינות ארצות הברית, שהו יחד פרשן הטלביזיה יה האמריקאי הנועד דרו פירסון ודוד קאר, נשיא החברה פיירבנקס וויטני, החברה הגדולה ביותר בארצות הברית להספקת מים, בעלת מעמד של מנהיגה בין החברות מסוגה בכל העולם. לפתע נפסקו המים בקיטנה. פירסון וקאר שוחחו ביניהם על בעית מחסור המים במקום. לפתע העיר פירסון: "איך זה שלמקום כזה, ליד הים, יש צורך להביא מים ממרחק מאות קילומטרים? איך לא הצלחתם לפתור את בעית המים במקום?" קאר הסביר את הקשיים והבעיות, ואז אמר לו פירסון: "אני מכיר אדם אחד בישראל שיש בידו המצאה נפלאה להתפלת מי הים. צילמתי אותו לפני שנתיים לכתובת הטלביזיה שלי."

קאר רכש שבועות מעטים. ערב ראש השנה האחרון הגיע עבר ל ישראל. דרכו הראשונה הובילה אותו למלון סגל שברחוב מגדלי תל-אביב. שם, בחדר צר, שהיטיס ישנים וערימות ספרים היו גדושים בו בצפיפות, הוא פגש בגבר שחבש כיפה על שערות השיבה שלו. היה זה המהנדס הישראלי אלכסנדר זרחין. בו במקום ביקש קאר לראות את שלוש המצאות שהמציא זרחין להתפלת מיים. אולם זרחין דחה אותו. הוא היפנה אותו לממשלת ישראל, למרות שהפנסטים שהוציא על המצאותיו היו רשומים על שמו. מאז עברו כחודשיים ומחצה. השבוע הודיע קאר חגיגות, כי חברתו חתמה עם ממשלת ישראל על הסכם בדבר קבלת היצר לשימוש בשיטת זרחין להקמת מתקנים להתפלת מיים בכל העולם. "זוהי תגלית מדעית גדולה", הצהיר קאר, "בעלת חשיבות עולמית. היא מקדמת את האנושות לפתרון שחיפשה אותו מאז ימי קדם. סגנו של קאר בנשיאות חברת פיירבנקס וויטני, גורג' אינדרסון, שהוא אחד מממציאי הצוללת האטומית ואחד מגדולי המומחים הטכניים של ארצות הברית למים, סיפר כי כאשר ראה לראשונה את מתקנו של זרחין, עמדו המעות בעיניו: "צריך להיות גאון כדי להמציא דבר כזה פשוט. זרחין גילה מימד חדש בסרמדינמיקה."

"המצאתו של זרחין אינה נופלת מהמצאת האש" העיר מומחה אחר של החברה.

★ ★ ★

דויד בן-גוריון לא הועיר

ה ידיעה בדבר התגלית המרעיש הגיעה מהר אל כותרות עיתוני העולם. בישראל נערכה מסיבת עיתונאים בה הסבירו דוברי משרד הפיתוח ונציגי החברה האמריקאית את חשיבותן של ההמצאה וההסכם שנחתם לפיתוחה. היתה זו ההכרה הרשמית הראשונה בגאונותו של זרחין. כי כאשר חותמים נשיאי חברת פיירבנקס וויטני - שהיא הספק הראשי של מים בארה"ב מזה 100 שנה, (במקביל למקורות בארץ), בעלת הון של חצי מיליארד דולאר, המספקת ציוד לשאיבת מים במאות מיליוני דולארים לכל רחבי העולם - על הסכם בו הם מתחייבים להשקיע מיליוני דולארים בהקמת מתקנים להתמתק מיים בשיטת זרחין, היה פירוש הדבר הכרה בינלאומית.

רק קולו של אדם אחד לא נשמע בהמולת הפירסומת הרעשנית. היה זה קולו של זרחין עצמו. במסיבת העיתונאים הוא סרב לדבר, טען "מה יש לי לדבר?". הוא סרב לקבל עתונאים, למסור הודעות או הצהרות. האדם הצנוע, שעמד במרכז ההמולה, המשיך לשבת רכון על ספרי המדע הרוסיים שלו בחדרו הצר במלון סגל. שם הוא יושב 13 שנה, מאז עלה ארצה.

אלכסנדר זרחין (64), בנו של בעל תעשיית מזון באוק' ראיה, שממציא את המצאתו הראשונה כבר בגיל 18, זכה ללימודי חינוך במכון הטכנולוגי בלנינגראד, לא האמין עדיין השבוע למה שאירע. נזמה היה לו שהוא חולם. שהתרחש נס.

במשך עשר שנים נדד זרחין ממשרד ממשלתי אחד למשנהו, מאנשי המדע ועד לראש הממשלה עצמו, היציע את תכניתו להתפלת מייהם. במשך עשר שנים לא התייחס אליו איש ברצינות. אנשי המדע הישראליים לענו לו. פקידים חסריהבנה ראו בו אחד מאותם משוגעים המתדפקים על דלתותיהם בהצעות דמיוניות. גם התערבות האישית של דויד בן-גוריון לטובתו לא הועילה. המוצעה המדעית דחתה את תכניתו כחסרות ערך ממש.

זרחין לא התיאס. למרות שהיה במשך שנים מחוסר עבודה, התקיים רק על לחם ובצלה, המשיך לעבד את

באו וצריך-הדין של בעלת הדירה בלחיתת פקידה-הוצאה-לפועל של בית המשפט, ביק שו מאורה לפנות את הדירה מרצונה. על הדלת היה נעוץ פתק אל אנשי המשטרה: "לא חטאתי ולא עויתי. ברגע שתנסו לפרוץ אתם חוצים את גורלי וגורל בתי. אני רוצה למות אך גם הרחוב לא נועד לי. אל תהיו רוצחים בהכרה. לכו הביתה ב" שלום."

המה. עד מהרה התברר לה כי נגד בעלה קיים צו פינוי מן הדירה, שהוצא עוד לפני שנה אך נדחה בכל פעם. אורה הגישה בקשה לביטול הצו, שנעשה לדבריה בהסכמת בעלה, שחתם כאליו הוא פלש לדירה. אולם ח"י שמתו של רומם נתקבלה על דעת בית המשפט, ובקשתה של אורה נדחתה. היה זה צחוק הגורל שרומם, שהתפרסם בזכות ה"מדועות הקטנות והמוצלחות שפירסם במשך שנים בעתונים, בהן הציג מגרשים ודירות לכל דורשי, היה בעצמו מחוסר כל בית או דירה.

תל-אביב כמתוך דירות ומגרשים מצליח. הצעות שיכון והצעות עסקים קוסמות משלו כיסו כל יום את דפי העתונים. אולם זה היה רק מסווה לרומם האמיתי - אדם בעל עבר פלילי, שקם בבוקר של ה-1 בינואר, אחרי שלוש שנות גישוואין רצופות מחזרת קינאה, ועזב את אורה בודדה עם ילדתה הפעוטה.

1661 פקידים בשנת 1954, עת שמעדה הקיסרות הבריטית בפני חיסול גמור.

אינמואיציה של מזכירה. היה זה רק הראשון בחוקים המהפכניים שניסח הפרופסור להיסטוריה ותורת המינהל, ה"אחרים, לפי הסדר:

● השיטה היעילה לארגון הצבעה פר-למנטרית. קובע פרקינסון: רצון העם מוכר רע בבית הנבחרים עלידי אנשי המרכז, ה"סולדים משינויים מהפכניים או מהצורך לחישוב. בגישה נכונה, המבוססת על נוחותו של הנבחר וכפיית רצון הרוב, אפשר ל"הביא את הצירים, שלרוב אינם יודעים במה המדובר, להצבעה לטובת כל מה שתחפוץ. הדרך בה מוכרעים העניינים הכספיים בהעדות הכספים העליונות של המשטר. קובע פרקינסון: חברי החברה, המוכנים להתחכך ארוכות על הוצאת אגורה אחת על עניינים שבתחום הבנתם, כהגשת תה בשעת העבודה, יעבירו את הבעיה להצעת משנה, יצביעו ללא כל מחשבה נוספת כשהריון עוסק בעשרות מיליונים ל"ה, המוצאים למשל להקמת כור אטומי, נושא בו אין חברי החברה מבינים מאומה.

● הדרך לבחירת עובדים יעילים. לדעת פרקינסון: גם השיטה הסינית, בה נבחנו ה"מועמדים למשרות ממסלוליות בכתיבת שי"רים משך שלושה ימים תמימים, וגם השיטה הבריטית, בה נבחרו המועמדים לפי מעמדם בסולם החברתי, פשוטו של הרגל, כיום, כל מה שאתה צריך לשאול, לאחר שסייגת את המועמדים, הוא מה דעתה של מזכירתך על המועמדים. האינטואיציה הנשית המוכרת לה, היא תגלה מיד מי מתאים למשרה.

● הסמל האדריכלי של מפעל שוקט. ה"דרך הבדוקה ביותר לבדוק את מידת ניוונו של מוסד זה או אחר, היא לדבר פרקינסון, לראות את הבניין בו הוא שוכן. כל עוד המפעל שקוע במלאכת הביצוע, אין למי נהלו פנאי לשים לב למבנים בהם הם נ"ערים. אולם לכשגמיע מפעל כזה לשיאו והוא מתחיל לשקוע, יש למנהליו יותר ו"יותר זמן פנוי לדאוג לרושם שהם משאירים על הבריות. כשהם מתחילים לבנות את ה"מבנה העתיד הנהציהם לדורות, היה בטוח כי הם מתכננים את המצבה של קבר עצמם. הקורא הישראלי אינו צריך להרחיק את מבטו כדי להיחכך באמיתות חוק זה.

● ניפוי האישיות, או נוסחת הקוקטייל. קובע פרקינסון: מסיבות הקוקטייל באו כיום במקום מצעדי הנהצון של התקופה הרומית. כדי לקבוע מי הוא האישי החשוב ביותר במסיבה, בחן את המשתתפים במסיבה, וזה את האישיות הראשונה במעלה לפי מספר האנשים המצטופפים סביבו, והרחח שהם מותירים בינם לבינו.

● הדרך להיפטר מנהל המשתנה לצאת לפנסיה. זוהי, לדעתו של פרקינסון, אחת הרעות החולות של משטר מבוסס. מנהל המשתנה בדרך לפנסיה, משתק את כל שיטת ההעלאות בדרגה, היחידות המכניסות דם בפעילותו של כל מוסד ציבורי. הדרך לסלוק התקלה: הרצת המנהל לאורך ולרחוב כדור הארץ, בדרך האוויר, לכל מיני כינוסים ופגישות בינלאומיות. הוא יתעייף מהר, ישאף לצאת לנוח.

● אדקנתאות. זהו הסם המסכן את חייו של כל מוסד. אחד ממנהלי המחלקות במפי"על, שאינו מוכשר ביותר בתחומו, מצליח בזמן הפנוי הרב העומד לרשותו בעזרת אינטריגות אישיות ותככים, להשתלט על המחלקות השונות. שאיפה זו לריכוזיות של אי-היעילות גורמת בסכומו של דבר לשחוקו של המפעל כולו.

הכבת המכשש. אולם דוקא החוק האחרון של פרקינסון זכה להצלחה הגדולה ביותר. חוק זה עוסק בדרכים ההגיונות להסתדר עם מס ההכנסה. קובע פרקינסון: עליך לנצל את היעילות והארגון של משרדי המס, וזאת את הזמן בו עובר התיק האחרון, הנמסר לטיפולו של פקיד השומה, מתחמת הגירה לראשית התור. אם זמן זה, לדוגמא, הוא חודשיים, דאג לשלוח אחת לחודש שלושה שבועות מכתב בנוגע לתיק שלך. היה בטוח כי המכתב יכנס לתיק, והתיק עצמו ירד שוב לסוף התור. בצורה זו לא יצליח פקיד השומה לשים את ידו עליך לעולם.

● דרך אחרת להביא את פקיד מס ההכנסה במבוכה: שלח בראשית שנת המס צ"ק על סכום פנוי, 24.30 למשל, כמקדמה על חובך. לאחר חודשיים שלח מכתב נוסף, קבע כי היתה טעות בקביעת החוב, תבע בחזרה את 30 האגורות. דבר זה יביך ל"חלוטין את הפקיד המתאים, יוציא את מכ"בש המיסים מפעולה למשך שנה ויותר.

מקור

טפיחה על השכמ

זירת חיי. (סיפור חיים מאת רפאל הל"פרג, הוצאת מכון שמשון, 134 עמודים) היא אותו חלק מזירתו של מתאבק עולמי ובעל התואר מר ישראל המקצועי, אותו הס"כים רפאל הלפרין לחשוף. ככל ביוגרפיה חלקית, הנכתבת במחצית-חיי של הגיבור, לוקה גם ביוגרפיה זו בטפיחה-רבה-על-השכמה-עצמי, ובסיפור אותם מעט המ"אורעם עליהם מוכן המחבר לרבר. אולם להתעלם מאיאלה פרטים מתקופת הילדות, הרי שזירת חיי הוא סיפור הפיכתו של רפאל הלפרין מאדם-מן-היישוב, למת"אבק מקצועי וחלוץ מכוני הכשרת הגוף ב"ישראל. בתור שכזה אין הספר חסרי-עניין, ואולי אף מאלף לאלה הסובלים מהעדר שרירים — אולם כסיפור ביוגרפי עדיין רחוק הוא מהמינימום ההכרחי.

צי"באט

על חרבו יחיה. (סיפור מאת חיים מאור, הוצאת נ"ב, 231 עמודים). הבדואים בנגב אינם מהמים מטרר רק למצלמותיהם של תיירים עשירים. כל מיני מסריטים, צלמים וכותבים, שהיחזו כי הנושא האכ"זוטי עלול לשמש עבורם מכרה-זהב, מציפים בשנים האחרונות את שוק הבדואים השבועי בבאר-שבע, ואת שוק הנמר והתמונה ה"ישראלים בכל הארץ.

חיים מאור, סופר ישראלי מתחיל, אינו כזה. כאדם המכיר את הבדואים לא רק מניסיעה במכונית בכביש שובל, בחר לספר על חייהם בהקשר אקטואלי: ההברחות ו"נקמות הדם, המאחדות את שבטי הבדואים, שבביל מלחמת השחרור הפריד ביניהם. הוא מנסה לעשות זאת בכנות.

הצרה היא רק שחיים מאור אינו סופר כלל. יתכן שהוא מכיר את חיי הבדואים טוב יותר מכל סופר אחר בישראל. אך את מלאכת הכתיבה אין הוא יודע כלל.

וכן קורה כי הסיפור על בן השיך אחמד, שנחסף עלידי מסתננים מרצועת-עזה, הוחזר לאחר שורה של הטוטים דיפלומטיים, נש"מץ יותר כצי"באט ליד המדורה מאשר ייצור ספרותי ואין זה חשוב כלל כי צי"באטים אלה מבוססים על חומר אוטנטי ביותר.

תרגום

נתוח האמיבה

חוק פרקינסון. (עיונים בבעיית המיני-הל, מאת פרופסור ק. נורתונת פרקינסון, תרגם יוסף נדה, הוצאת הדר, 112 עמודים). הוא החוק המינהלי הבדוק, הקובע כי מספר העובדים במפעל ציבורי נתון, יגדל כל שנה ביחס ישיר לזמן וביחס הפוך לעבודה שהם מבצעים. חוק זה, כמו תשעה חוקים אחרים רבים באותו נושא, הפכו את הפרופסור האנגלי, בעל חזות של כלבים — שהוכרז לנאשט את כהונתו באוקספורד, ללמד היסטוריה באוניברסיטה של מלאיה — למפליצת המפחידה את ביורוקרטי כל העולם, כמו שדיאנה צמחונת את האמיבה.

קו מקביל נוסף בין האמיבה והביורוקרט, אותו גילה פרופסור פרקינסון, עוד בכהנו כיועץ-מייעל ליד משרד הצי הבריטי: כמו האמיבה, גם הביורוקרט יכול להתפתח ול"התרבות במהירות רק בקיבה חולה.

גידול לפי פירמידה הפוכה. נור"תקות פרקינסון גרם לסערה עולמית בעת שפסס את תגליתו הראשונה באקונומיסט הבריטי. בצד גלי הצחוק שעורר מאמרו של המדען בעל חוש ההומור הנדיר, קמה סערה ציבורית מצד החוגים שראו עצמם נפגעים יותר מכל: פקידים ממשלת הלייבור הבריטי, ששרצו והתרבו במהירות במשרדי הממשלה השונים כמו פקידים ישראלים דו"מים. במשרדים צבוריים דומים. טענת הנפ"עיים: זהו לזול גלוי באשיות המשטר ה"חברתי בבריטניה.

קבע אז פרקינסון, לאחר עיון מדוקדק וניסויים מעשיים רבים: המינהל הציבורי דומה לפירמידה הפוכה. בהתאם לחוק בדוק שנוסח לעיל גדל המנגנון הפקידותי ב"5.73% לשנה. אין כל חשיבות לעובדה אם גידול זה חופף את ריבוי העבודה הצריכה להעשות. יתר על כן: פרקינסון מוכיח ב"אותו חוק כי הגידול הפירמידי גורם ל"עבודת ניירת נוספת, המביאה לגידול עובדי המנגנון בהתאם.

מימצא סטטיסטי גרוטסקי ביותר, גילה פרקינסון במשרד המושבות-הבריטי: 372 פקידים שרתו את האימפריה הבריטית ה"פוקית של שנת 1935. מספר זה קפץ ל"14

הדוקר

יעקב טגל הידוע כרוני אילן דורון, מובל לבית-משפט ה"שלוס בנתניה, להוצאת פקודת-מעצר נגדו.

שתי דאגות רובצות על כתפיה ה"קשישות של מינדל כץ. דאגתה הרא"שונה נתונה לבתה שרה, השוכבת במחלקת החירורגית של בית-החולים תל-השומר.

באחד מימי השבוע שעבר התנגב לתוך דירתה של מינדל בעלה-לשעבר של שרה, ושעה שכל בני הבית ישנו שינה עמוקה, הוא דקר את אתור-לשעבר בסכין-מטבח.

רק בנס ניצלה ממוות. דאגתה השניה של מינדל בת ה"59 נתונה לנכדה משה, בנה של שרה הפצועה. משה, גיינגי מלא-חיים, שזה עתה מלאו לו שש שנים, היה עד למחזה המחריד. הוא שכב על מיטת-הילדים הגבוהה, בפנינת חדרה"אורחים המשמש גם חדר-שינה לו ולאמו. אותו בוקר התעורר הילד לצעקתיה של שרה. הוא ראה את אביו מרים את הסכין הארוכה שבידו וכמוחיה על ראש האם. ה"ילד צוחח באימה, ולא חדל מלצחח גם אחרי שהגיעו לשם השכנים. איזה פצע השאירה הסכין המגואולת-בדם בנפשו של הילד? זאת השאלה שהדאיגה את סבתו מינדל.

ברצעי-פנאי, מתעכבות מחשבותיה של מינ"דל על דאגה שלישית. אין דאגה זו מסרידה אותה כמו שתי הדאגות האחרות. אך מדי פעם היא חוזרת ומנקרת במוחה: מדוע אמר רוני דורון, בעלה-לשעבר של שרה, כי ה"ת"חן לרצוח גם את אמה של גרושתו, את מינדל, לולא הפריעו לו צעקות בנו?

קטעי-עיתונות לידד

אין ספרי-בידחות בעולם, בו לא נכ"ללו בדיחות על החותנות היעה. מה הייתי עושה לחותנתי הוא מישחק שגברים רבים משתעשעים בו. בכל זאת, לא כל חתן דוקר את חמתו, או מצהיר כי התכתן ל"עשות זאת. מדוע עשה זאת דורון? מינדל כץ אינה מסתירה את יחסה אל ה"איש שפעם נשא את בתה לאשה: היא מת"עבת אותו. "פעם" ישפרה היא לכתב ה"עולם הזה. "כשיעקב ישב בבית-הסוהר, ג"זרתי מתוך תרון קטע, שבו היה כתוב כי יעקב טגל הורשע כבר בביצוע שלושים גניבות. שמתי את הקטע בצד, כדי להראות אותו למשהלה, כשיהיה בן שבע, על מנת שיעז איזה מין איש הוא אביו." אשה בעלת הפנים הרחבות הקמוטות נאנחה עמוקה והוסיפה: "עכשיו לא צריך להראות לו את העתון. הוא ראה במו עיניו איזה מין אדם הוא אביו."

כאשר גורה מינדל את הקטע על מעללי דורון, שוב לא היה הפושע-המועד בעלה של בתה. שנתיים קודם לכן נתן לה גט, בפני בית-הדין הרבני בתל-אביב. סיפרה מינדל: "נתנו לו חופש מיוחד מבית-הסוהר. הוא בא לועד הקהילה, בליחי שני שוטרים, דיו היו כבולות באזיקים. בתי היתה נרגשת. המסכנה. אמרתי לה: אין לך מה להצטער.

תרס"ט תנא

הארץ

מפיץ

כל סיפוריו של ש"י עגנון

שבעה כרכים 3268 עמודים

במחיר מוזל 15 ל"י

להשיג בתחנות ההפצה — חנויות ספרים, גובי "הארץ" וסוכניו בכל חלקי הארץ.

המהדורה הראשונה א ל ח !
ההרשמה למהדורה השנייה נמשכת — וכל המקדים להרשם, יקבל את הסידרה בהקדם.

דואר בי"ם לרקודים אקסקלוסיבי
ההרשמה: תל-אביב רח"פניסקור 2 8-5 אחה"צ

חליפות הריון
כיצד איזה חוק
תנאים
ת"א שדר' חסדיק 19
1406101 62, 19 13, 12

סיפור החתונה, שבעל בתה זאם לרצחה

„שוחטים אותי“

התייפחה בתי“

הביטי עליו רק מבט אחד, ותראי שאת עושה עסק טוב כשאת מתגרשת ממנו. אחרי הגט היה דורון שולח בלי הרף מכתיבים לשרה. „מכתבים כאלה!“ אמרה מינדל במבט של סלידה, „היה בוכה ומבטיח שיהיה אדם טוב, ומבקש ממנה שתקבל אותו בחזרה. שרה שרפה את כל המכתבים.“

„אהרוג אותך!“

טענתו של דורון, כאשר התחזה כי התכוון לדקור גם את חותנתו, היתה שהיא הפריעה לו לשאת את שרה מחדש לאשה. „זה לא נכון!“ התערב בריחתה בי עלה של מינדל, ישראל כץ (67) אביה ה' חורג של שרה. הוא הכיר את מינדל במחנה העולים לפני תשע שנים, נשא אותה לאשה. אחרי שיצא בפעם האחרונה מבית הסוהר, פנה דורון אל ישראל. „עכשיו אהיה אדם ישר“, הבטיח, „אני עובד בחיפה ולא מת עסק יותר בגניבות. אני רוצה להתחתן עם שרה עוד פעם.“

„גורשתי אותו!“ סיפר ישראל, „אמרתי לו שאין לו מה לחלום אפילו על שרה.“

דורון המשיך לקחת כי בכל זאת תיעתר שרה להפצרותיו ותשוב אליו. אולם משנודע לו כי מינדל פנתה לשדכן בנתניה, שימצא חתן מתאים לבתה הגרושה, הבין כי אפסה תקוותו. פעם אף איים על שרה: „אם לא תחזירי אלי, אהרוג אותך!“

שרה סיפרה זאת לאמה. „פני מיד למש“ טרה, „יעצה מינדל, „אנשים שמאיימים ל' הרוג — הורגים.“ שרה השיבה בצחוק: „עזבי אותו, הוא

סתם מדבר. הוא לא יעשה שום דבר.“ ליתר בטחון, לא הרשו לדורון להיכנס לדירה, בבואו לבקר מדי פעם את בנו. משה היה יוצא אל החצר הקטנה, שלפני הבית הדומשפחתי הצנוע, ושם משוחח עם אביו. מדי פעם היה דורון מביא לבנו ממתקים, או מתנה כלשהי. בביקורו האחרון לא היה לו כסף לכך. גם דמינסיעה בחזרה לחיפה לא היו לו. הוא שלח את משה לבקש לירה מסבתו. „מי יודע“, התייפחה השבוע מינדל, „אולי בלירה הזאת קנה את הסכין לדקור את בתי“

גנבים בלילה

הייו של דורון לא היו מן הקלים. הר בחור שגולד בטבריה לפני 28 שנה נקרא או יעקב סגל. כאשר הכיר את שרה, במחנה העולים בפרדס-חנה, לפני תשע שנים, כבר היה מעורב בגניבה. שרה עבדה כפקידה במשרד המחנה, כאשר פנו הוריה אל שדכן מקומי שימצא לה חתן. השדכן הציג את יעקב סגל: „בחור טוב, ממשפחה טובה.“

השניים התחתנו. סגל לא ביקש נדוניה. היה לו כסף משלו — כסף גנוב, קשור בבעיה מטרידה. הבעיה: כיצד להשתמש ב' כסף, מבלי לעורר את תשומת-לב המשטרה. הנשואים עם שרה פתרו את הבעיה. סיפר סגל עצמו, מאוחר יותר: „התניתי עמה תנאי, שהיא תספר כאילו קיבלה כסף מ' אמריקה. בצורה זו יכלו להשתמש בכסף שלי לרכישת דירה, מבלי לעורר חשדות.“ עד לרכישת הדירה, התגורר סגל בצריפה

תמונת הכלולות

של שרה סגל נחתכה לשניים. החלק הימני, בו נראה סגל-דורון, הושמד עלידי שרה, ואילו חלקה השני של התמונה הוצב בארון-זכוכית קטן, היה עד לנסיון-הרצח שבוצע בקרבתו.

לפני שנה יצא בפעם האחרונה מבית-ה' סוהר. הוא עבר לחיפה, ואחרי תקופת אבי טלה מצא עבודה כגנן, שכר חדר ונראה היה כי סוף-סוף נסדר. בטכס סגור ש' נערך לפני כמה חודשים בירושלים, נטבל דורון ונתקבל לכת היהודית-המשיחית — כת המכירה במשיחיותו של ישו אך טוענת שבזאת אינה חדלה מלהיות שייכת ליהדות. המעבר לדת החדשה לא הביא כל שלחה לנפשו של דורון. ביחוד היה מתרגש כל פעם שהיה מבקר אצל בנו בנתניה. לפי פסקדין הרבנות, בעת מתן הגט, נקבע כי על שרה למסור את משה לידי אביו, בהגיע הבן לגיל שש שנים. אך יום הולדתו הששי של משה הגיע, ואמו סרבה למסרו לידי דורון. „אני לא אעבור על זה בשקט!“ איים אז. שרה ענתה כי לעולם לא תמסור את בנה לידי פושע. הבמה הוכנה למחזה הדמים.

„אמא! שוחטים אותי!“

סיפרה מינדל כץ באידיש שוטפת, מה קרה אותו בוקר שבו הגשים דורון את איומיו: „בעלי קם בארבע-עוצי בבוקר לבית-הכנסת. לא שמתי לב לכך, כי מזה שנים הוא קם בשעה זו. פתאום שמעתי צווחות, אמא! אמא! הורגים אותי! שוחטים אותי! היה זה קולה של בתי שרה, שעלה מן החדר הסמוך. חשבתי שהיא שוב רבה עם יעקב זה. ביני לבינה הפרידה רק דלת, אבל חשבתי שלעולם לא אוכל לעבור את שלושת המטרים האלה. כשהגעתי למיטת בתי, ראיתי אותה שוכבת חתוכה, בתוך שלולית אדומה. דם ניתו מצחארה כמו מ' ברו. משה'לה עמד לרגליה ובכה. רק הודות לילד לא הצלחתי לעבור לגמור את מלאכתי.“ סיפר משה: „הרגשתי שמישהו נכנס ל' חדר. אבל לא עומד על הרגליים, רק הולך על ארבע. כמו כלב. אחרי-כך שמעתי אמא צועקת. התעוררתי. אבא עמד ליד המטה שלה ודקר אותה עם סכין גדולה. הוא דקר ודקר, ואמא צעקה וצעקה. גם אני צעקתי. לא יכולתי לעשות שום דבר. רק צעקתי. אבא ברח והשכנים באו.“

מה דעת הילד על אביו? „הוא עשה דבר רע. אמא מסכנה...“ פניו המגומשות התעתתו, והוא הוסיף: „גם אבא מסכן.“

של משפחת כץ, במחנה העולים. לילה אחד נתן להם את ההודמנות לעמוד על טיבו. סכום של מאה לירות, אותו חסך ישראל כץ מעבודתו, נגנב מן הצריף. „הכסף היה בקופסה, יחד עם תבילות קפה וכל מיני דברים“, סיפרה מינדל, „את הקפה וכל שאר הדברים זרקו הגנבים לבית-השימוש. את הכסף — לקחו.“

מי היו הגנבים? לדעת מינדל: סגל עצמו ושניים משותפיו. היא אמרה זאת למשטרה, בשעתו. אך מששאלוה השוטרים אם היא רוצה שיעצרו את סגל, ביקשה שלא. „רק עכשיו התחתן עם בתי — ואני אשלה אותו לבית-הסוהר?“ אמרה לעצמה. היא קיחתה כי הבחור עוד יתקן את דרכיו — וחוזי מזה, היתה בתה בהריון.

החיים בבית כץ נכנסו למסלול שקט. סיפרה מינדל: „אני הייתי מבשלה בשביל כל המשפחה, והוא היה אוכל יחד אתנו על שולחן אחד. היה קורא לי מאמא. אבל אני ידעתי לשמור על מקומי. לא הייתי מת' ערבת בעניינים שלהם.“

לעתים היה דורון חוזר מאוחר מאד כי לילה. המריבות בינו לבין אשתו תכפו ו' הלכו מינדל, שראתה בסבל בתה, לא הת' ערבה. כך, על כל פנים, טוענת היא.

„נפשי מתרוננת בקרבי.“

סגל לא תיקן את דרכיו. הוא הסתכן שוב ושוב בגניבות, הושלך פעם אחר פעם לבית-הסוהר. לפעמים היה מחליט להת' חיל את חייו מחדש, אך תמיד חזר לסורו. באחת הפעמים החליט לשנות את שמו. „מאחר שזכינו לתקומת ישראל“, כתב ל' משרד המחוז בנתניה, „וקיימת בעייה של מיווג-גלויות, הרי אחת הדרכים לסילוק המחיצות העדתיות היא שכל אזרחי ישראל ימירו את שמותיהם בשמות עבריים...“ אבי קרא לי בשם יעקב רק בגלל הטעם ה' מגוחך, שלפני אלפי שנים אחז יעקב אבינו בעקבו של עשו אחיו.“

תרומתו של סגל למיווג הגלויות: בחירת השם רוני אילן-דורון. „רוני — כי נפשי מתרוננת בקרבי, אילן — על שום הפריחה והבלבול שמסביבנו; דורון — זה השי ש' העניקה לנו ההיסטוריה עם תקומת המדינה.“ מאז, במקום יעקב סגל, היה רוני אילן-דורון נכנס לבית-הסוהר.

החתנת ונכדה בדירה הקטנה, בשיכון הוותיקים בנתניה. זה עתה חזר משה בן השש מבית-הספר, וסבתו מינדל מסדרת את ילקוטו. לולא התערור הבן לקול צעקותיה של אמו, היה אביו מספיק לבצע את זמטו.

במדינה

(המשך מעמוד 13)

קצין בדרגת מפקח-שני. הקצין פשט את חליפתו, עלה לקומה השלישית, ומבעד לדלת ניסה להסביר לאורה את המצב החוקי. אורה צעקה בהיסטריה: "תנו לי אריזה, אני אגיש ערעור. אחרת אצא מכאן רק בקפיצה מ' החלון'".

האיש ירד למכונית והזמין קצין גבוה יר, תר, בדרגת פקד. הפקד, שידע על המתרחש, סרב גם הוא ליטול את האחריות, בא מיד יחד עם מפקד הנפה הצפונית בעצמו. כולם יחד עלו שוב לדלתה של אורה. גם הם לא הצליחו לשכנע את האשה. לבסוף ירדו לרחוב לקיים התייעצות. "קיים סיכוי של אחד לעשרת אלפים שהיא תגשים את איך מה", אמר מפקד הנפה, "ובהתחשב בכך אני דוחה את ביצוע הצו".

הרחוב פונה. אורה הציצה מבעד לחרכי התריס. "אחד-אפס בינתיים", קרא אליה מישהו. היא ענתה כמתוך חלום: "שלום, שלום".

דרכי חיים

חפש את האשה

משך חייו הצעירים הצליח חיים הרוש (21) לשלם מחיר זעום על מעשיו הרעים. כש נתפס הצעיר הירושלמי משכונת רוממה בג' לל עבירותיו בצבא, הצליח לעורר את רחמי שופטיו, למצוא הסבר מקל למעשיו. תמיד יצא הרוש, האוהב לגנון על גיטרה, בעונשים קלים.

השבוע, בעומדו לפני שופט-השלום הירושלמי ישראל וייגר, לא נושא הרוש — שנאשם בגניבת טבעת-זהב מחנות תכשיטים ברחוב המלך גיורג' בבירה — מן הסיכוי לסיים את הפרשה בעונש קל. אחרי שידיו סירבו להציד על אופיו הטוב, הוריו התכבדו לו, כיון שלא שילם את החובות שלקחו

שפוט הרוש
דרושה כלה לסבעת

בגללו, השתמש פעם נוספת בנשק האישי שלו: רחמים.

רצה להתחתן. סיפר חיים, הנחשב לאחד מאלילי השכונה, לשופט וייגר: "לא גנבתי את הטבעת כדי למכור אותה ול' השתמש בכסף. עשיתי זאת מסיבה אחרת: אני רוצה להתחתן, הוריי מפרנסים שמונה ילדים ממשכורתו של אבי כפועל-נקיון ב' קול-ישראל, ואינם יכולים לתמוך בי. אני מבקש שכבוד השופט יקל בעונשי ויבין כי גנבתי את הטבעת רק כדי לקדש בה את אשתי".

הנשק האישי פעל. השופט התחשב במניי עימ, שלח את הרוש לכלא רמלה רק ל' שלושה חודשים. אפילו השוטרים שנוכחו באולם הביעו את התפעלותם מהצלחתו של חיים.

היחידה שלא האמינה לטענותיו המשפטיות של הרוש היתה אמו הכחושה ומלבינת השיער. הסבירה מרגלית הרוש, בעומדה בין התרגולות ששוטרו בבקתה, מתחת לתמונתה של כוכבת הקולנוע כריסטין קארה, אותה תלה הבן הצעיר על הקיר: "איזה חתונה? איפה יש לחיים בכלל בחוריה?"

הנידון

(המשך מעמוד 5)

דרישות אולטימטיביות כשטח ביטוח הבריאות.

אחרי כל הנאמרים וההצהרות וההכרזות, נכנעו אלה גם אלה כניעה טוטאלית. למעשה הן נכ' נסות לקואליציה ללא תנאי, וכל אשר השיגו אינו אלא צרור של נוסחה נבוכות לכיסוי מערומיהן. מפ"ם ואחדות העבודה עשו את הכל כדי להצטרף לממשלה. בן-גוריון נאלץ להציג להן דרישות כאלה שפשוט אי אפשר היה לקבלן מבלי לעורר צחוק ציבורי. וגם אז היססו עד הרגע האחרון.

אלם מזורה עוד יותר הגבתה של התנועה-החרות. אחרי שטענה במשך שבועות ארוכים של מלחמת-בחירות כי שלטון מפא"י הוא רעל לאומה ושואה למדינה, הודיעו נציגיה לנשיא כי לדעתם "מצדיקות תוצאות הבחירות את הטלת הרכבת הממשלה על דויד בן-גוריון".

מפלגה אינה נותנת יד להושטת רעל ולקרוב שואה, אפילו כשאין היא יכולה לשנות את המצב. פירוש עמדתה הוא כי מפא"י אינה לא רעל ולא שואה.

באותו זמן הצביעו נציגי חרות בעד בחירת קדיש לוז ליו"ר הכנסת. אין ספק שלוז הוא אדם סימפאטי — אולם דבר זה אינו נוגע לענין. חרות יכלה לערוך לפחות הפגנה נגד מסירת תפקיד מרכזי נוסף ל' מפא"י. היא יכלה, למשל, להציע את מרכיבי גורוק ולגרונ ליריביה לפחות משבר קטן.

היא לא טרחה לישות זאת. מת' קבל הרושם כי ראשי התנועה השלימו עם קיום שקט וכטוח כי אומוזיציה אחרית, מכובדת ונצי-חית.

מעיד על כך יחסם של ראשי חרות אל הצעתו של משה ברש, שיום מיבצע מעניין להקמת קואליציה גיאוגרפית. יכול אדם להיחב או לשלול את הצעתו, כפי שפורר' סמה מעל עמודי העולם הזה. אולם לגבי הערכת העמדה של חרות חשוב רק צד אחד שלה: היתה זאת ההצעה היחידה שהבטיחה להתזיר לחרות מידה כלשהי של יוזמה פוליטית.

הציבור לא קיבל את הרושם ש' חרות מעוניינת בכך. עברו הימים כאשר הניכו בית"ר שרו, "כי שקט הוא רפש / הפקר דם ונפש / למען החוד הנכסר...".

חרות הפכה למפלגת-שקט, אפילו כאשר אופנועים מטטרסים מסביב למנהיגה בתהלר כתיב-חירות. היא רוצה לשמור על היש שלה.

הנה כי כן, בטוח כי המשטר החד-מפלגתי-למעשה של מפא"י יתרחב וילך. מצב הרוח של יריביה מעיד על כך לא פחות ממעשיה ונצחונותיה של מפא"י עצמה. אי אפשר לזקוף את הדבר על חשבון כש' רונם של ראשי מפא"י, או חוסר-כשרונם של מנהיגי המפלגות האחרות. מלבד דויד בן-גוריון, שהוא — כטכסיטן מפלגתי — משכמו ומעלה גבוה מכל שאר העסקנים, אין הבדל ניכר בכשרון האישי.

מפא"י עולה מפני שהיא מייצגת בכל מהותה את המסגרת הרעיונית של החברה הקיימת במדינה. כל שאר המפלגות הן רק ואריאציות על אותה נושא. ומכיוון שבי מפא"י עצמה יש די והותר מקום לואריאציות שונות ומשונות, אין בעצם תפקיד מהותי למפלגות ה' אחרות.

עובדה זו, בתוספת היתרון העצום אשר הכלכלה השנורוקראטית מעניקה למפלגת השלטון, די בה כדי להסביר את ההתפתחות לקראת החד-מפלגותיות. במקום שאין מאבק רעיוני אמיתי, אין גם שחר לשאר המאבק קים. כאשר כל המפלגות נמאסות, זוכה מפלגת-השלטון, המייצגת את הזרם המרכזי.

אם בכלל יש סיכוי (טוב או רע) לשינוי המצב ולשיבת המתכונת החד-מפלגתית, הרי הוא מתחיל בנקודה זו: בחידוש רעיוני. רק כאשר יופיעו רעיונות חדשים ב' אמת, המציעים אלטרנטיבה של ממש לזרם השליטי, תזכה המדינה שוב למצב של קוט' בינות, ויהיה שוב מקום למאבק פוליטי אמיתי, בו תוכל האומה לבחור את דרכה בין אפשרויות שונות. עד אז, אפשר לקבוע בשקט: נצח מפא"י לא ישקר.

סולקו

ח, א, רח' אלובי 94

חליפות, מעילים
ושמלות ב'רסי

ז'רקוואי

בדוגמאות
אקסקלוסיביות

EXPORT TESTED

לחולצות

קלין עמילן פלסטי

מוצו דשנים וחומרים חמימים בע"מ

המינוי

- קיבלת
- חשבונן,
- וא
- פרע
- אותו
- בהקדם.

מה הופך את הצלום להנאה?

- מצלמה מודרנית! • מכשיר ברק מודרני! פרוז'קטור לשקוף
- פיות מודרני! • חנות צילום מקצועית! • כל אלה תמצא אצל פוסטר-ברנר! • מבחר ספורי צילום גדול (בגרמנית)!

פוסט-ברנר
חיפה, רחוב החלוק 31

אויבי הנוצר מחלות המין

מאת ד"ר מרדכי זידמן

ישר לענייני!

... אבל קודם כל קנה לי את הספר החדש:

שלושה בסירה אחת

(ספר שלישי ואחרון)

בעריכת יצחק שמעוני ויהודה האזרחי
מצויר בידי יוספי שטרן

המחיר: 3.300 ל"י

הוצאת ספרים אחיאסף בע"מ, ירושלים
להשיג אצל כל מוכרי הספרים בארץ.

הקרב על הגמר

במשך עשרת הימים האחרונים דמתה ה' מדינה כולה לילול אמריקאי הצופה במערבון המוצג בטלביזיה. היא התלהבה והתאכזבה חליפות, צהלה והתעצבה, עורדה וצעקה קריאות בוז למראה שהוצג לפניו. המחנה עצמו הוצג במרחק אלפי קילומטר, במדינת קארלה שבהודו.

אפילו אנשים הרחוקים מחיי הספורט, עקבו במשך עשרת הימים האחרונים אחרי מאבקה של נבחרת הכדורגל הישראלית, בשלב המוקדם במשחקים על גביע אסיה בכדורגל. בשלב זה הוכללה ישראל בבית המערבי של משחקי אסיה. היה עליה להתמודד עם נבחרותיהן הלאומיות של הודו, פאקיסטן ופרס, פעמיים עם כל נבחרת. ה' מדינה שתצבור את המספר הרב ביותר של נקודות בבית זה תעלה למשחקי הגמר שיערכו בקיץ הבא בקוריאה.

שתי הפעמים הקודמות בהן השתתפה ישראל במשחקי אליפות הכדורגל באסיה הביאו לה מפח נפש. אולם השנה, אורי השגיה הנכבדים במשחקים נגד נבחרות יוגוסלביה ופולין, יצאה הנבחרת למשחקים אלה כסיוכיויה רבים לזכות במקום הראשון ב' בית. רבים קיוו כי ישראל תזכה לפחות בכתר מנהיגות הכדורגל באסיה, אם אינה יכולה עדיין להנהיג בשמים אחרים.

משחק של שופטים. תחילתה של הדרימה היתה בטורגיה כללית. במשחקיה הראשונה נגד הנבחרת הפרסית, החלשה וה' פרימיטיבית בארבע הנבחרות, הפסידה ישראל בשעור 0:3. ההפסד נראה גורא עוד יותר על רקע העובדה שבמשחקי טוקיו ב' 1958 ניצחה ישראל את פרס 0:4.

אולם הכלולן הראשון היה נעוץ בגורמים שלא היו תלויים בנבחרת. היא הותיחה זאת בשני משחקיה הבאים, בהם תזכה לפחות עצמה, הדבירה את נבחרת הודו בתוצאה 1:3 ואת נבחרת פאקיסטן, המדינה המוס' למית הראשונה שהסכימה להתמודד עם ישראל, בתוצאה 2:0. מאז כבשה כל ישראל את מקומה בראש טבלת הבית, כשהיא מק' דומה את יריבותיה בנקודה אחת.

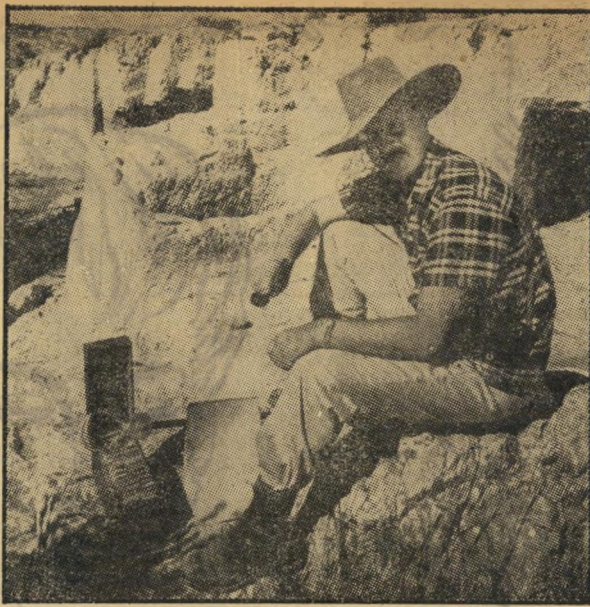
עיקר הנצחון על הודו לאדם אחד — מאמן הנבחרת גיולה מאנדי. מאנדי הראה את כוחו בהבנת משחקו של היריב ותיכונן משחק הנבחרת הישראלית בהתאם לכך, בהצבה נכונה של שחקנים מבלי להתחשב בגורמים צדדיים, ובשיפור רמת הנבחרת.

שלושת המשחקים הבאים של הסיבוב ה' שני עמדו להרוץ את גיולה של הנבחרת הישראלית. אולם את התברר כי הודו אינו תלוי רק בשחקנים הישראלים וב' מאמנם. עם תחילת הסיבוב השני, הפכו משחקי הבית המערבי ממשחק של כדורגלנים למשחק של שופטים.

המשחקים במשחקים אלה נמנו על חמש מדינות — ארבע המשתתפות ושפט נוסף ממלאיה. כך שבכל משחק שפטו שלושה שופטים שלא מאותו לאום של המדינות המתחרות. בסיבוב הראשון לא היה לשופ' טים תפקיד. אולם עם תחילת הסיבוב השני, כשהסתמנו האפשרויות לזיכה במקום הרא' ציאה, היה לשופטים עניין רב בתוצאות.

סוויטה של נקודה. כך קרה שבמשחק הגומלין בין ישראל ופרס, בו שפטו שופט ראשי הודי ושופטי קו מפאקיסטן ומלאיה, היו ההודי והמלאי מעונינים בהפסדה של ישראל, שהיה מגדיל את סיוכיו הודו לזכות במקום הראשון. הם עשו הכל לזכות את פרס בנצחון נוסף, סמלו שני שערים יש' ראלים, הרסו את מוראל הכדורגלנים ה' ישראלים. למרות שיפוט עוין זה, הצליחו השופטים לסחוט מישראל רק נקודה, כש' משחק הסתיים בתוצאה 1:1. הישראלים ירקו לשופט המלאי בפניו, הגישו מחאות. אך מאמה לא עור.

במצב זה החליטה ישראל להכניס גם את השופט שלה לפעולה. במשחק שנערך ביום השני בין נבחרת הודו לפאקיסטן, היה לישראל ענין בהפסד הנבחרת הודית. דהקא, שהיה משאיר את ישראל במקום הראשון בטבלה. אחרי שהפאקיסטנים הביילו על ל' סיום המשחק בתוצאה 1:0. הצליחו ההודים להבקיע בדקת הסיום שער שיוון. אולם שופטסקו הישראלי אברהם דודאי הורה לפסול את השער בטענת נבדל. הש סט הראשי קיבל את דעתו. פאקיסטן ניצחה. לישראל נשארו עוד שני משחקים. די היה לה בנצחון אחד ותקו אחד כדי לזכות במקום הראשון. אולם הפעם היה הדבר תלוי יותר בשופטים מאשר בכדורגלנים.

ידין ב'הוקירוי' מי ומי חשבו בישראל

אנשים

זיכרת למשנה

במצב בלתי רגיל היו כמה ח'כים של מפא"י בעת ההצבעה על בחירת סגנים ל' יושב'ראש הכנסת. אחרי שרודי ב'גוריון אישר שעות ספורות לפני ההצבעה את ההסכם בין ח'כ' מפא"י עקיבא גוברין לבין ח'כ' חרות הד"ר יוחנן באדר, על בחירת חמישה סגנים בלבד, הודה ח'כ' מפא"י ה' חדש גרעין ב'ישראל': "זוהי הפעם ה' ראשונה אחרי אלפיים שנה שאני מצביע בעד איש חרות". . . . בפעם הראשונה אחרי אלפיים שנה פרצו השבוע גם מתיאיות כפיים כאלה בכנסת. אחרי שח'כ' חרות א'מלך ר'ז'אל'ג'אזר סיימה את נאומה נגד הורדת גיל הנושאי, מחא עורך'הדין המפא"י ר'וד ב'ר'ז'יה'א' כפיים, קרא ממקומו: "בראזו". . . . השר הפעיל בעניני תחיקה בכנסת היה השבוע זחקא שר'הבריאות י'ש' ר'אל ב'ר'ז'יה'א' שבתחילת השבוע לא נראו הרבה סיוכיים כי משיך בכהונתו בממשלה החדשה. כאשר הגיש לכנסת הצעת חוק מיזחת למיידת, העיר הוא: "איך זה שום קשר עם הגזרת המשקחה". . . . בצאתה מאלם הכנסת, הוקף ח'כ' חרות י'עקב מ'רירוד על ידי עדת ילדים שביקשו ממנו אוטוגרפים. מ'רירוד עצר ושאל את הילדים: "האם ידוע לכם כמה שנים מהכנת הכנסת?". "ארבע שנים", השיב לו אחד הילדים. אז יש מספיק זמן לחתימות", הפליט מ'רירוד והמשיך בדרכו. אולם אזטוט בן חמש בערך העיר לו: "מי יודע מה יכול לקרות בארבע שנים?". מ'רירוד נננע, עצר וחתם. . . . ס'ר השבוע מנהל משרד החוץ י'עקב צ'ור, שחזר מס'ור במדינת צ'אה, כי כאשר פגש בנשיא הפרלמנט של צ'אה א'ללהו ט'אהר, העלה זה באזנו זכרונות מט'ורלו בישראל. בין השאר התענין נשיא הפרלמנט הצ'אי לזעז מה היתה המילה השלידית הישראלית היום קוראים אחריו ברחובות: "כוש'ו כוש'ו".

הכלה של החתן

בפעם הראשונה אחרי 11 שנות שירה, הפסיק השבוע הלל ("אילקה") רזה שיר

שלהי", "הבדונית העולה בסולם ההצלחה" שיבזת דהאן, אורכל יעקב רכטר, פסל יחיא' שמי, דילת זמירה פרי אור, רקדניות ענבל הדסה ברוך ודליה קובאני, שיר עאזר אכ'ומ'עמר, ה' אורת'הזחם, "האגות", משה רייך, דיג כיגרת אכ'ינועם גת. . . . לחתן התניץ עמוס חכם נמצאה לאחרונה גם כלה. לפני שבוע התארס חכם עם דייזי אטאס, בתו של בעל בית'הורשת לחלבה בדרום תל' אביב. השניים הכירו זה את זו במסיבה שנערכה בביתו של עמוס חכם בירושלים. אחר כך המשיכו השניים להתכתב, יצאו יחד כמה פעמים והחליטו להתחתן. החתונה תיערך ב'17 בינואר, במלון הנשיא בירושלים. . . . כאשר היהודי עדין מתיאות הכפיים בהצגת הבכורה של 12 המושבעים בתיאטרון הבימה, מיהר המבקר חיים ג'מזו לעזוב את האולם. אחד הצופים, ש' ראה את הבעת פניו המחמירה, קרא לעברו: "האם לא שכתת לקחת סכין מעל הבמה?". . . . אגב, באותה הצגה ישנו שיעון קיר הפועל כל זמן ההצגה על הבמה. בהפסקה ע' צרים את השיעון ובמערכה הבאה מפעיל לים אותו שוב. בין השאר משמש השיעון למדידת הזמן בו צולע מ'ישה אש'רוב על הבמה, כדי להגים בעיה הנדונה על-ידי המושבעים. לפי המחזה צריך מ'שה לצלוע במשך 40 שניות. בהצגת הבכורה צלע מ'שה רק 30 שניות, אולם השיעון הראה בכל זאת על ה'40. הסיבה: השחקן י'הוד'ה אפרוני' העסי את מחוגי השיעון מבלי שיריגו בכך. . . . השבוע נקבעו סופית המשתתפים במחזה הריאקציונר המאוהב, ש' יועלה בקרוב בתיאטרון הקאמרי. בין השאר יופיע במחזה זה השחקן מ'כאל גור, שבמשך שנים מספר לא הופיע בתיאטרון, למרות שהמשיך לקבל משכורות. התפקיד היתיר שלא נקבע עדיין הוא תפקידו של נער בן 16. התיאטרון עדיין מחפש מ'עדים שציעו עצמם. . . . תפקיד יותר חשוב היה למנהל התיאטרון הקאמרי י'עקב אגמון, שקיבל השנה שוב את התפקיד לארגן את בימות'הבידור ככל רחבי הארץ ביום ה' עצמאות.

חוש הומור לעציר

כשמעגה הרצצה רון, עורכת'הדין ה' צעירה (30) והחמודה את השמועה כאילו נפרדה מבעלה, א'ר'משה ר'ם רון, הת' רגזה תחילה, אחר'כך החליטה לקבל את הדבר בהומור. אמרה היא: "אני מומינה את מפיצי השמועות שיבואו אלינו הביתה ו' יתחוו לזעז שזו שטות. הם יקבלו אפילו קפה ועוגות." מקור השמועות, כנראה: ג'י רושיו של קצין בכיר בצה"ל בעל שם דומה. . . . פחות טוב היה מצב'ירוחה של ר'בורה נ'מיר, מזכירת מערכת ידיעות'אחרונות. מ'שהו הפיץ בעיר את השמועה שדבורה היא בתו של ראש העיר החדש של תל'אביב, שר העבודה מ'רדכי נב'קיש. מאז אין אני שים חדלים מלהטרידה בבקשת פרוטקציות. הגדילה מכולם לעשות אשה אחת, תושבת רחוב דיזנגוף, שהמתניה לדבורה בפתח די' רתה במשך שבוע ימים, ביקשה ממנה לקבוע לה ראיין עם אביה, ראש העיר. כל הסברה של דבורה, כי אין היא בתו של מ'רדכי נב'קיש, לא שפנעו את האשה. . . . בשל שפע הסרטים המיוצרים לאחרונה בישראל, לא יהיה בקרוב מקום לצילום סרטים נוספים. וזאת אינה התחממות. השבוע בא ר'פאל נוסכ'אום, יצ'רן ובמאי הסרט הצולות לוח' ט'יס. לצלם את השוק הבדואי בבאר'שבע בשעה שהוא התחיל לצלמו מצדו האחד, צ'למה צלילית צלמים נוספת את השוק מן הצד השני. הפעם: עבור הסרט הקצר של ה' לוס'פארגואיס המיוצר בישראל. שתי חול' יות הצילום התנגשו, כאשר התברר שאחת צילמה את חברתה ברקע השוק הבדואי. . . . להפתעה נעימה זכתה השבוע הדוגמנית הבלונונית מ'תי א'לפרן, שמאז חזרה מ' ארצות'הברית לפני שלושה חדשים, היא נראית כהעמק מדיק של שחקנית הקולנוע מ'י ברייט. כאשר חזרה בהצגת הסרט ה' מלאך הכחול. בהשתתפות מ'י ברייט. שמעה צופים מתוכחים מאחוריה אם היא שחקנית הסרט או לא. מתי לא יכלה להתאפק, הצעירה להם בעברית: "מיס'פריס, אני כבר דור רביעי בארץ". . . . חוש הומור לא חסר גם ל' צבי ב'ר'אפרים, גוברת המפורסם של אילת לשעבר, הנמצא עדיין במעצר בכלא רמלה. כאשר פגש לאחרונה במפקח המש' טרה צבי דקר, שניהל את החקירה נגדו, העיר לו ב'ר'אפרים: "אתה אכזבת אותי, אילו ידעתי מה יקרה, לא הייתי מודה בפניך על העבירות שיוחסו לי". כשתמה קר על פשר האכזבה, הסביר לו ב'ר'אפרים: "הודיתי בכל רק כדי שתועלה בדרכי. אילו ידעתי שלא יעלוך בדרכי לא הייתי מודה."

הווי

אשת חיל מי מצא

ב עפולה, סרב מתרים של מושב זקנים לקבל שטר של חצי ל"י כתרומה, בגלל דמות חילת הנח"ל המצויירת עליו.

★ ★ ★

אימפריאליזם

ב פתח תקוה, התניע יוסף זילבר את מכונתו האמריקאית החדשה, גרר אחרי למרחק של 200 מטר מכונת איטלקית זעירה מטיפוס פיאט-טופולוגיה שחנתה בסוף מוך למכונתו, מבלי שהרגיש בכך כלל.

★ ★ ★

המשודש הנצחי

ב קהיר, מצריים, מיררה חותנתו של עבד אל-מוטאליב את חייו, הפכה לאשה נכזבת לאחר שחתנה נשא אותה לאשה שניה על בתה.

★ ★ ★

מה שמותר לרבי

ב תל-אביב, קנס שופט-שלום את חנה רבי ב"ס 50 ל"י, על שמשכה בשערותיה של שכנתה, נחמה חזן.

★ ★ ★

מן הפח אל הפחת

ב חולון, נמלט אריה בלין מכלב גובה, נפל מתחת לגלגלי אוטובוס, נפצע בראשו.

★ ★ ★

ארץ זבת חלב וסודה

ב זורשה, פולין, נאלצו תושבי העיר להתרחק במיסודה ולהתגלח בחלב, לאחר שהספקת המים בעיר שותקה בגלל קפיאת מיי-השתייה בצנורות.

★ ★ ★

לא יתום ישראל

ב בית אוריאל, הוועקה המשטרה למי צוא את ילדו של אברהם יתום שנעלם, גילתה אותו, לאחר חיפושים ממושכים, ישן מתחת לעמודי הבית.

★ ★ ★

בור כרה ויחפרהו

ב לוקספורט, ארצות הברית, התלוננה גיין ספולדינג בפני משטרת התנועה כי המכוניות ברחוב מגוריה נוסעות מעל ה"מהירות המותרת, נעצה עלידי מלכודת משטרתית, שהוצבה ברחובה, בעתן נהיגה מהירה מדי.

★ ★ ★

בני טובים - לאן

ב תל-אביב, קנה צעיר בן 17 מנה פלאסל מאלהו לבלנציק, סרב לאכלה, תבע באיומי אקדח את כספו בחזרה.

★ ★ ★

התקפת נגר

ב ירושלים, האשימה אשה את בעלה בתקיפתו, תבעה אותו לדין, חויבה במתן ערבות של 200 ל"י, לאחר ששופט-השלום משה וינר קבע כי היא הטיפוס התוקפני בין בני הזוג.

★ ★ ★

שעת האפם

ב אתונה, יחזן, ניסה יוסף בקאטור להב-רית חלקי שעונים בחגורה שהוקה סביב בטנו, נחנק ומת לפני שעבר את המכס.

★ ★ ★

אין עשן ברי נפט

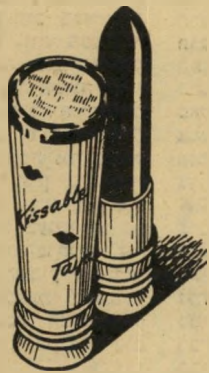
ב תל-אביב, הועמד למשפט נהג אוטו-בוס דג, שהואשם בכך שהעשן שנפלט ממכוניתו היה שחור למעלה מן המידה ה- מותרת.

שפתותיך אומרות "כן!"

Kissable

השפתון של האשה הסודרנית והמהודרת

נרתיק חדיש, אלגנטי ונוסחה חדישה

רך נקטיפה, מרהיב ועומד בנושקה בנוונים מזהירים, ועל הכל:

מראת השפת"ים השימושית

תוצרת "תיא" - לכן טוב

סניק

שינוי כתובת -

המינוי המשונה את כתבתו, מתבקש להודיע על כך למחלקת המינויים שבועיים מראש, כדי לחנוע עיכובים במשלוח.

אני נהנית כל פעם

"ROYALVIT" רויאלויט

מאז שאני משתמשת בקרם זה, עור פני רענן וחלק ואני מרגישה כאילו נולדתי מחדש...

קרם רויאלויט, לפי ד"ר לברן, פאריס, מכיל גילה רויאל, מוון מלכות הדבורים. מחירו בישראל 4.250 ל"י

עש בית

תעשיות בית בישראל

תל-אביב רח' פרישמן 40 ירושלים רח' המלך ג'ורג' 60 חיפה רח' הנביאים 20 רמת-גן רח' ביאליק 57 מדין "אכדיה"

מחירים בלתי רגילים מעילים וחליפות צמר נקי באריגת יד החל מ-75 ל"י

דיו.ב.ק

הנדרשת ביותר בישראל

העולם הזה

תשבץ 1160

מאוזן. 1. עסוף מוצץ; 4. דגם של מטוס חדש; 10. שערן כמיות; 11. מוקיון; 13. ה' גיע; 14. נקודת ה' קפאון; 15. מוצא; 17. אקנת כאב; 19. סופו של פטרוט. 20. הקשר הכלכלי בין ישראל לארצות הברית; 22. בירה מרחבית; 25. בים; 26. באור ובחצר; 27. יבם; 27. אישיות מרחבית; 30. כלא ברנטי הכרמלי; 32. אמתת; 33. מטבע רך; 34. רדום; 36. ממשילים אליו את הדואר הישראלי; 37. מצודה בירושלים; 39. תושב שאה, למשל; 41. קבוץ של משפחות; 42. עמוד מים; 44. מיסד

העולם הזה; 46. אויבו של 27 מאוזן; 48. רקב; 50. היפוכו של דם; 51. ארץ גלות ללוחמי חופש; 53. לו מצפה הערבה; 55. נהר בצ'כוסלובקיה; 57. יופי; 58. אח; 59. בתקופת הרומאים קראו לה פילדפייה; 60. פקודי ממשלה זוכים לו אחת לשנה.

מאונך. 1. רע; 2. כך קראו הלבנים לאינדואני במקור; 3. התקפת וירוסים; 5. ההבדל שבין דורי ודיין; 6. הנלוס; 7. בשר שאינו מבושל די צרכו; 8. עיר ביש ראל; 9. לא כל אחד יכול לעשות אותה, אבל כולם לומדים אותה; 12. פקידה; 15.

נדיה טילר (שמאל) ב'הגם והעדן' איך נוקמים על אונס

יצרני הסרט עצמם, בניסיונם להילחם בהפלה מלאכותית, ביצעו הפלה מלאכותית ליצרי תם, הרגו אותה בטרם נולדה.

מצצת-מין מברלין

הגם והעדן (הוד, תל-אביב; בריטניה) הם שני פניה של אילה הנסן (נדיה טילר), גרמניה המשוטטת לצורך הסרט על-פני בריטניה. אילה מעוררת רחמים כלפי העם הגרמני. מני היא סבלה מאוד בגלל המלחמה. אחרי המלחמה נשארה משפחתה מחוסרת כל. אמה נאלצה לזנות. היא עצמה נאנסה בגיל 16, על-ידי גבר שהזמן על-ידי אחיה. בדמות זו היא שובה את ליבו של ארכי אולג בריטי (אנתוני בריטון), המוכן לחזר בגללה על ארוסתו העשירה ועל תיבתו של נוח, שהוא חושב לגלותה על הרי אררט. אולם בהפסקות שבין התעלולות אחת למש'נה, הוא מגלה שאילה משקרת לו. תחילה מתברר לו שהיא אינה אלא פילגשו של סוחר גרוטאות אמריקאי (ויליאם בנדיקס). אחר-כך הוא מגלה שאילה, מסיבות פסיכ'ולוגיות, אוהבת דחקא את הגבר שאנס אותה, מחפשת אחריו. ולבסוף מתברר שהיא גם פילגשו של פושע פשוט (טוני רייט), למע'נו היא מוכנה לבצע כל דבר.

כשהוא מגלה זאת, חוזר בריטון אל ה' ארכיאוולוגיה ואל ארוסתו הישנה, משכנע אותה "שבחיי כל נכר ישנה הרפתקת אהבים שהוא מתחרט עליה". הפיאנז. אילה הנסן המסכנה נזקקת לרחוב ללא מאהב. דמעות. הסרט הוא איטי ועלילתו משונה מאוד. הוא עשוי אמנם במקצועיות רבה, אולם לא זה עושה אותו למה שהוא. תפקיד זה מונח על כתפיה של נדיה טילר, התגלמות גרמנית חדשה של סמל הנקביות. נדיה, שכבשה את עולמה בסרט הגרמני הנערה רוזמרי, בו שיחקה את תפקיד היצאנית שניהלה את מדיניות גרמניה באמצעות מאהביה מקרב בעלי ההון והמדינאים.

נדיה אינה סימפטיה. היא חסרה את ה' ילדותיות של מרלין מונרו ובריגיט בארדו. את האצילות שבאוה גארדנר, ואת השפע ה' מיני של סופיה לורן. אף על פי כן היא יותר נשית מכולן גם יחד. אלה רכשו אהדה והערכה. נדיה רוכשת הערכה.

תדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערו הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **סיפוריה של נזירה** (ארמון דודי, תל-אביב; אדיסון, ירושלים) — אודי הפבר רן נכנסת למנזר כמאמינה, ויוצאת ממנו אפיקורסית למחצה, בסרט המנסה לחזור אל מתחת לגלימותיהן של הנזירות.

● **איש הריקשה** (צנור, תל-אביב) — מלודרמה פינטית על אהבתו חסרת התכלית של איש הריקשה הנחות לאלמנת קצין צבא.

● **הציידים** (אופיר, תל-אביב) — מדריך שימושי לאפשרויות למציאת שותפת למיטת-לילה בפאריו. שארל אונבור, זיק שרייה.

● **מקום בצמרת** (חג, תל-אביב) — דרכו של צעיר וועם לצמרת החברתית של עירה בריטית, בת מיטתה של בת החברה ושכירת לבה של דן מעמוד. סימון סניורה.

● **בני טובים לאן?** (אורה, חיפה) — מרסל קרנה מחפש את הלב והנשמה בדור נוקשה וחסר אידיאלים. פסקל פטי.

● **יומנה של אנה פראנק** (תמל, חיפה) — סיפוריה של אנה היהודיה מאמס'טרדם, מותאם לטעמו של הקהל האמריקאי. מילי פרקינס.

קולנוע

סרטים

הדרך החוצה

הוליווד יצאה השבוע על מסכי תל-אביב, למלחמת חרמה נמרצת בהפלות המלאכותיות. שני סרטים, שונים זה מזה בתכנם ובטיבם, מנסים לשכנע את צופי הקולנוע הישראליים כי אם אין זה משנה באיזה אופן הגיע ה' עובר לרחם אמו, הרי הדרך החוצה היא רק אחת — הלידה הנורמלית.

בהנער בגינם (תל-אביב, תל-אביב; ארצות-הברית). סרט רציני, עשוי בטעם וב' תבונה, עומדים בפני בעיה זו שני ילדים תלמידי גימנסיה. הוא (ברנדון דהוילד) בן 16. היא (קרול לינלי) בת 15. הוא נמצא במצב נפשי בו הוא מסוגל לראות את עולמו כחבר, שעה שכלבו האהוב מת. היא מדוכאת, כמעט עד לידי התאבדות, כאשר הוא מחמיץ קליעה לסל היריב במשחק כדורסל בבית הספר. כשהם מתנשקים בפעם הראשונה בחייהם הם מגיעים למסקנה כי "האפים מפ' ריעים להשיקה". השאר כבר בא מאליה. ה' נערה מגלה כי היא בהריון.

מה לעשות? להתחתן אי אפשר, החיק אוסר זאת על נערים בגילם. גלות להורים? הם כסוגלים יצאת מדעתם. נוסף לזאת הם אינם רוצים לשמוע. הדרך המשארה היא הפלה מלאכותית. קרול לינלי המסכנה נמ' זאת כבר מתחת לסכיננו של הרופא המנתח, כאשר כל הנוגעים בדבר מגיעים למסקנה כי לא זו הדרך.

כשניגשה חברת פוקס להפקת סרט די נועז זה, הדן בבעיה לא מקובלת ובהש' תפתות שחקנים בלתי-ידועים, היא חששה לגורלו. הוא הופק, לפי מחזה על אותו נושא, בשחור לבן ובאמצעים דלים. הוא הצליח. זהו סרט מבוזר המשיג את מטרותו אצל ההורים מצד הנוער. הוא מסוף לחינוך מיני מוקדם מצד ההורים, ולהתחשבות ב' תוצאות אצל הנוער.

בדור ללא מחר (אסתר, תל-אביב; אר' צות-הברית) הבעיה היא חמורה עוד יותר. אשתו של סמל משטרה (סטיב קוכרן) נאנסת על-ידי פושע מין שבעלה מנסה לצודו. כש' היא מגלה שהיא בהריון, אין היא יודעת למי שייך הלב.

כדי למנוע אייבנות היא חושבת לבצע הפלה מלאכותית. בעלה רוצה בזה מאוד, אלא שכאיש חוק הוא יודע שמעשה זה הוא בלתי-חוקי. אף על פי כן הוא מוכן להעלים עין. אולם לבסוף משתכנעת האשה על-ידי כומר, כי אין זה משנה מי הוא אבי הילד. הילד הוא סרי בסנה, הוא שייך לה. האשה יולדת בת, הבעל מתבונן על שתייהן בחיוך רב-אפשר.

הפדה לפרט. אלא שליצרני סרט זה לא הספיקה עצם הבעיה. הם לא ראו אותה כמושכתיקה-דיה. אילזאת שילבו בה' עלילת פשע, בה נואה "אנס האספירין" ב' סידרת מעשי אונס, בהם הוא נעזר בגוללות אספירין כדי ללכוד את קרבנותיו. מכיון שגם זה אינו די מושך וחדשי, הודבק לסרט רקע ביטניקי — האופנה החדשה של ה' צעירים האמריקאים הנועמים. חלק זה מוגש תוך לעג מוחלט לביטניקים, המוצגים כולם כלקוחות של בתי-משוגעים, בצורה המעור'רת גיחוך.

מבלי מסובך זה, שאינו חסרימתח ופעי' לות, לא נולדה שום יצירה הראויה למסך.

תלוונה

לכבוד

המנהל הכללי של תנועה. אני מבקשת סליחה שאני פונה אליך, אבל פשוט איני יודעת מה לעשות. הבעיה שלי היא החלבון. שלוש נשים אחרות ואני זקוקות לאספקה קבועה של חלב, ואיננו יכולות לקבלה. שתיים מאיתנו הן אלמנות, ואילו בעליהן של השתיים הנתרות אינם בבית. כך שאיננו יכולות לקנות חלב בחוץ.

במשך שנים אחדות היה לנו חלבן בעל לב טוב, שטיפק לנו שרות נאמן שש פעמים בשבוע. בשנה האחרונה נפל למשכב ובמקומו בא חלבן חדש. האיש החדש לא מספק לנו את סחורתו באופן סדיר והוא בא רק מתי שמתחשק לו. ואנחנו אף פעם לא יכולות לדעת מתי יתחשק לו.

התלוונה אצל מנהל המחלבה ב"אזור, אבל הוא אמר שאינו יכול להכריח את האיש לשרת אותנו אלא מדצונו. מאחר והוא טובד עצמאי, גם ראש המועצה המקומית אמר שאינו יכול לעשות דבר ואין לו מושג אפילו מי יכול להביא לנו חלקה. אנחנו במצב קשה, אחרי שבמשך שבועיים לא קיבלנו שום דבר מהחלבן.

ניסינו אצל כל המכרים שלנו, אבל זה לא עזר. לכן אנחנו פונות אליך. האם אתה יכול ליעץ לנו מה לעשות, או לומר לנו אם יש בסביבה כאן חלבן הגון, שיכול לספק את מבוקשנו בקביעות? נילי ניר, פתח תקוה

העולם הביא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בעמוד זה יזכה מדי שבוע בפרס של 10 ל"י. הזוכה השבוע — נילי ניר, פ"ת.

זה האיש

מדורו של אריה קרן. "זה מול זה" מצא כנראה חן בעיני קוראים רבים. כמה מהם שלחו מכתבים, בהם רצו לדעת כיצד נראה הצלם שהיטיב למצוא הקבלות צילומיות בין נושאים כליכך רחוקים אחד מן השני. למען איתם סקרנים, מתפרסמת לעיל תמונה של אריה קרן, שצילמה בכנסיית ניטרדאם בפאריס. כדי למנוע אייבהנות: קרן היא זה שמימין.

טעות לעולם צודקת

שופט השלום פסק לי 15 יום מעכרי. (מעריב).
 מרוכי דן, תלאביב.
 הדרך לגיהנום רצופה פסקי-דין טובים.
 נבחר פה אחד לתפקיד המזכיר הכללי של ההסתדרות. (מעריב)
 מרדכי דן, תלאביב.
 הכלל והפיראט.
 יש ליחס לשחקן גבוה זה את ניהול המשק נגד פאקיסטאן. (מעריב)
 אליהו כהן, פתח תקוה.
 מומחה לגולגולה מדינית.
 דיבר עברית שופטת. (ידיעות אחרונות)
 שמואל מרכיס, דמת'גן.
 לשון החזקה היבשה.

חפשיירים

לשרדן סיפרה בחזרה:
 "אנרכי הגונה וטהורה."
 "כולי כלילת יופי"
 "ואין בו כל דופי —"
 "רק רגלי האחת קצת קצרה."

ענה השרדן ברוב סבר:
 "ברור שאמצא לך הגבר."
 "כולו כליל היופי"
 "ואין בו כל דופי —"
 "רק רגלי האחת קצת בקרה."

סאיר גינצבורג, 191

הערות=שוליים

בחיפה רוזפים נושים אחרי נוח דורון, ואילו בנתניה נעצר רוני דורין אחרי שדקר את אשתו לשעבר...

דורון דורון דורון...

אחרי שציג העדה הבלית בירושלים עשה הסכם עם מפא"י, על-חשבון הכינות הדתיות...

...נוכרו הדתיים בקינת המשורר: עד נהרות כבי שם ישבנו גם בכינו.

מנהיג הבלים, ראובן רביע, נבחר מפני שבני עדתי דרשו זכות לקבורה עצמאית...

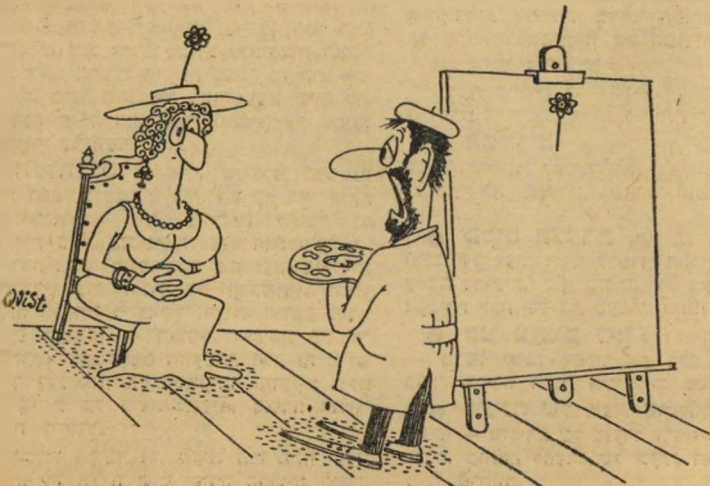
... ואכן, הם קברו את המפדגות הדתיות.

מה צוחקים האיטלקים

"מה דעתך שנתחיל עם קוויאר?"

מה צוחקים האמריקאים

"מספיק בשביל היום!"

על הא ועל דא

★ במפעל שלנו עובד חימאי היודע את הכל על הכל. כך, על כל פנים, חשבנו עד לפני שבוע, כשאאלו אותו משהו והוא לא ידע להשיב כדי לצאת חלק מן הבושה, סיפר בדיחה על אדם שפנה אל מומחה לתוכים, שיטביר לו כיצד מבחינים בין תוכי לתוכיה. "פשוט מאד", השיב המומחה, "תן להם לאכול ג'וקים. התוכיה תאכל את הג'וק, התוכי יאכל ג'וקית". ואיך אדע איזהו הג'וק ואיזהו הג'וקית? המשיך האיש להקשות. "את זאת תצטרך לשאול מפי מומחה לג'וקים. אני רק מומחה לתוכים."

★ ועוד משהו על חיות: חיבב-עתיקות עבר בשיק הפשפשים, כשלתפע ראה בחלון-ראתה חתול מלקק חלב מקערת נחושת עתיקה ויקרה מאד. הוא לא רצה לשאול מה מחיר הקערה, כי בעל החנות היה בודאי מבין שזהו חפץ יקר-ערך. על כן שאל האיש מה מחיר החתול. "חמש ל"י", השיב החנוני. האיש שלם, וכאילו כלאחר-יד הוסיף: "בעצם, תן לי גם את הקערה, שהחתול יוכל להמשיך לשתות את החלב". החנוני פרץ בצחוק: "זה החתול העשירי שאני מוכר היום בגלל אותה קערה!"

★ יושב לו נוסע באוטובוס וקורא בנחת את עתון "הצפירה", שנשא את הכותרת הראשית: "בלפור הכריז על הקמת בית לאומי ליהודים בארץ-ישראל". הנוסעים נועצים בו עיניים בתמהון, עד שהוא לא יכול היה לשאת את מבטיהם. "אז מה יש?" פנה אליהם לבסוף, "אני קורא לאט!"

צ. קשת, תלאביב